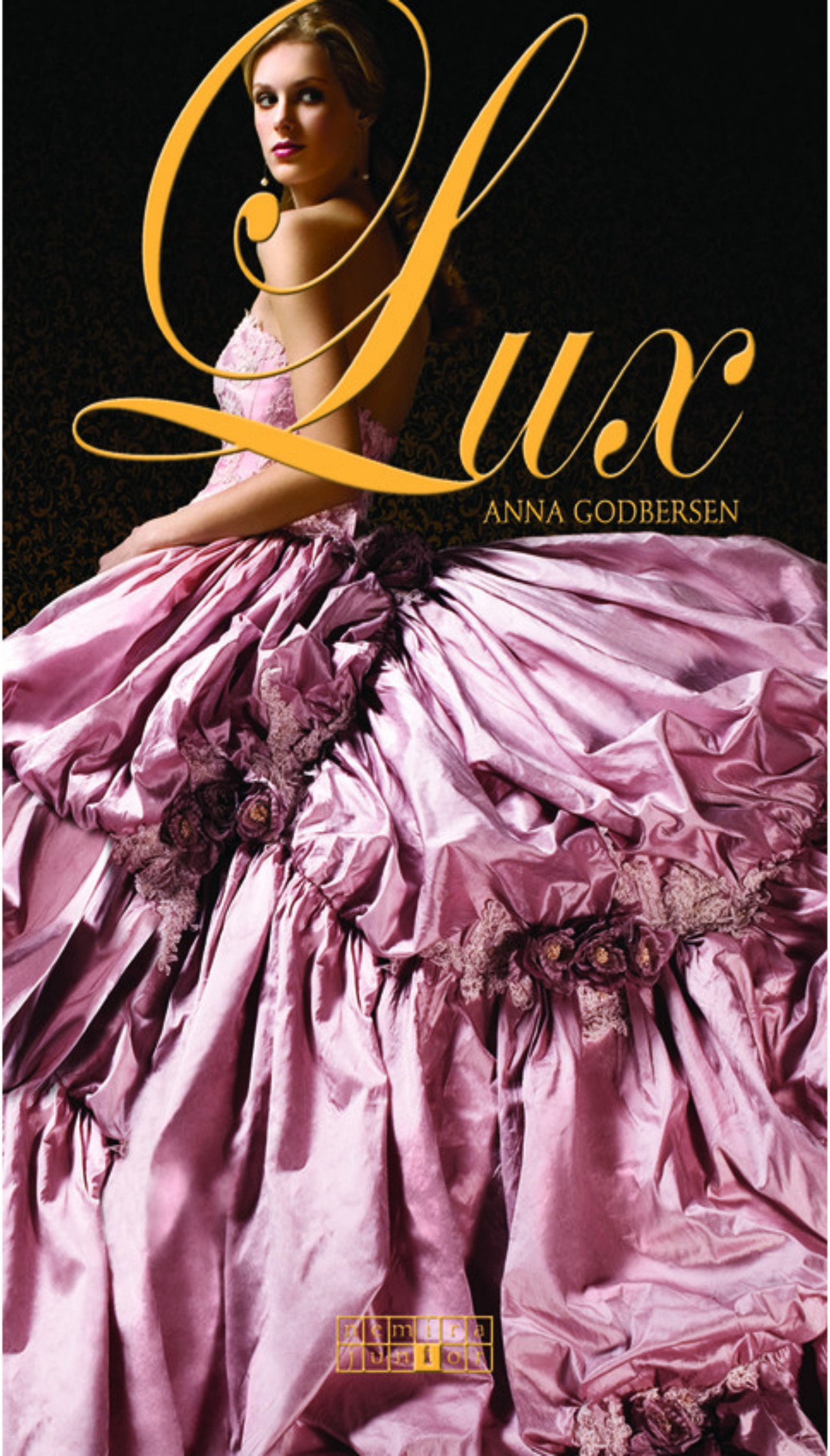
Lux
ANNA GODBERSEN

Anna Godbersen

Lux

Traducere din limba engleză Brîndușa Dragomir

Anna Godbersen

THE LUXE

© Alloy Entertainment and Anna Godbersen, 2007

© Jacket photo copyright by Karen Pearson/MergeLeft Reps

Author photo copyright Chris Mottalini, 2007

Jacket design by Andrea C UVA

© Nemira, 2011

Redactor: Georgiana PARASCHIV

Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

ISBN 978-606-579-155-8

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Cuprins

- Prolog
- Unu
- Doi
- Trei
- Patru
- Cinci
- Șase
- Șapte
- Opt
- Nouă
- Zece
- Unsprezece
- Doisprezece
- Treisprezece
- Paisprezece
- Cincisprezece
- Șaisprezece
- Șaptesprezece
- Optsprezece
- Nouăsprezece
- Douăzeci
- Douăzeci și unu
- Douăzeci și doi
- Douăzeci și trei

- Douăzeci şi patru
- Douăzeci şi cinci
- Douăzeci şi şase
- Douăzeci şi şapte
- Douăzeci şi opt
- Douăzeci şi nouă
- Treizeci
- Treizeci şi unu
- Treizeci şi unu
- Treizeci şi trei
- Treizeci şi patru
- Treizeci şi cinci
- Treizeci şi şase
- Treizeci şi şapte
- Treizeci şi opt
- Treizeci şi nouă
- Patruzeci
- Patruzeci şi unu
- Patruzeci şi doi
- Patruzeci şi trei
- Patruzeci şi patru
- Patruzeci şi cinci
- Patruzeci şi şase
- Mulţumiri

Anna Godbersen s-a născut în 1980 în Berkley, California şi a studiat la Barnard College. Locuieşte în Brooklin împreună cu soţul său. Al doilea volum al seriei de succes Lux, Rumours, este în pregătire la Editura Nemira.

Pentru o comunicare directă cu cititorii, autoarea şi-a creat blogul www.myspace.com/AnnaGodbersen

Lui Suzanne şi Gordon

Acesta era stilul vechiului New York... stilul oamenilor îngroziţi de scandal mai mult decât de boală, care puneau bunul-simţ mai presus de curaj şi considerau mai lipsit de politeţe comportamentul celor care le provocau „scene” decât scenele în sine.

Wharton, *Vârsta inocenţei*

Prolog

În dimineaţa zilei de 4 octombrie 1899, Elizabeth Adora Holland – fiica cea mare a răposatului Edward Holland şi a văduvei sale, Louisa Gansevoort Holland – a trecut în nefiinţă. Slujba va avea loc mâine, duminică, 8 octombrie, la ora 10.00, la biserica episcopală Grace, Broadway nr. 800, Manhattan.

Din pagina de necrologuri a ziarului *New-York News of the World Gazette*,

sâmbătă, 7 octombrie 1899

În viaţă, Elizabeth Adora Holland a fost cunoscută nu numai pentru delicateţea, ci şi pentru caracterul său moral, astfel încât este firesc să presupunem că în viaţa de apoi i se va rândui un loc privilegiat.

Dacă Elizabeth din ceruri şi-ar fi îndreptat ochii spre pământ chiar în această zi de octombrie privind propriile funeralii, s-ar fi simţit onorată văzând toate familiile bune ale New Yorkului ce veniseră să îşi ia rămas-bun.

Ocupaseră Broadway-ul cu trăsurile lor la care erau înhămaţi cai negri, înaintând încet spre colţul East Tenth Street, unde se afla biserica Grace. Deşi nu stătea să plouă şi nici soarele nu ardea cu putere, servitorii îi protejau cu mari umbrele negre, ascunzându-le feţele – pe care erau întipărite consternarea şi tristeţea – de ochiul curios al publicului. Elizabeth ar fi încuviinţat seriozitatea şi atitudinea de indiferenţă afişată în faţa curiozităţii oamenilor simpli ţinuţi la distanţă de şiruri de poliţişti. Mulţimea avea nedumeriri asupra trecerii în nefiinţă a minunatei fete de optsprezece ani ale cărei seri strălucitoare fuseseră povestite în ediţiile de dimineaţă pentru a le însenina zilele.

Un val de frig a întâmpinat New Yorkul în acea dimineaţă, îmbrăcând cerul într-un gri de nepătruns. Era ca şi cum, a murmurat preotul Needlehouse pe când trăsura oprea în faţa bisericii, ca şi cum Dumnezeu nu-şi mai putea închipui frumuseţea acum că Elizabeth Holland nu mai păşea pe pământul Său. Cei care purtau sicriul au încuviinţat cu o mişcare a capului, păşind pe urmele preotului în stradă şi în umbra bisericii în stil gotic.

Erau camarazii lui Elizabeth, tineri cu care dansase cadriluri la nenumărate baluri. Plecaseră pentru un timp la St Paul's şi Exeter pentru a se întoarce cu atitudini de adulţi şi o dorinţă impetuoasă de a flirta, iar acum, poate pentru prima dată în viaţă, purtau redingote negre şi banderole de doliu, având o înfăţişare gravă.

Primul era Teddy Cutting, cunoscut pentru frivolitatea sa, care o ceruse în căsătorie pe Elizabeth de două ori, fără să fie însă luat în serios de cineva. Arăta la fel de elegant ca de obicei, deşi Liz ar fi observat barba blondă lăsată nerasă – semn al profundei dureri, căci Teddy era bărbierit de valetul său în fiecare dimineaţă şi nu era niciodată văzut în public altfel decât cu un obraz impecabil. Era urmat de impulsivul James Hazen Hyde, care în luna mai a acelui an moştenise cea mai mare parte a acţiunilor Societăţii de Asigurări de Viaţă Equitable. Acesta zăbovi lângă gâtul mirosind a gardenii al lui Elizabeth spunându-i că mirosea mai bine decât oricare dintre domnişoarele din St-Germain. După James venea Brody Parker Fish, a cărui reşedinţă din oraş se învecina cu cea a familiei Holland, pe Gramercy Park, apoi Nicholas Livingston şi Amos Vreewold, care se întrecuseră deseori a-i fi parteneri lui Elizabeth în sala de dans.

Stăteau nemişcaţi, cu ochii plecaţi, aşteptându-l pe Henry Schoonmaker, care a sosit ultimul. La vederea sa, distinşii îndoliaţi nu-şi putură opri un

suspin, datorat nu atât înfăţişării sale elegante de invidiat şi a ţinutei mondene, cât ironiei tragice a faptului că el purta sicriul chiar în ziua în care urma să se cunune cu Elizabeth.

Caii care trăgeau dricul erau de un negru strălucitor, iar sicriul era decorat cu o fundă uriaşă de satin alb, căci Elizabeth murise fecioară. Ce păcat, şi-au şoptit unii altora la ureche, că o moarte timpurie vizitase o fată atât de *cuminte*.

Henry, cu buzele subţiri împietrite într-o expresie dură, s-a îndreptat spre dric urmat îndeaproape de ceilalţi purtători de sicriu. Ei au ridicat coşciugul neobişnuit de uşor şi au păşit către uşa bisericii. Câteva suspine au fost înăbuşite în batiste când întregul New York şi-a dat seama că niciodată nu va mai privi frumuseţea lui Elizabeth şi nu va mai vedea pielea ei de porţelan sau zâmbetul ei sincer. În fapt, Liz nici nu era acolo, căci trupul ei nu fusese încă recuperat din râul Hudson, în ciuda celor două zile de căutări prelungite şi a generoasei recompense oferite de primarul Van Wyck.

Ceremonia începuse cam în grabă, dar toată lumea era prea şocată ca să se gândească la acest lucru.

Următoarea în cortegiul funerar era mama lui Elizabeth, purtând o rochie şi voal negre, culoarea ei preferată. Doamna Edward Holland, născută Louisa Gansevoort, păruse întotdeauna retrasă şi absentă – chiar copiilor ei – şi devenise şi mai dificilă după moartea soţului, în iarna anului trecut. Edward Holland fusese un om ciudat, iar acest lucru se accentuase din ce în ce mai mult în ultimii ani ai vieţii. Fusese totuşi fiul cel mare al primului născut al unui Holland – o familie care prosperase în mica insulă a Manhattanului încă din perioada în care se numea Noul Amsterdam – şi pentru aceasta societatea i-a acceptat mereu capriciile. Dar în săptămânile dinaintea propriei morţi, Elizabeth observase ceva nou şi demn de

milă la mama sa. Louisa stătea puţin înclinată spre stânga, simţind parcă din nou prezenţa răposatului ei soţ.

În urma ei păşea mătuşa lui Elizabeth, Edith, sora mai mică a răposatului ei tată. Edith Holland a fost una dintre primele femei care s-a afirmat în societate după divorţ; se înţelegea, deşi nu se vorbise prea mult, că mariajul ei timpuriu cu un spaniol o expusese destul ironiilor ieftine şi abuzului de alcool.

Revenise la numele de fată, iar acum pe chipul ei era întipărită o durere atât de intensă, ca şi cum şi-ar fi pierdut propriul copil.

Urma un spaţiu gol, despre care, din politeţe, toată lumea evita să comenteze, apoi venea Agnes Jones, care îşi trăgea nasul zgomotos.

Agnes nu era o fată înaltă şi, deşi le părea destul de bine îmbrăcată celor care încă se împingeau în liniile poliţiei pentru a putea vedea mai bine, rochia neagră pe care o purta i-ar fi părut cunoscută decedatei. Elizabeth purtase această rochie o singură dată – la înmormântarea tatălui ei – şi apoi o dăduse. De atunci fusese lărgită în talie şi scurtată. Elizabeth ştia prea bine că tatăl lui Agnes dăduse faliment când ea avea numai unsprezece ani şi se aruncase de pe podul Brooklyn. Lui Agnes îi plăcea să spună că Elizabeth a fost singura care i-a oferit prietenia în acea perioadă întunecată. Şi, deşi Elizabeth se simţea jenată de asemenea afirmaţii exagerate, nici prin gând nu-i trecea să o contrazică pe biata fată.

După Agnes, urma Penelope Hayes, despre care se spunea că fusese cu adevărat cea mai bună prietenă a lui Elizabeth. În mod sigur Elizabeth ar fi recunoscut expresia de evidentă neliniște de pe chipul acesteia. Lui Penelope nu i-a plăcut niciodată să aştepte, în special afară. Una dintre neînsemnatele domnişoare Vanderbilts, care se afla în apropiere, i-a recunoscut de asemenea expresia şi a scos un sunet dezaprobator aproape şoptit.

Penelope, cu penele ei negre lucioase, cu profilul egiptean şi ochi mari şi puternic conturaţi de gene, era destul de admirată, fără să i se acorde prea multă încredere.

În plus era şi faptul – incomod pentru întreaga adunare – că Penelope se afla cu Elizabeth atunci când corpul tinerei dispăruse în apele reci ale Hudsonului. Toată lumea aflase deja că ea fusese ultima persoană care o văzuse pe Elizabeth în viaţă. Nu că ar fi fost suspectată de ceva, desigur. Totuşi, tulburarea ei nu părea nici pe departe pe măsura celor întâmplate. Purta la gât un colier de diamante şi era însoţită de formidabilul Isaac Phillips Buck.

Tânărul era rudă îndepărtată a clanului Buck – atât de îndepărtată încât descendenţa sa nu a putut fi niciodată confirmată sau infirmată cu adevărat. Avea o înălţime impunătoare, fiind cu două capete mai înalt decât Penelope, şi o structură robustă. Liz nu l-a avut niciodată la inimă; în taină ea a preferat întotdeauna lucrurile practice şi oneste celor inteligente şi sofisticate. Isaac nu i-a părut niciodată altceva decât o persoană cu o preocupare exagerată pentru înfăţişarea sa şi, într-adevăr, învelişul de aur al caninului stâng se asorta cu lanţul ceasului care cobora de sub haină spre buzunarul pantalonilor. Dacă neînsemnata domnişoară Vanderbilt de lângă el ar fi rostit ce gândea – şi anume că părea mai degrabă ostentativ decât îndoliat –, în mod sigur ar fi luat-o drept compliment.

Îndată ce Penelope şi Isaac au înaintat, restul mulţimii i-a urmat, umplând nava bisericii cu veşmintele lor negre în drumul către locurile lor obişnuite. Preotul Needlehouse a aşteptat tăcut în faţa amvonului până când cele mai bune familii din New York – Schermerhorn şi Van Peyser, Harriman şi Buck, McBrey şi Astor – şi-au ocupat locurile. Cei care nu s-au mai putut abţine, nici

chiar sub impunătorul acoperiş, au început să şuşotească despre surprinzătoarea absenţă.

În cele din urmă, doamna Holland i-a făcut preotului un semn precipitat din cap.

„Cu inimi grele...”, a început părintele Needlehouse. A fost tot ce a reuşit să spună înainte ca uşa boltită a bisericii să fie împinsă violent, lovind zidul de piatră şi făcând să răsune întregul aşezământ. Distinsele doamne ale New Yorkului erau roase de dorinţa de a se întoarce să privească, dar bunele maniere le opreau. Capetele împodobite de coafuri sofisticate rămaseră privind înainte către părintele Needlehouse, a cărui expresie îngreuna acest efort.

Cea care păşea grăbit spre naos era Diana Holland, scumpa soră mai mică a adormitei, cu buclele ei strălucitoare jucând libere în jurul chipului şi cu faţa îmbujorată de strădania de a se stăpâni. Numai Elizabeth, dacă într-adevăr ar fi putut privi din ceruri, ar fi înţeles semnificaţia zâmbetului pălind pe figura Dianei de cum şi-a ocupat locul în primul rând.

Unu

Familia Richmond Hayes vă invită a-i onora cu prezenţa dumneavoastră la balul în cinstea arhitectului Webster Youngham sâmbătă, 16 noiembrie, la ora douăzeci şi unu, la noua reşedinţă din Fifth Avenue numărul 670, din New York.

Costumele sunt obligatorii.

— Toată lumea întreabă de tine, i-a spus încet, dar ferm Louisa Holland lui Elizabeth.

Elizabeth fusese tratată timp de optsprezece ani ca cel mai de preţ bun al mamei sale şi devenise, printre altele, şi o expertă în interpretarea nuanţelor vocii ei. Cea de acum însemna că Elizabeth trebuia să se întoarcă în sala principală a balului şi să danseze fără întârziere cu partenerul ales de mama sa, cel mai probabil un tânăr cu o descendenţă de invidiat, poate chiar rezultatul unor încrucişări selective. Elizabeth a zâmbit scuzându-se fetelor cu care stătea – Annemarie D'Alembert şi Eva Barbey, pe care o întâlnise în primăvara acelui an în Franţa şi care erau costumate asemenea curtezanelor lui Ludovic al XIV-lea. Elizabeth tocmai le spunea cât de departe i se părea Parisul acum, deşi abia în dimineaţa acelei zile coborâse de pe transatlantic punând piciorul pe pământul New Yorkului. Vechea prietenă a lui Elizabeth, Agnes Jones, fusese şi ea aşezată pe canapeaua incrustată cu fildeş şi aur, dar sora sa mai mică, Diana, nu era de găsit niciunde. Cel mai probabil pentru că bănuia că era supravegheată, ceea ce, desigur, era adevărat. Iritarea lui Elizabeth faţă de stăruitoarea atitudine copilărească a surorii ei crescu, dar îşi reprimă pe dată acest sentiment. Până la urmă Diana nu îşi făcuse intrarea în societate printr-un bal de debut aşa cum se întâmplase în cazul lui Elizabeth în urmă cu doi

ani, imediat după cea de-a şaisprezecea aniversare. Cea mai mare dintre surorile Holland petrecuse un an de perfecţionare a bunelor maniere alături de Penelope Hayes cu profesori şi cursuri de maniere, dans şi limbi moderne. Diana împlinise şaisprezece ani în luna aprilie fără fast, în timp ce Elizabeth călătorea în străinătate. Familia era încă în doliu pentru tatăl lor, şi o petrecere nu părea potrivită. Pur şi simplu a început să meargă la baluri împreună cu mătuşa Edith în vara petrecută la Saratoga, astfel încât cu greu putea fi învinuită pentru purtarea aparent nerafinată.

— Sunt sigură că îţi pare rău că îţi părăseşti prietenele, a spus doamna Hayes, conducându-şi fiica din liniştitul salon al fetelor în sala principală a balului.

Elizabeth, în costumul său de păstoriţă din brocart alb, arăta extrem de luminoasă şi de înaltă alături de mama sa, care încă era în doliu. Edward Holland murise la începutul anului, iar mama sa a trebuit să poarte doliu cel puţin încă un an.

— Se pare că în seara aceasta eşti partenera cea mai dorită pentru valsuri.

Elizabeth avea chipul oval, cu trăsături delicate şi ten de alabastru.

Aşa cum îi spusese odată un băiat care nu intrase în sala de bal a familiei Richmond Hayes în seara aceea, avea gura de forma şi mărimea unei prune. A încercat să facă această gură să zâmbească agreabil, deşi era îngrijorată din cauza tonului mamei sale. Era o tensiune nouă, neliniştitoare, în atitudinea de oţel a doamnei Holland pe care Elizabeth o observase aproape de îndată ce părăsise nava. De la înmormântarea tatălui său, în urmă cu nouă luni, fusese plecată şi îşi petrecuse primăvara şi vara învăţând exprimarea inteligentă în saloane şi cum să se îmbrace pe Rue de la Paix şi încercând să nu se mai gândească la pierderea suferită.

— Am dansat deja atât de mult în seara aceasta, a încercat Elizabeth să îi sugereze mamei.

— Poate că aşa este. Dar ştii că aş fi nespus de fericită dacă unul dintre parteneri te-ar cere în căsătorie.

Elizabeth a încercat să râdă pentru a-şi ascunde deznădejdea pe care această observaţie o trezise în sufletul său.

— Ei bine, eşti norocoasă că sunt atât de tânără şi mai am în faţă ani buni înainte de a fi nevoită să aleg pe vreunul dintre ei.

— Oh, nu.

Doamna Holland a aruncat o privire fulgerătoare în sala de bal. Era ameţitoare – tavanul-cupolă din sticlă smălţuită, pereţii plini de fresce, oglinzile poleite –, situată ca în centrul unui furnicar de camere mai mici, dar la fel de aglomerate şi decadente. Palmieri uriaşi în ghivece erau aşezaţi în formă de cerc aproape de pereţi, ferind doamnele care se retrăseseră pe marginea sălii de dansatorii frenetici ce lunecau pe podeaua din mozaic de marmură. Păreau a fi patru servitori la fiecare oaspete, ceea ce era ostentativ până şi pentru o fată care petrecuse ultimele două sezoane învăţând sa fie o lady în Oraşul Luminilor.

— Singurul lucru pe care nu îl avem este timpul, a încheiat doamna Holland.

Elizabeth a simţit un fior urcându-i pe şira spinării, dar înainte de a putea să o întrebe ce a vrut să spună, se aflau deja în perimetrul sălii de bal, aproape de locul în care prietenii şi cunoştinţele lor valsau, salutând prin înclinări ale capului cuplurile îmbrăcate fastuos, care alunecau pe ringul de dans.

Erau cunoscuţi de-ai familiei Holland, aproape şaptezeci de familii, numai în jur de patru sute de suflete, dansând ca şi cum ziua de mâine nu ar exista. Şi, într-adevăr, ziua de mâine va trece probabil pe lângă ei în timp ce vor dormi sub baldachine de mătase, trezindu-se numai pentru a

primi urcioare cu apă cu gheaţă şi pentru a goni camerista. Ar fi fost biserica, desigur, dar după o seară atât de strălucitoare şi grandioasă, închinătorii vor fi cu siguranţă puţini. Formau o societate ale cărei vocaţii erau de a distra şi de a fi distraţi, întrerupte ocazional de reinvestirea averilor lor uriaşe în noi şi încă şi mai profitabile planuri.

— Ultimul bărbat care a întrebat de tine a fost Percival Coddington, i-a spus doamna Holland lui Elizabeth în timp ce îşi conducea fiica lângă o coloană gigantică de marmură de culoare trandafirie.

Erau câteva astfel de coloane în sală şi Elizabeth era convinsă că menirea lor era să impresioneze în aceeaşi măsură în care era să susţină. Familia Hayes părea să fi urmărit ca prin cel mai mic detaliu arhitectural al casei să transpună grandoarea.

— Domnul Coddington a moştenit întreaga proprietate a tatălui său vara trecută, a continuat mama ei, aşa cum bine ştii.

Elizabeth a oftat. Gândul cald că singurul băiat pe care îl ştia nu va fi la balul costumat al familiei Hayes în seara aceea nu putea face mai puţin atrăgătoare perspectiva apropiată a lui Percival Coddington. Îl ştia pe acesta de când erau copii, era genul de băiat care evita contactul uman pentru a răni intenţionat animale inofensive. Devenise un bărbat cu pori măriţi şi frecvente sforăituri şi era cunoscut ca un colecţionar obsedat de artefacte antropologice, deşi el însuşi avea stomacul prea slab pentru a călători vreodată pe nava vreunui explorator.

— Stop, a mustrat-o mama.

Elizabeth a clipit. Nu credea să-şi fi trădat vreo emoţie.

— N-ai fi fost aşa de nemulţumită dacă tatăl tău ar fi fost aici.

Pomenirea numelui domnului Holland i-a umezit ochii lui Elizabeth şi a simţit că se înmoaie în privinţa cauzei mamei sale.

— Îmi pare rău, a răspuns Elizabeth, încercând să-şi menţină tonul vocii.

Îşi simţi gâtul uscat, ceea ce i se întâmpla mereu înainte de a începe să plângă, dar s-a stăpânit.

— E doar faptul că mă întreb dacă împlinitul domn Coddington îşi va mai aduce măcar aminte de mine din moment ce am fost atât de mult timp departe.

Doamna Holland a tras aer în piept în timp ce domnişoarele Wetmore, care erau cu un an şi respectiv cu trei ani mai mari decât Elizabeth, au trecut pe lângă ele.

— Desigur că îşi aminteşte de tine. În special când are ca alternativă fete precum ele. Arată de parcă ar fi îmbrăcate la circ, a comentat rece doamna Holland.

Elizabeth încerca să găsească ceva amabil de spus despre Percival Coddington şi nu a auzit ce a spus mama ei în continuare, ceva despre vulgaritatea cuiva. Tocmai când ea pronunţa cuvântul, Elizabeth a observat-o pe prietena ei Penelope Hayes la etajul doi mezanin. Tânăra purta o rochie de seară creponată de culoarea florii de mac, decoltată şi Elizabeth nu a putut să nu simtă puţină mândrie văzând că prietena ei arăta atât de bine.

— Nu ar fi trebuit nici măcar să onorez acest bal cu prezenţa, a continuat doamna Holland.

A fost o perioadă când nu ar fi făcut nicio vizită parvenitelor femei Hayes, în ciuda faptului că soţul ei acceptase invitaţii la vânătoare o dată sau de două ori de la Jackson Pelham Hayes, dar mentalitatea lumii evoluase şi începuse recent să îi accepte.

— Ziarele vor relata că tolerez acest tip de manifestări de prost-gust şi ştii ce durere de cap îmi va produce acest lucru.

— Dar ştii că ar fi fost un scandal şi mai mare dacă nu am fi venit.

Elizabeth a întins gâtul lung şi zvelt şi a zâmbit subtil şi cu înţeles prietenei sale. Cât şi-ar fi dorit să fie alături de ea, râzând de biata fată pe care ghinionul o silise să danseze cu Percival Coddington. Penelope, privind lung, şi-a lăsat pleoapele machiate cu nuanţe închise în jos – clipirea ei leneşă şi înceată – şi Elizabeth a ştiut că a fost înţeleasă.

— Şi oricum, a adăugat Elizabeth întorcându-se către mama sa, ştii bine că nu citeşti ziarele niciodată.

— Sigur, nu le citesc, a aprobat-o mama ei, scoţând la iveală singura trăsătură pe care o împărtăşea cu fiica ei – bărbia mică cu gropiţă – în timp ce Elizabeth îi trimitea celei mai bune prietene de la mezanin un foarte subtil semn din umeri.

Deveniseră prietene în timpul acelei perioade a adolescenţei timpurii, când Elizabeth era preocupată mai ales de ce însemna să fii o tânără domnişoară la modă. Penelope împărtăşise acest interes, deşi nu cunoştea regulile societăţii din care dorea atât de intens să facă parte. Elizabeth, care abia începea să dea importanţă tuturor acestor reguli, se împrietenise cu ea oricum. Descoperise repede că îi plăcea să fie în preajma lui Penelope – totul părea mai incisiv şi mai spumos în compania tinerei domnişoare Hayes. Şi curând Penelope devenise o parteneră abilă în jocurile de societate. Elizabeth nu se putea gândi la o companie mai potrivită pentru o serată.

— Priveşte! a răsunat ascuţit vocea doamnei Holland, îndreptând atenţia lui Elizabeth înapoi către sala de bal. Iată-l pe domnul Coddington!

Elizabeth a arborat un zâmbet, pregătindu-se de inevitabila prezenţă a lui Percival Coddington. El a încercat o plecăciune, aruncând o privire la pătratul cu tăietură adâncă al decolteului. Inima i

s-a strâns dându-şi seama că era costumat în păstor, cu pantaloni verzi de călărie, cizme rustice şi bretele colorate. *Se potriveau.* Avea părul dat pe spate şi lăsat lung pe gât şi, aşteptând să o invite la dans, Elizabeth îi auzea respiraţia zgomotoasă.

O clipă a trecut, apoi mama ei a rostit melodios:

— Ei bine, domnule Coddington, v-am adus-o.

— Vă mulţumesc, răspunse cu un glas răguşit.

Elizabeth îi simţea privirile insistente, dar şi-a păstrat atitudinea demnă şi zâmbetul. Doar era educată să fie o lady.

— Domnişoară Holland, dansaţi?

— Desigur, domnule Coddington.

I-a întins mâna pentru ca el s-o poată lua. Ea îi zâmbi liniştitor mamei sale în timp ce mâna lui jilavă o conducea prin mulţimea de dansatori costumaţi. Îşi dorea măcar recompensa de a o vedea pe ea mulţumită. În schimb a surprins-o salutând doi bărbaţi. Elizabeth a recunoscut mai întâi figura suplă a lui Stanley Brennan, care fusese contabilul tatălui ei, apoi silueta impozantă a lui William Sackhouse Schoonmaker, reprezentant al vechiului clan Schoonmaker, care făcuse o a doua avere din transport feroviar. Singurul său fiu, Henry, renunţase la Harvard în primăvară, şi de atunci fiicele familiilor de elită din New York numai despre asta vorbeau. Cel puţin scrisorile pe care le-a primit Elizabeth de la Agnes în timp ce stătea la Paris erau pline de numele lui şi de cum toate fetele tânjeau după el. Tânărul avea o soră mai mică, Prudie, care era cu un an sau doi mai mică decât Diana, deşi purta numai negru şi era rareori văzută, deoarece îi displăceau întrunirile. Impresia lui Elizabeth în ceea ce îl privea pe Henry Schoonmaker era încă nedefinită, cu toate că îl văzuse şi îi auzise numele rostit suficient de des în anii adolescenţei, de cele mai multe ori în legătură cu vreo farsă sau alta. Partenerul lui Elizabeth trebuie să fi simţit că

gândurile ei lunecaseră aiurea, pentru că îi atrase atenţia cu un comentariu înţepător.

— Poate îţi doreai să fi rămas în salon cu doamnele, a spus Percival cu amărăciune în voce.

Elizabeth a încercat să nu se împiedice în jocul deplorabil al picioarelor partenerului său.

— Nu, domnule Coddington, sunt doar puţin obosită, atât, i-a spus ea, nu întru totul prefăcută.

Vasul ei ajunsese cu trei zile mai târziu faţă de data prevăzută, astfel încât era acasă de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Abia se obişnuise cu pământul sub picioare şi deja dansa. Mama ei insistase în scrisori să dea drumul servitoarei franceze, astfel că fusese nevoită să îşi facă singură părul şi să se ocupe de haine tot singură în timpul întregii călătorii. Penelope trecuse pe la ea în după-amiaza aceea pentru a o învăţa noi paşi de dans şi pentru a-i spune cât de supărată ar fi fost dacă întârzierea vasului s-ar fi prelungit forţând-o pe cea mai bună prietenă să absenteze la una dintre cele mai importante seri din viaţa ei. Apoi a continuat despre un nou admirator secret, a cărui identitate urma să îi fie dezvăluită lui Elizabeth mai târziu, de îndată ce vor avea un moment de intimitate. Pur şi simplu forfoteau prea mulţi servitori în jur în acele ore premergătoare balului ca pronunţarea numelor să fie făcută fără prudenţă. Penelope păruse şi mai pretenţioasă decât de obicei în ceea ce priveşte înfăţişarea şi vestimentaţia – din cauza băiatului şi din cauza faptului că balul reprezenta inaugurarea noii reşedinţe a familiei sale, a presupus Elizabeth.

La neliniştea lui Elizabeth contribuia, desigur, şi comportamentul ciudat al mamei sale.

În plus, luase parte deja la cadriluri, cină şi la conversaţia politicoasă cu câţiva dintre unchii şi mătuşile ei. Fusese nevoită să povestească, de mai multe ori deja, imprevizibila sa călătorie transatlantică. Şi tocmai când Elizabeth se aşezase în sfârşit cu prietenele la un pahar de şampanie şi

la o discuţie despre cât de uimitor era totul, fusese obligată să se întoarcă în mijlocul zarvei. Şi pentru a dansa, dintre toţi oamenii, cu Percival Coddington. Dar continua să zâmbească, fireşte. Era obiceiul său.

— Atunci la ce te gândeşti? s-a încruntat Percival şi şi-a apăsat palma pe spatele ei.

Elizabeth nu putea găsi o persoană în care ar fi avut mai puţină încredere să o conducă cu spatele pe ringul cu oameni exuberanţi şi uşor ameţiţi.

— Oh..., a început Elizabeth dându-şi seama că se gândise că nici în salon nu ar fi avut cu adevărat o clipă de răgaz.

În realitate se simţise puţin uşurată să o părăsească pe Agnes, deşi îi era o prietenă atât de devotată, pentru că rochia tivită cu piele pe care o purta nu o prindea deloc bine şi îi era atât de dezavantajos de strâmtă. Sentimentul de milă îi abătuse gândul de la conversaţie tot timpul. Agnes părea, mai ales în preajma strălucitoarelor noi prietene pariziene, un vestigiu jenant al copilăriei.

Se concentrase din nou asupra feţei înflăcărate şi urâte a lui Percival şi încerca să îşi facă picioarele să urmeze ritmul *unu, doi, trei* de-a lungul ringului. Se gândea la seara aceasta cu detaşare – la toate orele de sporovăială absurdă şi complimente acceptate cu prudenţă, la atenţia stăruitoare acordată aparenţelor. Şi-a amintit luxul calculat al perioadei petrecute la Paris. Ce făcuse *cu adevărat* în tot acest răstimp? Ce făcuse el – acel băiat pe care încercase atât de mult să îl uite, încât credea *cu adevărat* că îl uitase –, ce făcuse el în tot acest timp în care ea fusese plecată? Se întreba dacă încetase să ţină la ea. Deja simţea uimitoarea povară a unei vieţi trăite cu regretul de a-l fi lăsat să plece şi ştia că era suficient să o îngroape de vie.

Deodată sala s-a cufundat în tăcere şi s-a luminat violent. A închis ochii şi a simţit în ureche răsuflarea fierbinte a lui Percival Coddington

întrebând-o dacă se simte bine. Corsetul pe care servitoarea ei, Lina, i-l cususe practic cu câteva ore mai devreme i se părea, deodată, îngrozitor de strâmt. Viaţa ei, şi-a dat seama brusc, avea tot atâta farmec cât o capcană de oţel.

Apoi, la fel de fulgerător cum venise, spaima a trecut. Elizabeth a deschis ochii. Sunetele de bucurie şi răsfăţ ameţitor au revenit îndată.

A aruncat o privire către impunătoarea cupolă a tavanului strălucind deasupra lor şi s-a încredinţat că nu căzuse.

— Da, domnule Coddington, mulţumesc pentru grijă, a răspuns în final Elizabeth. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine.

Doi

La garderobă, ora unu.
Adu ţigări.

D.H.

Diana Holland a văzut-o pe mama sa urcând scara de marmură în formă de spirală din colţul îndepărtat al sălii de bal, susţinută de un individ robust, mai în vârstă, pe care ştia sigur că îl cunoştea. Prietenul şi contabilul familiei lor, Stanley Brennan, i-a urmat. Dar tocmai înainte de a o pierde din vedere, în vreo cameră de la etajul al doilea, desigur extravagantă, destinată fumatului, doamna Holland s-a uitat înapoi, întâlnind ochii Dianei şi i-a aruncat o privire mustrătoare. Diana s-a certat pentru că fusese surprinsă şi a hotărât să stea în sala centrală a balului aşteptând răbdătoare ca unul dintre verişorii ei să o invite la dans. Dar nu era în firea Dianei Holland să fie răbdătoare.

În plus, fusese atât de mândră de inventivitatea de care dăduse dovadă când scrisese scurta invitaţie în timpul unei vizite la garderoba doamnelor mai devreme în cursul acelei seri. O strecurase apoi asistentului arhitectului Webster Youngham, care stătea aproape de intrarea boltită pentru a oferi explicaţii în legătură cu numeroasele referinţe arhitecturale pe care le integrase în noua casă a familiei Hayes. Şi-a făcut loc prin mulţime, a făcut o reverenţă şi i-a strâns mâna, strecurându-i în palmă bileţelul.

— Sunteţi cu adevărat un artist, domnule Youngham, i-a spus, ştiind foarte bine că bărbatul se îmbătase deja cu Madeira şi se tolănise într-una dintre sălile de cărţi de la etaj.

— Dar eu nu sunt domnul Youngham, a protestat el cu o figură adorabil de confuză.

De cum a zărit această expresie a ştiut că îl agăţase.

— Sunt James Haverton, asistentul lui.

— Chiar şi aşa.

I-a făcut cu ochiul înainte de a dispărea în mulţime. Haverton avea umeri laţi şi ochi gri visători şi, chiar dacă era doar un asistent, părea o persoană care văzuse şi făcuse multe lucruri. Nu mai văzuse pe cineva nici pe departe atât de drăguţ în ora ce trecuse.

Astfel Diana şi-a ridicat rochia şi s-a furişat repede prin spaţiul dintre enormele ghivece şi perete. S-a uitat în urmă încă o dată înainte de a părăsi sala de bal pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, apoi s-a strecurat în garderobă. Era mare şi decorată în exces, a gândit Diana, în special pentru o cameră destinată în cea mai mare parte hainelor. Pentru ei nu conta specificul maur al camerei, cu podea de mozaic colorat şi antichităţi expuse în alcovuri în formă de turn sculptate în pereţi.

Diana a privit în jur, încercând să-şi găsească haina de locotenent francez. Venise costumată în eroina romanului ei preferat, *Trilby,* care apare pentru prima dată într-o pauză, ca model al unui artist, în jupă şi papuci de casă şi în haină de soldat.

Dianei nu i se permisese să poarte jupa fără fustă, dar ea simţea înfiorarea triumfului chiar numai şi cu restul costumului. Mama pusese să i se facă un costum de păstoriţă, astfel încât să se potrivească cu sora ei mai mare, Elizabeth, ceea ce ar fi fost nu numai umilitor, ci şi oribil. În schimb, iat-o într-o ţinută satisfăcătoare cu o fustă boemă cu dungi albe şi roşii şi un corset simplu din bumbac pe care îl sfâşiase în câteva locuri pe furiş. Nimeni nu s-a prins, desigur – toate celelalte fete de vârsta Dianei aveau un spirit conformist şi păreau că s-au costumat în ele însele, cu singura

diferenţă că adăugaseră mai multă pudră şi-şi strâmtaseră artificial taliile.

Tocmai începea să se întrebe dacă vreuna dintre servitoare nu confundase haina ponosită a costumului ei cu propria haină, când dangătul unic al ceasului din colţ a făcut-o să tresară. A suspinat, surprinsă, şi s-a tras în spate – puţin nesigură după toată şampania pe care o băuse pe ascuns – simţind pieptul unui bărbat şi o pereche de mâini pe şoldurile ei. Tot trupul i-a fost străbătut de un val de adrenalină.

— Oh, bună, a exclamat încercând să îşi facă vocea hotărâtă şi indiferentă, deşi aceasta era de departe cea mai incitantă întâmplare a serii.

— Bună, buzele lui Haverton erau foarte aproape de urechea ei. Diana s-a întors încet şi i-a întâlnit privirea.

— Sper că ai adus ţigări, a spus ea, încercând să nu zâmbească exagerat.

Haverton avea sprâncene drepte, scurte şi depărtate, ceea ce dădea ochilor lui o expresie deschisă şi onestă.

— Nu ştiam că domnişoarelor de rangul dumneavoastră le este permis să fumeze.

— Deci nu ai adus ţigări? s-a îmbufnat Diana în joacă.

El tăcea, plimbându-şi privirea asupra ei într-un fel care nu o făcea să se simtă deloc o lady.

— Ba da, le-am adus, numai că nu sunt sigur dacă ar trebui să îţi ofer una sau nu...

Diana a observat o scânteie de neastâmpăr în ochii lui şi a luat-o drept licărirea unui suflet apropiat.

— Ce aş putea face pentru a te convinge? a întrebat ea întorcând capul nepăsătoare.

— Ceea ce îmi ceri să fac este foarte grav, a provocat-o el, adoptând o figură serioasă. Apoi a râs, şi asta i-a plăcut Dianei. Eşti frumoasă, i-a mărturisit zâmbind arogant de această dată.

Diana şi sora ei nu ar fi putut avea atâtea trăsături fizice în comun şi totuşi o fizionomie atât de diferită. Asemenea lui Elizabeth, avea trăsături fine şi gura rotundă a femeilor Holland, deşi avea încă frăgezimea formei copilăreşti. Dianei îi plăcea să creadă că părul brunet, deşi era mai degrabă de un şaten-deschis, îi conferea o aură de mister şi sălbăticie. Cel mai adesea ochii îi erau descrişi ca fiind deosebit de vii. Şi, desigur, ea şi sora ei aveau aceeaşi bărbie – a mamei lor. Îşi ura bărbia.

— Sunt acceptabilă, i-a răspuns ea, cu o mult prea mare falsă modestie.

— Mult mai mult decât acceptabilă. Haverton a continuat să o privească insistent în timp ce scotea portţigaretul din buzunarul de la piept. A aprins o ţigară şi i-a oferit-o. Diana a tras un fum încercând să nu tuşească. Îi plăcea să fumeze – sau cel puţin ideea de a fuma –, dar era greu să exerseze atât timp cât mama şi servitorii o urmăreau în permanenţă. Reuşea totuşi – sau cel puţin aşa credea – eliberând fumul puţin câte puţin. Se simţea bine, în special cu toate detaliile metalice şi turcoaz din camera care sugera o scenă obscură şi îndepărtată. A ridicat o sprânceană, întrebându-se cum o va aborda Haverton.

— Deci, statutul de arhitect te face implicit artist?

— Depinde pe cine întrebi. Unora dintre noi ne place să credem că realizăm cea mai monumentală şi durabilă formă de artă.

— Foarte frumos, l-a încurajat ea jucăuş. Pentru că, vezi tu, am încercat să găsesc un artist adevărat toată seara.

— În ce scop? s-a interesat el, rezemându-se de haine şi ducându-şi ţigara la gură.

— Pentru a-l săruta, fireşte, a declarat Diana ţinându-şi răsuflarea. Ea însăşi era uneori surprinsă de îndrăzneala cuvintelor pe care le rostea.

Gânditor, Haverton a dat drumul fumului dulce de tutun ce i-a înconjurat. Pentru o clipă, Diana s-a

simţit la mii de kilometri depărtare, ascunsă într-un cort, în vreun *souk*[1] din Tunis sau Marrakech, îndeletnicindu-se cu formule secrete şi poţiuni magice.

— Mi se pare că nu eşti deloc cuminte, a început Haverton, inflexiunile dure ale vocii lui de american amintindu-i că era încă în New York, pe o stradă la fel de cunoscută ca Fifth Avenue.

— Crezi? l-a întrebat Diana, trăgând din ţigară distrată. Se adâncise şi ea într-un vraf moale de haine, apropiindu-se uşor de Haverton.

— Câte fete de rangul tău se întâlnesc cu bărbaţi necunoscuţi în dulapuri supradimensionate, cu toată înalta societate la numai doi paşi distanţă?

— Ce te face să crezi că există termen de comparaţie între mine şi fetele *de rangul meu?*

Diana pronunţase ultimele două cuvinte cu dezgust. Fetele de rangul ei erau sclavele regulilor, trecând prin viaţă – dacă se putea numi astfel – ca nişte manechine sleite.

— Ţi-am spus că eram în căutarea unui artist, a continuat ea nerăbdătoare. Aşa că dacă te vei încăpăţâna să gândeşti convenţional precum toţi ceilalţi, pot foarte bine să plec.

Haverton a zâmbit, şi-a lăsat ţigara să cadă pe marmura cu pătrăţele alb-negru şi a strivit-o sub talpă înainte de-a o împinge spre colţ cu piciorul. Dintr-odată, el i-a părut Dianei foarte bătrân, deşi nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Apoi s-a îndreptat spre ea foarte repede şi de îndată ce buzele lor s-au atins, fata a ştiut că momentul va fi lipsit de magie. Nu fusese atingerea înnebunitoare pe care o aşteptase toată seara, iar faptul că felul lui de a săruta se înrudea cu strivirea feţelor una de alta nu era deloc de ajutor. Tot corpul i s-a înmuiat de dezamăgire.

Diana l-a sărutat, doar pentru a se asigura că instinctul nu o înşela, dar mai fusese sărutată înainte şi ştia cum ar fi trebuit să fie. Haverton era inferior lui Amos Vreewold, pe care îl sărutase de

câteva ori în Saratoga în timpul verii, şi doar cu puţin mai bun decât primul ei sărut la vârsta de treisprezece ani, care fusese o treabă atât de neplăcută, încât îl dăduse uitării pe acel băiat. Diana tocmai îşi spunea că James Haverton, asistentul arhitectului, nu era genul de artist pe care îl căuta, când uşa s-a crăpat şi un pas a răsunat în prag.

— Domnişoară Diana, a rostit o voce masculină, mai mult rănită decât şocată.

Diana a simţit mâna lui Haverton strângând-o cu putere în clipa în care s-au întors către uşă. Tânăra a recunoscut îndată faţa lunguiaţă şi obosită a lui Stanley Brennan. Avea numai douăzeci şi şase de ani – îi urmase tatălui său în postul de contabil al familiei Holland –, dar neliniştea sa permanentă îi dădea o înfăţişare îmbătrânită prematur.

— Mama dumneavoastră m-a trimis să văd dacă sunteţi bine..., a spus tânărul şovăind. Să mă asigur că nu aveţi neplăceri.

Haverton şi-a luat mâna de pe talia Dianei şi a făcut un pas înapoi. Nu părea încântat de apariţia lui Brennan, dar îşi păstra calmul. Diana s-a simţit salvată, fie şi în felul acesta, fiind recunoscătoare pentru faptul că scăpase de bărbia aspră a lui Haverton.

— Mulţumesc, Brennan, a spus ea. Sunteţi amabil să mă însoţiţi înapoi în sala de bal?

Brennan a făcut un pas înainte prudent, întinzând mâna către despicăturile pe care Diana le adăugase costumului şi care se lărgiseră în timpul jalnicei întâlniri amoroase.

— Oh, nu e nimic. Ea a ridicat mâna ca el să o poată conduce, apoi s-a întors către Haverton: Vă mulţumesc pentru explicaţiile despre utilizarea motivelor islamice în garderoba familiei Richmond Hayes. Nu le voi uita.

A privit înapoi pentru o clipă şi şi-a închipuit că grimasa de pe chipul lui Haverton era începutul vieţii lui de bărbat singur şi înfrânt de dezamăgiri.

Era destinul ei de a lăsa în urmă astfel de victime, s-a gândit ea, în timp ce părăsea camera la braţul lui Brennan şi se îndrepta spre sala principală a balului.

— Nu îi voi spune mamei tale, a şoptit Brennan în zgomotul târşâit făcut de pantofi pe podeaua lucioasă de marmură a coridorului. Deşi simt, în calitate de prieten al răposatului tău părinte, că trebuie să îţi reamintesc că un astfel de comportament îţi poate aduce dezonoarea.

— Nu mă tem, a pretins Diana cu jovialitate.

— Eşti aproape ca sora mea mai mică şi este responsabilitatea mea să am grijă de tine. Sau, cel puţin, aşa consideră mama ta. Tânărul s-a oprit din mers ca şi cum ar fi dorit să dea greutate cuvintelor lui: Dacă mama ta află ce aveai de gând şi că eu am ştiut, s-a sfârşit cu noi.

— Da, e cum nu se poate mai adevărat.

Diana s-a oprit lângă el. Auzea deja zgomotul şi muzica din sala de bal şi urma, dintr-o clipă în alta, să fie înghiţiţi de mulţimea scăldată în lumini puternice.

Diana şi-a lăsat colţurile gurii într-o îmbufnare prefăcută, flirtând numai din priviri.

— Chiar crezi că ar fi atât de rău?

Apoi a izbucnit în râs, i-a luat mâna lui Brennan şi l-a tras înapoi în mijlocul forfotei. Căuta ceva inefabil şi nu avea de gând să se lase descurajată de un biet sărut dezagreabil.

[1] Cartier comercial în oraşele arabe (n. tr.).

Trei

Nu pot confirma cu siguranţă prezenţa la petrecerea dumneavoastră. Îmi cer scuze, dacă va fi cazul.

H.S.

— Drăguţul de Bo Peep. E prea bine pentru Liz, a spus Penelope Hayes, căci punea în aproape orice remarcă un strop de venin.

— Cel puţin nu şi-a uitat modestele origini americane cât timp s-a plimbat printre francezi, a remarcat prietenul ei Isaac Phillips Buck. Şi cel puţin nu face pe marchiza ca toţi ceilalţi, a adăugat el pufnind.

Penelope a dat nepăsător din umeri. Dacă voia să o ridice în slăvi pe Elizabeth Holland, pe care demult o recunoscuse drept unică rivală şi, astfel, unica posibilă prietenă, şi care acum înconjura ringul de dans de mărimea unui teren de polo cu nemernicul de Percival Coddington, ea nu avea nimic împotrivă. Se simţea cu mult mai bine acum că văzuse cât de impresionaţi fuseseră cu toţii de noua casă şi ospitalitatea familiei ei. Şi, desigur, de ea însăşi.

Trecuse printr-un moment întunecat mai devreme, când mesagerul venise cu biletul. Tocmai se întorsese de la familia Holland, unde fusese ca s-o întâmpine pe Elizabeth şi să o pedepsească aspru pentru că aproape ratase petrecerea. Inima i se strânsese, citind nepăsătoarea misivă, apoi fusese cuprinsă de o furie – putea recunoaşte acum – care nu fusese pe de-a-ntregul corectă faţă de servitoarele care au pregătit-o înainte de petrecere. Nu era atât faptul că se temea că autorul biletului nu va ajunge să o iubească – până la urmă cât putea rezista un băiat? –, dar că acest băiat ar fi putut rata în special această petrecere. În cele din urmă, ce altă ocazie mai bună era pentru ca el să-şi

dea seama că ea era cu adevărat centrul universului şi că păstrarea secretului în privinţa relaţiei lor era în realitate o pierdere colosală?

Acum, urmărind de la mezanin sala de bal a familiei sale, cu bustul înclinat în spatele volanelor roşii de dansatoare flamenco la exact patruzeci şi cinci de grade, se simţea absolut încrezătoare că va veni. Era seara balului familiei Richmond Hayes, seara în care au atins apogeul ca familie de elită – nu se putea afla într-un loc mai potrivit. Era sigură că va sosi în scurt timp. Sau aproape sigură. Penelope îşi sprijinea încrezătoare una dintre mâini pe şold, în timp ce încleşta şi descleşta pumnul pe biletul din cealaltă mână.

— Ia priviţi-o pe Elizabeth, ce semeaţă şi dură se ţine, a spus Penelope, în zăngănitul duzinilor de brăţări fine de aur de pe braţe.

Isaac s-a ridicat cât era de lung şi şi-a aşezat mâinile pe burta rotundă care ieşea nemascată prin costumul de măscărici.

— Cred că încearcă să evite respiraţia lui Percival.

Apoi au râs, aşa cum râdeau mereu – pe nas, cu gurile închise. Penelope şi Elizabeth deveniseră cu adevărat prietene după ce avuseseră acelaşi profesor francez în perioada adolescenţei. (Mai târziu Penelope a auzit că acest aranjament fusese plănuit de domnul Holland pentru a-şi necăji soţia, şi nu a uitat niciodată această desconsiderare.) El fusese un lungan adorabil, pe seama căruia Elizabeth se distra şi îl făcea să roşească întrebându-l, de exemplu, despre diferenţa dintre *décolletage* şi *décolleté*. Era caraghios cât de departe părea să meargă Elizabeth acum pentru a dovedi ce domnişoară cuviincioasă şi drăguţă era. Penelope nu îşi făcea niciodată griji pentru nimic, cu atât mai puţin pentru imaginea ei de lady.

Ceea ce era tocmai bine, având în vedere că Penelope nu era tocmai o lady, cel puţin din punctul de vedere al membrilor vechilor familii

olandeze, precum mama lui Elizabeth, care, cu toate acestea, profitase de extravaganţa balului familiei Hayes toată seara. O sală de bal, nu s-a putut abţine să nu observe Penelope, mult mai spaţioasă şi mai strălucitoare decât cea a familiei Holland care locuia într-o casă veche şi banală în Gramercy Park, având o faţadă sobră de culoare maro şi toate camerele aliniate în şiruri perfecte. Şi, în plus, terenul nici nu mai era în zona selectă a oraşului.

Penelope ar fi compătimit-o pe Elizabeth că rămăsese într-un loc atât de desuet, în timp ce familia ei se mutase în centru, pe Fifth Avenue, acolo unde în ultimul timp se construiseră şiruri de reşedinţe grandioase, dar ştia foarte bine cum vorbea doamna Holland despre ei şi că îi considera o familie parvenită – ceea ce era un mod destul de jignitor de a pune problema. Era adevărat că averea familiei Hayes fusese făcută de bunicul lui Penelope, Ogden Hazmat Jr., care renunţase la modesta afacere în domeniul croitoriei din Maryland şi începuse să vândă armatei Uniunii pături de bumbac la preţul lânii. Dar de când bunicul se mutase în New York, îşi schimbase numele şi cumpărase de la o ramură sărăcită a familiei Rhinelander o casă în Washington Square, clanul Hayes îşi consolidase poziţia în societatea oraşului.

Acum lăsaseră în urmă pentru totdeauna Washington Square şi se restabiliseră în singura casă privată din New York cu trei magazii cu ascensor şi piscină la subsol. Se impuseseră şi dovada cea mai bună era reşedinţa sau *palatul,* cum îi spunea mereu şi iritant mama ei.

— Ai făcut o treabă bună astăzi, Buck, a spus Penelope şi pe buzele-i pline a înflorit un zâmbet de nemăsurată mândrie.

În conversaţia de salon, frumuseţea lui Penelope era uneori ridiculizată ca fiind numai buze, dar „găinile” care pălăvrăgeau astfel greşeau, căci

buzele lui Penelope nu ieşeau în evidenţă mai tare decât ochii ei, mari şi albaştri, capabili a revărsa în egală măsură inocenţă şi batjocură.

— Numai pentru tine, a răspuns tânărul cu vocea lui nazală şi falsul accent britanic.

Isaac avea un fel de anglomanie care, de curând, se extinsese şi asupra dicţiei lui.

De vreme ce Isaac fusese numai în parte recunoscut de clanul Buck ca unul de-al lor, era obligat să îşi câştige existenţa prin muncă, făcându-se indispensabil gazdelor precum doamna Hayes. El ştia întotdeauna unde se găseau cele mai proaspete flori şi tineri atrăgători amatori de distracţie, cu care era amuzant să dansezi, deşi nu erau tocmai potriviţi pentru căsătorie. El ştia cum să se răstească la bucătari astfel încât fripturile să iasă rumenite exact cât trebuia. Ţipetele lui Isaac nu erau plăcute, dar petrecerile lui erau întotdeauna reuşite.

— Trebuie să spun, a continuat Isaac caraghios, că toată lumea arată cum nu se poate mai bine în seara aceasta. Nu a fost chiar *totul* degeaba. Mă refer la obiectele de preţ. Ai putea cumpăra tot Manhattanul cu ele.

— Da, l-a aprobat Penelope. Deşi nu încetează a mă uimi cum pot oamenii să arunce un munte de obiecte preţioase pe o bucată de pământ.

— Oh, sigur te referi la Agnes, iar ea abia dacă are câteva. Oricum, cred că vrea să fie Annie Oakley[2] şi cred că dacă ai întreba croitorul ţi-ar spune că toaleta era din piele întoarsă.

— Hah. Ştii foarte bine că Agnes nu are croitor, Buckie, a zâmbit Penelope atotştiutoare. Şi Amos Vreewold ca matador? Te rog, a comentat ridicând o sprânceană neagră către prietenul ei.

— Ei, hai, trebuie să recunoşti că nu orice bărbat poate arăta respectabil în dresuri.

— Oh, iată-l pe Teddy Cutting! a întrerupt Penelope trecerea în revistă a costumelor.

Teddy, cu părul lui blond, cu ochi albaştri strălucitori şi cu o avere moştenită în domeniul transportului maritim, era exact genul de băiat cu care Penelope flirtase la baluri de când ieşise în lume în urmă cu doi ani. Teddy era îndrăgostit de Elizabeth Holland, fapt ce constituia adevăratul motiv pentru care Penelope avea grijă întotdeauna să danseze cu el. Privea cum tinerele femei, cu fustele lor scrobite şi cu mânecile bufante, roiau în jurul lui Teddy care se înclina galant şi se pornea să sărute pe rând mâinile înmănuşate.

— Teddy arată delicios. Isaac şi-a dus încet o mână către bărbie. A ales costumul de curtean francez ca toată lumea, dar lui i-a ieşit cu adevărat bine.

— Destul de bine, i-a întors-o Penelope nonşalant, căci oriîncotro s-ar fi îndreptat Teddy, era cineva mai reuşit chiar în spate.

A pocnit din degete către unul dintre servitorii care treceau, a mototolit bileţelul pe care îl primise mai devreme şi l-a aruncat într-un pahar gol de şampanie, a pus paharul pe tavă fără să îl privească, apoi şi-a luat încă două. Acesta a fost momentul în care Henry Schoonmaker s-a năpustit prin intrarea boltită din capătul îndepărtat al sălii de bal şi toată lumea părea a fi căzut într-un uşor leşin. Penelope a rămas neclintită, chiar şi atunci când inima începuse să îi bată cu putere, iar chipul să i se aprindă de dorinţă. Până şi în mijlocul celor eleganţi şi bogaţi Henry Schoonmaker se distingea în aceeaşi măsură prin frumuseţe şi prin şiretenie. El i s-a alăturat prietenului său Teddy, iar Penelope şi-a dat ochii peste cap când şi acesta a început să sărute valul de mâini înmănuşate.

Henry arăta mereu perfect sănătos şi binedispus – ceea ce se datora atât înclinaţiei lui către sporturile în aer liber, cât şi băuturii care era accesoriul său permanent – şi chiar din partea cealaltă a celei mai mari săli de bal din New York, perfecţiunea tenului său bronzat ieşea în evidenţă.

Avea umerii unui general şi pomeţii unui aristocrat adevărat, iar gura îi era de cele mai multe ori fixată într-o expresie de uşor dispreţ. Ca şi Elizabeth Holland, Henry era descendentul uneia dintre marile familii ale New Yorkului, dar era mult, mult mai puţin preocupat să fie cuminte.

— Fetele acelea se fac de râs, a remarcat Penelope mai mult pentru verişorii şi prietenii de jos.

Şi-a trecut degetele prin părul negru şi lucios, pieptănat cu cărare pe mijloc şi aranjat spre ceafă, încadrându-i ovalul perfect al feţei, în timp ce piepteni sofisticaţi de argint, lucraţi în filigran, se iveau din spatele capului.

— Cred că mă voi duce să îl salvez pe prietenul nostru, a adăugat ea, ca şi cum tocmai i-ar fi venit ideea.

Apoi şi-a strâns metrii de *crep de chine* roşu care îi acopereau picioarele, lunecând către scările spiralate de marmură.

— Buckie, a strigat, după ce coborâse câteva trepte. S-a întors şi l-a privit cu o intensitate deosebită. Acela este bărbatul cu care mă voi căsători.

Isaac a ridicat paharul de şampanie, iar Penelope şi-a însoţit declaraţia cu un zâmbet de plăcere evidentă. Cum ar fi putut da greş când avea de partea ei pe cineva atât de şiret ca IPB? Penelope s-a întors şi în câteva secunde a fost pe ringul principal al sălii de bal. O linişte reverenţioasă s-a lăsat în cameră pe când feţele tuturor s-au întors ca un val către ea. Printre perucile albe de satin, pudrate, rochia ei roşie ieşea în evidenţă şi mai mult decât de obicei. Şi-a croit drum prin grupul de fete pe care tocmai le clasificase drept penibile şi a ajuns la Henry Schoonmaker în câteva momente, în care i s-a tăiat respiraţia.

— Cine te-a lăsat să intri? l-a întâmpinat ea fără să-i zâmbească. Şi-a pus mâna în şold, făcând brăţările ţigăneşti de aur să-i zăngăne la

încheietură. Nu ai costum. Şi scria foarte clar pe invitaţie că e un bal costumat.

Henry s-a întors către ea având pe chip o veselie nepăsătoare, fără a simula măcar o cercetare conştientă a pantalonilor şi fracului negru.

— Am greşit, domnişoară Hayes? Ştiţi, nu mai am timp să îmi citesc corespondenţa, dar o vrăbiuţă mi-a şoptit că daţi o petrecere în această seară...

Se zvonea printre femeile New Yorkului că Henry plătea orchestra în avans pentru că se întâmpla frecvent ca ei să înceapă un vals chiar în clipa când el avea nevoie să încheie o conversaţie. Orchestra a început să cânte şi de data aceasta şi Henry i-a făcut lui Penelope un semn elegant cu capul. Ea nu s-a putut abţine să nu zâmbească pentru o clipă. Conducând-o în sală, el a fixat-o cu o privire intensă până când au început să valseze.

Pentru o clipă mulţimea a privit doar, orbită de strălucirea cuplului ce se mişca pe ring. Dar Penelope se pricepea să stârnească gelozii, iar verişoarele şi prietenele ei nu admiteau să se lase mai prejos când erau geloase. Curând, alte cupluri, mai puţin strălucitoare, au început să danseze, astfel că modelul scânteietor al suprafeţei de marmură a ringului de dans a fost acoperit de fustele vii, legănându-se ale fetelor şi de picioarele sprintene ale partenerilor lor. Erau mulţi ochi încă îndreptaţi spre dansatoarea flamenco şi dandy-ul în frac. Penelope ştia cât de atent era privită, astfel că a vorbit încet în timp ce se mişcau.

— De ce mi-ai trimis bileţelul acela? a întrebat ea înclinându-şi capul uşor în timp ce se întorceau.

— Îmi place să te tachinez. Astfel vei fi cu adevărat recunoscătoare să mă vezi.

Penelope s-a gândit o clipă, dar ceva în ochii lui căprui, adânci şi jucăuşi, îi spunea că nu era sincer întru totul.

— Ai fost altundeva înainte de a veni aici, nu-i aşa?

— Cum ţi-a putut veni o astfel de idee? a răspuns tânărul cu încântare nedisimulată. Toată ziua am aşteptat cu nerăbdare acest moment.

— Minţi cu multă abilitate. Dar ştiam că nu vei rămâne deoparte.

Henry o fixă nepăsător, fără să-i răspundă. Doar îşi apăsă mai tare mâna pe fustă, lăsând-o apoi să-i alunece ceva mai jos de partea inferioară a spatelui şi a continuat să se mişte prin mulţime. A simţit în acel moment că erau deja recunoscuţi şi toate celelalte fete insipide plângeau în batiste numai la gândul că Henry William Schoonmaker s-ar putea căsători. I se părea că muzica răsună triumfător numai pentru ea. Ar fi putut dansa astfel la nesfârşit. Şi poate aşa s-ar fi întâmplat dacă figura lătăreaţă, cu mustăţi, a tatălui lui Henry nu s-ar fi ivit peste umărul lui şi nu l-ar fi scos pe acesta din ring.

— Mă iertaţi, domnişoară Hayes, s-a scuzat bătrânul domn Schoonmaker cu o voce echilibrată şi lipsită de sinceritate.

Restul dansatorilor continuau să se mişte, iar Penelope s-a trezit într-un mod umilitor prinsă în mijloc, reprezentaţia ei fiind întreruptă de grosolana şi îngrozitoarea prezenţă a tatălui lui Henry. Simţea că era gata să izbucnească, dar a reuşit să se abţină. Ceilalţi dansatori se prefăceau că nu observă ce se întâmplă, dar erau cu toţii nişte actori foarte slabi. Penelope se întreba dacă Elizabeth se afla înăuntru şi privea. Dorise să îi dezvăluie relaţia secretă cu prietenul ei cu cât mai mult dramatism, iar această schimbare nu o ajuta deloc.

— Sunt nevoit să vi-l răpesc pe Henry pentru restul serii. E urgent şi mă tem că trebuie să plecăm fără întârziere.

Instinctul o făcea pe Penelope să zâmbească, chiar în suferinţă, şi a înclinat capul.

— Desigur.

Apoi a privit, singură, din mijlocul grandioasei săli, cum viitorul ei soţ se făcea nevăzut printre acele siluete banale. Penelope ştia că, în ciuda mulţimii care încă dansa, pentru ea petrecerea luase sfârşit.

[2] Celebră trăgătoare de tir americană (1860–1926) (n. red.).

Patru

Prin prezenta se certifică faptul că eu, William Sackhouse Schoonmaker, îi las toate posesiunile lumeşti, menţionate mai jos, inclusiv toate proprietăţile de afaceri, proprietăţile imobiliare şi proprietăţile personale.

CĂTRE .....

Henry Schoonmaker s-a prefăcut că analizează bucata de hârtie încă o clipă, apoi a făcut ceea ce făcea mereu când se afla într-o situaţie prea serioasă sau prea plictisitoare pentru a se obosi să înţeleagă – şi-a dezvelit dinţii perfect albi şi a râs.

— Îngrozitor de morbid, tată! Pentru asta am părăsit petrecerea?

Impozant şi grav în costumul închis la culoare şi cu favoriţii deşi şi negri, tatăl s-a uitat fix la el. William Schoonmaker avea ochi mici, pricepuţi a intimida şi, din vanitate, îşi vopsea părul negru ca smoala. Din cauza numeroaselor accese de furie, pielea avea pete roşii şi mustaţa i se răsucea în jurul bărbiei rozalii. Dar se puteau observa, în spatele acestora, trăsăturile fine, aristocratice, moştenite şi de fiul său.

— Totul este o petrecere pentru tine, i-a spus tatăl în cele din urmă.

Henry l-a văzut ieşind la iveală pe tatăl pe care îl cunoştea atât de bine – personalitatea neplăcută a domnului Schoonmaker păstrată pentru interiorul propriului cămin şi birou. Henry fusese crescut de guvernanta sa, astfel că tatăl i-a părut mereu o figură distantă şi înfiorătoare, dând ordine în casă, în timp ce o adevărată armată de supuşi făceau gesturi ciudate şi slugarnice, în inutila încercare de a-i face pe plac.

Henry a împins foaia înapoi pe noptiera din lemn de nuc lustruită către tatăl şi către mama sa vitregă, Isabelle, sperând că nu va mai fi deranjat

în această privinţă în restul serii. Isabelle i-a zâmbit cu inocenţă şi i-a făcut semn din priviri pe furiş. Avea douăzeci şi cinci de ani, numai cinci în plus faţă de Henry, care îi fusese deseori partener de dans înaintea căsătoriei ei, cu un an în urmă, cu cel mai bogat şi cel mai puternic dintre bărbaţii Schoonmaker. Era aproape ciudat să o vadă în propria casă, ea încă arătând ca Isabelle De Ford, o parteneră plăcută de flirt şi amuzament. E posibil ca totul să fi fost din interes, dar Henry încă nutrea un respect tainic pentru bătrân, pentru că reuşise să o cucerească.

— Nu ar trebui să fii aşa de dur cu Henry, a spus ea cu vocea subţire de fetişcană, îndepărtându-şi o buclă aurie de pe chip.

— Taci, i-a zis soţul ei cu glas grav şi răguşit, fără măcar să o privească.

Isabelle s-a bosumflat, continuând să se joace cu părul.

— Terminaţi cu mutrele astea prosteşti, amândoi. Henry, toarnă-ţi de băut.

Tânărului nu îi plăcea să pară prea obedient faţă de tatăl său şi se evitau reciproc suficient pentru ca această ocazie să survină cât mai rar. Dar tatăl său avea atitudinea iute şi distinsă a tuturor bărbaţilor extraordinar de puternici şi exista o parte a lui Henry care tânjea după atenţia lui, care tânjea ca el să îi observe gesturile şi să le aprobe. În acel moment însă a ales să îl asculte, pentru că ceea ce îşi dorea mai mult decât orice era chiar un pahar de băutură. A trecut în partea cealaltă a camerei şi şi-a turnat un pahar de scotch dintr-una dintre carafele de sticlă şlefuită de pe masa laterală.

Camera era întunecoasă şi plină de fumul greu de trabuc care nu lipsea de la nici o afacere a tatălui său. Pereţii şi tavanele erau de lemn ornamental sculptat – lucrătura rafinată a maeştrilor italieni îi era atât de familiară lui Henry, încât abia o mai observa. Deci aşa arăta locul în care se făceau afacerile, a reflectat Henry cu

uimire. Viaţa lui era atât de plină de distracţie, încât atmosfera serioasă a acelei camere îl făcea să se simtă pe un teritoriu străin. Mai devreme, luase cina la Delmonico pe Fourty-fourth Street, apoi petrecuse un răstimp la unul dintre acele saloane din centrul oraşului unde se pot asculta glume grosolane şi unde se poate dansa cu femei uşoare, apoi la petrecerea fastuoasă a lui Penelope. A simţit un fior pervers la gândul că era uşor ameţit în decorul sobru al biroului tatălui său.

Bătrânul Schoonmaker s-a foit în scaun. Tânăra lui nevastă a căscat.

— Povesteşte-mi deci despre tine şi domnişoara Hayes, i-a cerut brusc tatăl lui Henry.

Tânărul a adulmecat băutura, studiindu-se în oglinda din spatele barului. Avea bărbia netedă şi trăsăturile suple ale unui bărbat ce se simţea în largul său, iar părul lins şi-l aranjase spre dreapta.

— Penelope, a repetat el gânditor.

Deşi era puţin dispus, poate chiar deloc, să discute afacerile sale amoroase cu tatăl său, era un subiect preferabil testamentelor familiale.

— Da, l-a îndemnat tatăl său.

— Toată lumea crede că este una dintre marile frumuseţi ale generaţiei ei. Henry se gândea la Penelope, cu ochii ei uriaşi şi cu rochia roşie melodramatică ce părea menită a speria şi a seduce în acelaşi timp. Ştia din experienţă că Penelope nu era deloc înspăimântătoare – pentru că ştia cum să o ia. Şi-ar fi dorit să fie tot la petrecere, conducând trupul ei splendid pe ringul de dans.

— Şi tu? a continuat tatăl lui. Tu ce crezi?

— Îmi place în mod deosebit compania ei.

Henry a luat o gură de scotch, savurând furnicăturile usturătoare.

— Prin urmare vrei să te căsătoreşti cu ea?

Henry nu şi-a putut stăpâni un scurt râs zgomotos la auzul acestei întrebări. A surprins-o pe Isabelle fixându-l şi a ştiut că în acel moment ea nu gândea deloc ca o mamă vitregă, ci ca toate

celelalte fete din New York, obsedate de cum şi când se va căsători Henry Schoonmaker. Şi-a aprins o ţigară şi a scuturat din cap.

— Nu am întâlnit o fată la care să mă gândesc atât de serios, domnule. După cum mi-ai atras deseori atenţia, nu sunt serios în privinţa prea multor lucruri.

— Şi, pe de altă parte, Penelope nu este persoana pe care mi-o imaginez ca soţie pentru tine, a confirmat tatăl său, îndreptându-şi ochii aprigi către Henry.

Tânărul a ridicat din umeri, amintindu-şi de aprilie trecut când Penelope stătuse la Hotelul Fifth Avenue. Familia ei părăsise casa cea veche din Washington Square, iar cea nouă nu era încă gata. Deşi abia o cunoştea, ea îl invitase sus în apartamentul pe care îl avea în întregime la dispoziţie şi îl primise numai în ciorapi şi corsaj.

— Nu, tată. Nu cred.

— Dar modul în care dansai... a făcut o pauză. Nu contează, dacă nu vrei să te căsătoreşti cu ea, e bine. Foarte bine.

A bătut din palme, s-a ridicat şi a înconjurat masa pentru a se impune.

— Bun, acum cine crezi că ar fi o soţie potrivită?

— Pentru mine? a întrebat Henry, reuşind să îşi păstreze mimica serioasă.

— Da, pentru tine, monden incapabil, a izbucnit tatăl lui, buna dispoziţie de moment risipindu-se repede.

Celebra furie Schoonmaker era un tratament părintesc de care Henry nu fusese scutit în copilărie – de la jucării stricate până la manifestări deloc plăcute.

William Schoonmaker s-a aşezat zgomotos în scaunul de piele fină de lângă Henry.

— Doar nu crezi că mă interesează concubinele tale, aşa aiurea, nu?

— Nu, domnule, a răspuns tânărul, uitându-se chiorâş la tatăl său, nu cred.

— Atunci eşti mai deştept decât te credeam.

— Mulţumesc, domnule, a spus Henry şi chiar era serios, deşi ar fi vrut ca vocea lui să nu fie atât de stinsă în astfel de situaţii.

— Henry, stilul tău de viaţă decăzut mă jigneşte. Bătrânul s-a ridicat din nou, împingând scaunul în spate pe podeaua cu parchet, şi a început să se plimbe în jurul mesei. Şi eu nu sunt singurul.

— Îmi pare rău să aud asta, tată, dar este stilul meu de viaţă, nu al tău. Henry îşi recăpătase vocea şi se străduia să-şi menţină privirea fermă în direcţia tatălui său. Sau al oricui altcuiva.

— Posibil, dar îndoielnic, de vreme ce banii mei – moşteniţi, sigur, dar înmulţiţi prin munca mea asiduă – sunt cei care ţi-au permis acest stil de viaţă.

— Mă ameninţi cu sărăcia? a întrebat Henry, aruncând o privire spre testament, în timp ce îşi aprindea o altă ţigară.

Încerca să pară indiferent în timp ce dădea fumul afară, dar numai pronunţarea cuvântului sărăcie îi provoca o senzaţie neplăcută în stomac. Cuvântul avea o sonoritate bolnăvicioasă, aşa i s-a părut mereu. În primul semestru la Harvard, împărţise camera cu un bursier, Timothy Marfield – ideea tatălui său de formare a caracterului, a descoperit mai târziu Henry. Tatăl lui Timothy muncea ca funcţionar douăsprezece ore pe zi la o bancă din Boston pentru a-i plăti fiului studiile, şi lui Henry i-a plăcut de Tim, care ştia cele mai bune bodegi din Cambridge. Dar era pentru prima dată când tânărul Schoonmaker se gândise cu adevărat la cineva făcând acea chestie distrugătoare pentru suflet numită muncă, iar umbra acelei conştientizări încă îl bântuia.

— Nu tocmai. Sărăcia nu i se potriveşte unui Schoonmaker, i-a răspuns în cele din urmă tatăl său. Sunt aici pentru a-ţi propune o alternativă.

Una pe care cred că o vei considera mult mai plăcută decât un cont în bancă gol: căsătoria, a continuat el, coborându-şi capul şi privind drept în ochii fiului său.

— Vrei să mă însor? a întrebat Henry, străduindu-se să nu râdă.

Nu era nimeni cu mai puţine perspective de căsătorie decât el în tot New Yorkul, până şi cei mai amărâţi jurnalişti mondeni clevetitori şi prost plătiţi ştiau asta. A încercat să se gândească la o fată cu care şi-ar fi dorit să colinde pajiştile Newportului sau punţile transatlanticelor de lux europene pentru totdeauna – dar puterea imaginaţiei nu l-a ajutat.

— Nu poţi fi serios.

— Ba sunt foarte serios, s-a încruntat tatăl.

— Oh! a exclamat Henry clătinând din cap uşor şi sperând să pară că reflecta asupra propunerii tatălui său. Va fi o căutare îndelungă, desigur, pentru a găsi o fată demnă de a deveni doamna Schoonmaker... a sugerat el.

— Taci, Henry. Tatăl lui s-a întors învârtindu-se prin cameră şi şi-a pus mâinile pe umerii tinerei sale soţii. Ea a zâmbit incomodată. Vezi tu, eu deja am pe cineva în gând.

— Ce? a sărit Henry, pierzându-şi calmul.

— O fată stilată, sofisticată, de familie bună. Iubită de presă şi care va fi acceptată ca soţie a ta, ca doamna Schoonmaker, Henry. Cineva care se va dovedi un exemplu de civilizaţie şi cultură. Mă gândesc la...

— De ce îţi pasă? l-a întrerupt Henry.

Tânărul se înfuriase cu adevărat şi se ridicase în picioare. Isabelle scoase un uşor oftat văzându-i pe cei doi bărbaţi Schoonmaker înfruntându-se.

— De ce îmi pasă? a tunat tatăl, măsurând camera cu paşi mari. De ce îmi pasă? Pentru că, spre deosebire de tine, Henry, am ambiţii. Nu înţelegi că fiecare mişcare pe care o faci este relatată în paginile mondene? Şi oamenii de care

îmi pasă citesc aceste pagini – oricât de prosteşti ar fi – şi vorbesc. Ne faci de râs pe toţi, Henry! Prin faptul că ai renunţat la facultate şi baţi drumurile oraşului... De fiecare dată când deschizi gura, pătezi numele familiei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a ripostat Henry.

Tatăl lui, cu temperamentul său vulcanic şi faimoasa pasiune pentru bani, părea a-şi fi satisfăcut deja destule ambiţii. Construise o companie feroviară din nimic şi o făcuse extraordinar de profitabilă, transformase proprietăţile ridicate pe pământurile ancestrale ale familiei în fabrici personale de bani şi se căsătorise cu două frumuseţi ale înaltei societăţi, pe una dintre ele îngropând-o deja.

— Chiar nu înţeleg, tată, ce vrei?

Coatele mici şi ascuţite ale Isabellei au răsărit entuziast pe masă.

— William vrea să candideze! a izbucnit ea.

— Ce? se strâmbă Henry, neputând să îşi ascundă neîncrederea. La ce?

Bătrânul părea stânjenit de dezvăluire, fapt ce mai diminuase tensiunea din încăpere.

— Am vorbit cu prietenul meu din Albania, a pus pariu că...

Domnul Schoonmaker s-a îndepărtat târându-şi picioarele şi a ridicat din umeri. Henry ştia că tatăl lui era vechi prieten şi rival al guvernatorului Roosevelt şi i-a făcut semn cu capul să continue.

— Admir chemarea lui pentru serviciul public, cine zice că i-ar fi interzis clasei nobile să se implice în politică? Tocmai nobleţea ne obligă. Omul e nimic dacă nu poate să-şi conducă lumea în vremea lui şi să lase un loc mai bun când o părăseşte…

— Nu mie trebuie să îmi ţii discursul, l-a întrerupt Henry, dându-şi ochii peste cap. Era furios din cauza acestei feste pe care i-o juca ghinionul. Oricum, ce funcţie vrei?

— Pentru început de primar, apoi...

— Şi apoi cine ştie, a izbucnit din nou Isabelle. Dacă devine preşedinte, aş fi prima doamnă.

— Atunci, felicitări, domnule! îi spuse Henry aşezându-se deprimat.

— Să înţeleg că nu mă vei mai face de râs? Fără poveşti despre sălbăticiile tale în ziare. Fără publicitate negativă, a decretat bătrânul Schoonmaker. Acum înţelegi de ce trebuie să te căsătoreşti cu o lady, nu cu o Penelope? O fată cu calităţi morale, pe care alegătorii să o placă. O fată care te va face să pari respectabil. O fată..., Henry privea cum tatăl lui şi-a rezemat şoldul de masă, prefăcându-se că i-a venit o idee, ridicând sprâncenele către Isabelle. O fată ca Elizabeth Holland, de exemplu.

— Cum? a sărit Henry.

O ştia pe fiica cea mare a familiei Holland, desigur, deşi nu mai discutase cu ea dinainte de a intra la Harvard, iar atunci era foarte tânără şi greoaie. Era nespus de frumoasă, era adevărat, cu părul ei de un blond luminos şi cu gura mică şi rotunjită, dar era atât de evident una de-a lor. Ea respecta regulile, sorbea ceaiul, trimitea scrisori pompoase de mulţumire.

— Elizabeth Holland e numai maniere.

— Exact, tatăl lui a bătut cu pumnul în masă, fapt care a făcut ca lichidul auriu din paharul lui Henry să se reverse.

Nu putea să vorbească, dar ştia că faţa îi era strâmbată de revoltă şi neîncredere. Tatăl lui nu i-ar fi putut sugera o pereche mai nepotrivită. Pe scurt, ceea ce îi plănuise fiului nu era altceva decât o condamnare la închisoare. Simţea deja viaţa de amabilitate liniştită derulându-se în faţa lui, ca nesfârşitele pajişti cosmetizate din Tuxedo Park şi Newport, Rhode Island şi toate celelalte locuri, pe care matroanele aparţinând clasei lui organizaseră atâtea petreceri narcoleptice.

— Henry, l-a avertizat tatăl său apucând o coală de hârtie şi fluturându-i-o pe sub nas, ştiu la ce te gândeşti şi ar trebui să te opreşti. Acum! Te vreau căsătorit şi respectabil. Va trebui să o termini cu Penelope. Îţi ofer o şansă, Henry. Bătrânul a făcut o pauză. Dar, pe bunul Dumnezeu, dacă mă tragi pe sfoară, voi avea grijă ca până şi ultima ramă de tablou să-i revină Isabellei. Te voi da afară, şi încă foarte repede şi cu multă vâlvă.

Gândul unui viitor mizer cu haine jerpelite şi dinţi stricaţi l-a făcut pe Henry să se simtă dintr-odată foarte treaz şi ochii i-au alunecat către sticlele îngrămădite pe masa laterală. Pentru un moment, şi-a dorit să se poată întoarce înapoi la Harvard – toate lecturile şi cursurile păruseră atât de inutile pe când era acolo, dar înţelegea acum că facultatea ar fi putut fi pentru el o modalitate de a-şi croi propriul drum, o protecţie în faţa acelor ameninţări cu sărăcia. Dar acum era prea târziu.

Comportamentul său vicios şi notele jalnice făcuseră ca, fără intervenţia tatălui său, să nu mai poată fi primit acolo vreodată. Henry privea fix, în tăcere, la sticlele de chihlimbar, ştiind că singura cale către independenţă trecea prin viaţa liniştită şi plictisitoare alături de Elizabeth Holland.

Cinci

Servitoarea ideală a unei lady se trezeşte înaintea stăpânei, pregăteşte apă caldă pentru spălarea feţei şi nu se culcă până ce stăpâna ei nu a adormit. Ea poate să ceară o scurtă pauză în timpul zilei, când stăpâna nu are nevoie de ea.

Ghidul bunelor maniere pentru doamnele din înalta societate, Van Kamp, ediţia 1899

Lina Broud şi-a pus coatele pe pervaz şi şi-a fixat privirea în întunericul liniştit în care era cufundat Gramercy Park. Stătea aşa de ore bune, în dormitorul în care mai devreme o îmbrăcase pentru serată pe cea mai mare dintre domnişoarele Holland, în straturi de cămăşi, poplin şi coliere. O îmbrăcase pe domnişoara Holland – şi nu pe Lizzie, aşa cum fusese strigată în copilărie, sau pe Liz, cum o lăsa pe sora ei să îi spună, ci pe domnişoara Holland, tânăra stăpână a casei. Lina nu aştepta cu nerăbdare întoarcerea ei. Elizabeth fusese plecată atâtea luni, încât servitoarea ei aproape uitase cum era să slujească. Dar din prima clipă a acelei dimineţi când Elizabeth a păşit în casă, singura ei preocupare fusese a-i aminti Linei îndatoririle. A ridicat din umeri şi a oftat coborându-i. Nu era ca sora sa mai mare, Claire, o persoană blândă, fericită să citească cea mai recentă rubrică din *Taifasul* în dormitorul îngust de la mansardă pe care îl împărţeau, privind lung la schiţele rochiilor de seară Worth pe care însă nu le va purta niciodată. Claire avea douăzeci şi unu de ani, cu doar patru ani mai mult decât sora ei, dar se purta ca şi cum ar fi fost mama Linei. Şi de vreme ce mama lor adevărată murise de câţiva ani, în multe privinţe chiar era. Dar Claire era şi foarte copilăroasă în recunoştinţa pentru orice fleac pe care Hollanzii i-l ofereau, iar Lina nu simţea la fel.

S-a schimbat în rochia simplă de olandă, cu decolteul bărcuţă şi cu talia joasă, demodată, cuprinzând dintr-o privire luxul din dormitorul lui Elizabeth: tapetul albastru de nuanţa oului de măcăleandru, patul mare din lemn de mahon, cada strălucitoare de argint cu apă caldă transportată prin conductele aflate în pereţi, parfumul de bujori ţâşnind din urcioare de porţelan. De când îşi făcuse debutul în societate, Elizabeth începuse să se imagineze expertă în decorarea interioarelor, şi dacă era întrebată, cel mai probabil ar fi spus că sălile casei familiei Holland erau în realitate destul de modeste. Poate erau, în comparaţie cu ridicolele conace ale milionarilor din Fifth Avenue. Stând sub mica pictură olandeză cu o pitorească scenă domestică încadrată de o ramă aurită, Linei i se părea că Elizabeth devenise oarbă în faţa privilegiilor sale extraordinare.

Dar Lina nu o ura pe Elizabeth. Nu putea să o urască, oricât se îndepărta prin îmbrăcămintea sofisticată şi manierele rafinate. Elizabeth fusese întotdeauna modelul ei, pentru cum să fie şi cum să se poarte, fusese o licărire de speranţă că nu va duce veşnic o viaţă atât de simplă şi plictisitoare. Şi Elizabeth a fost cea care a convins-o, într-o noapte în urmă cu zece ani, că trebuie să coboare – tocmai până la şopron – ca să afle cine se tânguia în mijlocul nopţii. Linei îi fusese teamă, dar Elizabeth a insistat. Atunci a început Lina să îl iubească pe Will Keller, care era frumos chiar şi atunci.

Will rămăsese orfan la vârsta de opt ani, din cauza unuia dintre acele incendii care mistuiau casele ca şi cum ar fi fost surcele uscate, blocând oameni şi copii în odăi întunecate. Will, care fusese adoptat de stăpânii răposatului său tată cu înţelegerea că va sluji, chiar la acea vârstă fragedă, plângea când visa incendii. Dar, nu după mult timp, nici nu a mai contat, pentru că a încetat să

viseze incendii, când Lina şi Elizabeth i-au devenit prietene.

Chiar şi atunci era diferenţă între ei, desigur, dar erau cu toţii copii şi, prin urmare, în aceeaşi măsură alungaţi din lumea cu dineuri şi jocuri de cărţi a adulţilor Holland. În timpul zilei, ei erau cu toţii în grija mamei Linei, Marie Broud, care fusese doica fetelor Holland şi ea nu făcea nicio diferenţă în felul în care îi îngrijea. Deseori i-a certat atât pe Will, cât şi pe Elizabeth pentru poznele lor. Claire era prea timidă pentru a se alătura ştrengăriilor lor, iar Diana prea mică. Dar Lina s-a grăbit să li se alăture, dornică să participe şi ea. Noaptea se târau prin casa întunecată, hlizindu-se la portretele uriaşe ale strămoşilor lui Elizabeth, şterpelind zahăr de la bucătărie şi nasturi de argint din camera de dimineaţă. Furau cărţile de joc ale bătrânului domn Holland, care aveau pe spate imagini ale unor doamne numai în lenjerie intimă şi îşi strâmbau nasurile la ele. Pe vremea aceea chiar erau prietene, pe atunci aroganţa nu se accentuase încă, făcând-o pe Elizabeth să nu mai aibă timp pentru vechii tovarăşi de joacă.

Lina nu ştia când se schimbaseră lucrurile. Poate în perioada în care mama ei a murit şi Elizabeth şi-a început lecţiile cu doamna Bertrand, profesoara de bune maniere. Lina avea aproape unsprezece ani atunci şi era stângace în ţinută şi încăpăţânată în a găsi defecte în orice. Nu prea îi plăcea să îşi amintească de anii aceia. Elizabeth, cu nici un an mai mare ca ea, fusese dintr-odată acaparată de lecţiile ei de bune maniere, de cum să ţii o ceaşcă de ceai şi care este cel mai potrivit moment să răspunzi unei cunoştinţe feminine căsătorite. Fiecare gest al ei părea într-adevăr a-i comunica Linei că ele nu sunt făcute din acelaşi aluat, că nu mai erau prietene. Iar acum Elizabeth era acel gen de fată despre care Claire citea în reviste. Ani de-a rândul Lina a trăit liniştită şi, practic, singură, în

pofida faptului că o slujea pe Elizabeth zi şi noapte şi împărţea camera cu sora ei şi celelalte tinere din personalul familiei Holland. Fusese prea timidă ca să păstreze prietenia din copilărie cu Will fără intermedierea lui Elizabeth. Aşa că sub ochii ei, tânărul se făcuse mai înalt şi de departe mult mai atrăgător. Şi el avusese parte de ani grei – auzise poveşti despre beţiile şi bătăile în care era implicat de la menajeră, doamna Faber, şi se întreba ce nemulţumire se ascundea în sufletul lui. Doar în vara aceea – când, Elizabeth fiind plecată, fusese scutită temporar, spre fericirea ei, de îndatoririle zilnice – se împrietenise din nou cu Will. Împărţeau ţigări la sfârşitul zilelor lui grele şi glumeau pe seama doamnei Faber. Îşi închipuiau cu voce tare cum ar fi vieţile lor dacă ar fi liberi să facă ce-şi doreau. Înainte, se întreba mereu unde dispărea, acum ştia că nu era periculos deloc, petrecându-şi aproape fiecare moment în care nu muncea cu o carte. Cărţi despre excesele clasei nobile, şi despre teoria democratică, despre politică şi literatură, dar cele mai multe despre Vest şi cum oricine, cu puţin efort, putea să dea lovitura acolo. Vara era pe sfârşite şi ea încă nu găsise o cale să îi spună că şi ea îşi dorea să plece spre Vest, cu el, că era îndrăgostită de el.

Lina a fost trezită la realitate chiar de vederea tânărului la care se gândea. Unul dintre cupeurile familiei Holland trăsese în faţa casei, iar Will a făcut un salt de unde era cocoţat să astâmpere caii şi să deschidă poarta pentru doamne. Se uita la umerii lui laţi şi la mijlocul zvelt, marcat de X-ul făcut de bretelele negre. Elizabeth a ieşit prima, ţinând mâna pentru Diana, care, din cauza importantei conversaţii, arăta destul de obosită. Apoi Will i-a întins mâna doamnei Holland, a cărei siluetă scundă şi întunecată a coborât în grabă. Apoi femeile au păşit una după alta în întunericul mut, îndreptându-se către uşă. Lina o auzea pe

Claire primindu-le, în timp ce Will ducea caii în şopron.

Ştia că Elizabeth va urca pe scara principală curând şi a simţit trezindu-se în ea un impuls de rebeliune. Odată ajunsă în cameră, Lina va trebui să o dezbrace pe tânăra sa stăpână şi nu va ajunge şi ea în pat decât după ce se va fi crăpat de ziuă. Doar cu gândul la această îndatorire pe care o repetase de atâtea ori, dar de care scăpase câteva luni, simţea resentimentele răbufnindu-i în suflet. S-a ridicat de la pervaz şi a ieşit din camera lui Elizabeth târându-şi picioarele grăbită şi traversând lungul coridor acoperit de covoare. A ajuns la scara din spate a servitorilor în câteva clipe, apoi s-a repezit în jos coborând câte două trepte deodată.

În timp ce Lina se îndrepta spre bucătărie, le auzea pe femeile Holland urcând scara principală. S-a oprit, întrebându-se dacă va fi pedepsită pentru că nu îşi îndeplinise îndatoririle în prima noapte a domnişoarei Holland petrecută din nou în New York. Dar voia să îi povestească lui Will despre toate ifosele franţuzeşti cu care se întorsese stăpâna sa. Voia să îl vadă râzând şi să ştie că ea îl făcuse să râdă. Şi poate... poate va găsi o cale să îi dezvăluie sentimentele ei. Şi-a făcut un semn de încurajare cu capul şi a ţâşnit prin bucătărie afară, prin uşa din dos a cămării, pe care Elizabeth o amenajase pentru a înlesni livrările de alimente. Apoi a păşit uşor pe pământul acoperit cu fân al şopronului. Will deshăma caii. Echipamentul zăcea pe pământ în şiruri ordonate pentru a fi curăţat înainte de a fi pus la loc. Bumbacul uzat al cămăşii albastre cu guler i se lipea de piele de la lucrul cu acel animal de un negru sclipitor. Mânecile îi erau suflecate deasupra coatelor, iar părul îi era umed în spatele urechilor.

A făcut un pas înainte şi i-a întâlnit ochii, apoi s-a oprit ca şi cum şi-ar fi dat seama de ceva.

— Hei, a salutat-o el liniştit. A aruncat o privire peste umăr, către uşă, şi a zâmbit în timp ce-şi concentra privirea asupra ei. Nu ar trebui să fii sus, s-o ajuţi pe domnişoara Holland?

Lina a rămas nemişcată lângă poartă, cu un zâmbet nestăpânit. Îşi încrucişase braţele în jurul trupului şi aştepta să o invite înăuntru ca de obicei, dar el şi-a întors privirea şi i-a vorbit pe un ton foarte diferit de cel pe care îl cunoscuse în vară.

— Ştii că îţi forţezi norocul, furişându-te noaptea afară. Acum că domnişoara Liz... adică domnişoara Elizabeth s-a întors… Nu ar trebui să faci asta. Nu... ai voie.

Inima Linei a tresărit şi timpul şi-a încetinit cursul. Era atât de buimăcită de comportamentul lui. Era ca şi cum toată apropierea care se crease între ei peste vară dispăruse într-o clipă sau ca şi cum ar fi existat numai în imaginaţia ei. A clipit, dorindu-şi să o privească măcar o clipă.

În cele din urmă şi-a întors capul către ea şi a privit-o în ochi. Chipul îi era de gheaţă şi gura imobilă, iar ochii goi. Calul de lângă el s-a mişcat, ridicând picioarele din faţă şi scuturându-şi capul. S-a scurs o clipă, apoi Will s-a întins şi a liniştit animalul.

— Will…

Lina l-a strigat pe un ton rugător neplăcut pe care nu-l putea stăpâni. Voia cu disperare ca el să zică ceva familiar, încurajator, să facă o glumă care să alunge stânjeneala pe care o simţea în acel moment.

— De ce nu te pot vizita, ca de obicei? Doamnele o fac în timpul zilei, la ceai, dar pentru că suntem ceea ce suntem, trebuie să ne întâlnim la ore nepotrivite şi...

— Lina, a întrerupt-o Will. A fost surprinsă neplăcut de numele pe care el îl pronunţa rar. Pe timpul verii i se adresase tot timpul cu vechea poreclă din copilărie, Liney. El s-a uitat în pământ şi a oftat. Apoi fără să o privească s-a îndreptat

către ea, i-a cuprins uşor mâinile, şi Lina a crezut că o să i se oprească inima, dar el a împins-o spre bucătărie.

— Îmi pare rău, Lina, i-a spus cu blândeţe Will în timp ce o conducea pe cele patru trepte de lemn în casă. Nu în seara asta, nu poţi rămâne în seara asta.

— De ce nu? a şoptit ea.

Tânărul a privit-o fix – sprâncenele îi trădau încordarea, iar expresia ochilor de un albastru-intens devenise gravă. Şi-a scuturat capul în semn că n-ar înţelege ceea ce i-ar fi spus el.

— Doar în seara asta… Bine?

S-a trezit în bucătărie şi uşa s-a închis în faţa ei. Lina a pipăit un perete în întuneric. A lunecat pe podeaua care mirosea a ceapă prăjită şi a gunoi şi a rămas acolo. A stat astfel mult timp, simţindu-se poate mai singură ca niciodată. Afară cerul începea să se schimbe din negru în violetul cel mai închis.

Era încă acolo, când uşa către scara servitorilor s-a deschis şi o siluetă în şal alb de mătase a trecut grăbită. Apariţia fetei a fost la fel de fulgurantă şi diafană ca a unei stafii, ţinându-şi capul plecat în timp ce se mişca. Deja împinsese uşa şopronului când Lina şi-a dat seama că fata era domnişoara Elizabeth Holland.

Şase

Paris, august 1899

Vara e pe sfârşite, şi acum îmi înţeleg mai bine menirea – ce înseamnă să fii o tânără lady din familia Holland şi ce se aşteaptă de la mine. Nu trebuie să fiu întotdeauna atât de indulgentă şi nepăsătoare – deşi îmi este greu să regret vreo faptă din trecut.

Din jurnalul lui Elizabeth Holland

Elizabeth, înfăşurată în chimonoul alb de mătase pe care i-l cumpărase tatăl ei într-o excursie în Japonia şi i-l dăduse când împlinise şaisprezece ani, a trecut grăbită prin bucătărie şi a ieşit pe uşa din spate. Se mişca cu hotărârea înfiorată a unei dorinţe pe care o nutrise întreaga noapte. Îşi ţinea capul plecat pe când păşea pe prima dintre cele patru trepte din lemn vechi, apoi pe podeaua grajdului.

S-a oprit acolo pe pământul moale, în aerul greu al căldurii de vară târzie şi praf de fân. Asculta zgomotul făcut de cai, foindu-se uşor în boxe şi se simţea pe deplin trează pentru prima dată în noaptea aceea. Toate acestea – freamătul animalelor, noaptea răcoroasă şi tăcută, dulceaţa fânului – erau lucrurile la care încercase să nu se gândească în tot timpul cât a fost plecată. Păşea cu grijă cu papucii de casă din satin, încercând să nu se prindă pe chimono paie de fân.

— Ai venit, a constatat Will, deşi a sunat mai mult ca o întrebare.

Picioarele îi atârnau din şura unde dormea, iar părul îi era gras de la umezeală şi muncă. Avea obiceiul să şi-l dea după urechi când era emoţionat sau nervos. Will, spre deosebire de băieţii după care tânjeau prietenele ei, avea nasul încovoiat de când şi-l rupsese într-o încăierare, buze groase,

expresive, ochi strălucitori de un albastru trist, şi stătea într-o poziţie destinsă – era poziţia aşteptării.

— Aproape renunţasem la gândul că vei veni, a adăugat tânărul, prudenţa exprimării mascând teama din vocea lui.

Privindu-l pe Will, Elizabeth se simţea fericită şi îngrijorată în acelaşi timp, dându-şi seama cât de obositoare fusese noaptea. Balul – cu râsete stridente, rochii sofisticate – părea desprins dintr-un vis strălucitor şi absurd, care trecuse odată cu ivirea zorilor. Dansase cu destui burlaci pentru a-şi mulţumi mama, unii dintre ei fiind mai puţin potriviţi, dar mai fermecători decât Percival Coddington. Găsise timp pentru a discuta cu Penelope, îşi strânseseră mâinile şi îşi admiraseră în şoaptă rochiile. Însă uitase să o descoasă în legătură cu relaţia ei secretă – fusese o prietenă neglijentă, îşi dădea seama acum, dar mai târziu o va ruga cu stăruinţă să îi dezvăluie identitatea admiratorului ei secret. Îşi spuseseră că supa fusese delicioasă, deşi în realitate amândouă fuseseră prea emoţionate pentru a o gusta, şi băuseră mai multă şampanie decât intenţionaseră. Dar şampania, au fost din nou de acord, aşa cum fuseseră mereu, era irezistibilă. Fusese o noapte lungă, dar i se părea că nu s-ar fi putut încheia altundeva decât acolo.

— Îmi pare rău... dar ştii că nu trebuie să mă aştepţi întotdeauna, a răspuns în cele din urmă Elizabeth, deşi ar fi putut la fel de bine să îi spună că se gândise la el în fiecare zi şi că despărţirea fusese o adevărată tortură.

Voia să îi povestească despre locurile îndepărtate pe care le văzuse, cum bulevardele largi ale Parisului se arcuiau şi se deschideau către panorame grandioase, de neimaginat în liniarul New York. Voia să spună multe lucruri, în schimb a articulat nedesluşit:

— Vreau să ai încredere că voi veni chiar şi atunci când nu voi putea – s-a oprit când Will a întors privirea. Te rog, Will, a stăruit Elizabeth, cu uşoară disperare, cu pieptul îndurerat de privirea fixată în pământ a tânărului Will. Te rog...

Era uluitor cât de repede se adaptase de la camera confortabilă de sus, acolo jos în şură, cât de repede deveniseră inutile şi prosteşti toate regulile care îi guvernau viaţa zilnică. Desigur, îşi propusese de nenumărate ori să-şi schimbe această purtare. În Paris, uneori era sigură că va putea, că îl uitase pe Will, că era acum pe deplin o lady aşa cum îi impunea poziţia socială. Dar când coborâse de pe vapor pe platformă în dimineaţa aceea, l-a văzut aşteptând cu trăsura familiei şi a înţeles că şi el se maturizase. Era parcă şi mai frumos acum, şi a înţeles din ţinuta lui că nu mai era băiatul care intra în conflicte inutile. Fiecare gest al său căpătase finalitate şi fermitate. Şi iat-o acum abia îngânând vorbele şi bâlbâindu-se, implorându-l aproape să o adore din nou, ca orice fată îndrăgostită. În fond, asta şi era: o fată îndrăgostită.

Dar toate acestea nu au putut opri câteva gânduri rătăcite să se întoarcă la cuvintele mamei sale din seara balului chiar înainte să intre în sala de dans însoţită de Percival Coddington. *Tocmai timp nu avem.* Cuvintele mamei pluteau deasupra ei ca un semn de rău augur, chiar şi acum când stătea pe podeaua grajdului.

— Ai fost plecată atât de mult, a spus Will încet, scuturându-şi capul în semn de deznădejde.

Elizabeth şi-a ridicat privirea către el, încercând să alunge cuvintele care zăboveau asupra ei ca norii de furtună.

— Apoi aseară, aşteptând în stradă să se termine balul, neştiind ce făceai înăuntru, cine te atinge, cine… s-a uitat drept în ochii ei, făcând inutile orice cuvinte. Unul dintre cai s-a mişcat, şi-a frecat copitele de fân şi a nechezat încet.

— Will, nu puteam să nu merg la bal.

Ochii ei mari trădau neputinţa, întrebându-se de ce se certa cu ea pentru lucruri pe care nu le putea schimba, mai ales în prima seară petrecută din nou acasă. Până la urmă, nu ea era cea care risca totul, furişându-se afară din casă noaptea? Nu putea să o iubească în timpul pe care îl aveau?

— Sunt aici acum, Will, uită-te la mine, sunt aici, a spus ea încet, păşind în faţă. Te iubesc, i-a zis aproape râzând, pentru că era atât de adevărat.

— Mi te-am tot închipuit dansând cu toţi ceilalţi bărbaţi…, Will a strâns şi mai tare marginea şurii şi a continuat, cu bărbaţi de genul lui Henry Schoonmaker, cu costumele lor de sute de dolari şi casele lor la ţară, chiar mai mari decât cele de la oraş...

Elizabeth ajunse la scară şi urcă două trepte. Simţea lemnul aspru în palmele ei moi, nemuncite, dar nu-i mai păsa acum. Îl fixa pe Will, zâmbind încontinuu.

— Henry Schoonmaker? Bădăranul ăla? Cred că glumeşti, îi zise Elizabeth neputându-se abţine să nu râdă tare, subţire şi atât de plăcut ca de obicei.

Nu ştia de unde venea acel impuls de a-l alina şi îmbrăţişa pe Will, dar sentimentul era irezistibil. Nici nu ştia când afecţiunea adolescentină se transformase în iubire matură, dar, orice era, ceea ce o atrăgea la Will existase de la început. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de profund şi de stăruitor de bun. Uneori îl rodeau îndoielile, dar Elizabeth ştia cum să îl liniştească. S-a uitat la Will, copleşită de emoţie, şi a înţeles că era gata să uite de supărare.

Will şi-a plecat ochii şi şi-a dat părul după urechi încă o dată. Apoi şi-a ridicat faţa, aruncând o privire spre Elizabeth.

— Râzi de mine, Lizzie?

— Niciodată, a spus ea serios, urcând încă o treaptă pe scara de lemn.

Apoi tânărul şi-a tras picioarele şi s-a ridicat, cizmele lui uzate de piele făcând şura să se clatine. Când a ajuns la scară, s-a aplecat şi a tras-o pe Elizabeth sus, învăluind-o în braţele lui. Mirosea a cai, şi a transpiraţie, şi a săpun ieftin – era un miros pe care îl cunoştea şi îl iubea.

— Sunt atât de fericit că te-ai întors! i-a şoptit Will lipindu-şi faţa de gâtul fetei.

Elizabeth a închis ochii, fără să spună nimic. Astfel de atingeri erau atât de rare şi de plăcute! Până atunci nici nu îşi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră.

— Deci ce fel de seară a fost? a întrebat el şoptindu-i la ureche, în timp ce o aşeza pe podeaua de lemn. Elegantă sau sălbatică?

Fata şi-a ascuns capul în pieptul lui, încercând să îşi amintească petrecerea, dar în minte îi reveneau numai cuvintele de rău augur ale mamei şi privirile ciudate pe care i le tot arunca. Elizabeth şi-a cântărit răspunsul şi într-un final a spus:

— Plictisitoare.

Apoi i-a privit faţa mare, frumoasă, dorind să uite seara aceea şi cine era şi îndatoririle sale. Venise aici – în pofida educaţiei alese – pentru că tot ceea ce îşi dorea era să fie aproape de el pentru câteva ore.

— M-am gândit la tine tot timpul. Acum putem să nu mai vorbim niciodată despre petreceri cu costume sofisticate?

Will a zâmbit şi a aşezat-o tandru pe salteaua cu arcuri pe care o ţinea în colţul şurii, sub grinda de lemn pe care îşi punea hainele la uscat. Elizabeth şi-a desfăcut chimonoul de mătase. Rămăsese deasupra ei, ţinându-i faţa în mâinile lui mari, sărutând-o cu duioşie. Un zâmbet simplu, nestudiat i-a invadat dintr-odată chipul.

— Cred că într-adevăr mă iubeşti, domnişoară Holland, a şoptit el.

* * *

Lumina zorilor pătrundea deja printr-o fereastră mică. O senzaţie de extaz neliniştitor a străbătut trupul tolănit comod al lui Elizabeth, amintindu-i că nu ar trebui să se simtă deloc confortabil. Era a doua dimineaţă de când revenise în New York şi încă nu dormise în patul ei.

— La ce te gândeşti? a şoptit Will, ridicându-se şi sprijinindu-se în coate.

— Urăsc întrebarea asta, a ripostat ea, pentru că se gândea din nou la avertismentul mamei sale şi la faptul că nu era tocmai o dovadă de prudenţă din partea ei să zăbovească în braţele calde ale lui Will. S-a ridicat şi s-a uitat pe fereastră în grădina de legume din spate.

— Ar trebui să plec, dar simţea ea însăşi nehotărârea din propria voce.

— De ce?

Will şi-a strecurat mâna pe sub chimonoul ei, oprindu-se în dreptul inimii. Atingerea a făcut-o să conştientizeze cât de repede îi bătea, dându-şi seama că fiecare clipă de întârziere o făcea să se îngrijoreze şi mai mult în legătură cu ce se petrecea în casă. Lina, în ciuda absenţei ei neobişnuite din noaptea trecută, va veni probabil cu ciocolată caldă şi apă cu gheaţă doar pentru a găsi un pat gol. Elizabeth s-a silit să îi dea lui Will doar un sărut grăbit pe buzele moi, apoi s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

— Ştii de ce.

S-a ridicat, înfăşurându-se în halat. Elizabeth a privit la caii care se mişcau în grajduri dedesubt, încercând să pară că făcea ceea ce credea că era bine.

— Dacă mama ar afla că am fost aici – dacă cineva ar afla – s-ar sfârşi totul.

— Dar dacă ne-am muta în Montana... sau în California... nimănui nu i-ar păsa de ce am făcut. Am putea să stăm întinşi în pat toată dimineaţa, a spus el, vocea devenindu-i caldă şi convingătoare.

Apoi, când ne-am trezi, am putea călări sau face orice ne-am dori, şi...

Elizabeth mai auzise toate acestea şi înainte, dar îşi dădea seama că Will se gândise şi mai mult la ele în absenţa ei. Îi plăcea când vorbea astfel. Era singurul băiat pe care îl cunoscuse care privea către viitor şi încerca să îşi imagineze cum ar fi mai bine decât în prezent. Will era cea mai înspăimântătoare, frumoasă şi severă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Fiind undeva departe de New York, unde ar fi putut fi doar un băiat şi o fată, era cea mai frumoasă idee la care se putea gândi. Nu ar mai exista neînţelegeri chinuitoare, pentru că ea nu ar mai fi fost nevoită să se strecoare şi să îl viziteze numai când ştia că toţi cei din casă erau prea obosiţi ca să o observe.

S-a întors, aproape hotărâtă să-i împlinească visul, dar a fost oprită de ce a văzut: Will, numai în indispensabilii lui negri, cu pieptul suplu şi puternic, gol, cu numai câteva fire răzleţe de păr, ridicându-se din pat şi sprijinindu-se într-un genunchi. Elizabeth mai văzuse poziţia aceasta înainte. Ştia ce însemna.

— Poate ar trebui să te gândeşti la o nouă viaţă... a spus tandru, încercând să îi ia mâna.

Elizabeth şi-a tras braţul instinctiv în timp ce inima îşi reluase ritmul rapid, îngrijorat. Şi-a privit palma, dorindu-şi ca simţul bunei cuviinţe să o împiedice să facă astfel de lucruri.

— Voi reveni când voi putea, bine? i-a spus tânăra silindu-se să nu se uite în ochii lui, ştiind că pe faţă i se citea confuzia.

Dacă s-ar fi uitat, Will şi-ar fi putut da seama cât de teamă îi era să nu îl piardă. Ar fi putut deveni neglijentă cu lucrurile pe care orice fată cuminte ca ea trebuia să le facă.

A urcat scările atât de cunoscute din lemn spre bucătărie, apoi pe cele ale servitorilor care duceau la dormitorul ei, unde putea face ceea ce toate celelalte fete de rangul ei făceau: dormeau,

refăcându-se după primul bal al sezonului, mulţumite de faptul că ştiau că pot lâncezi după-amiaza, visând tot timpul la rochiile pe care le vor purta şi la băieţii cu care vor dansa în lunile următoare.

— Bună dimineaţa, domnişoară Holland.

Elizabeth s-a întors pentru a o găsi pe Lina, în eterna ei rochie neagră, la masa grea şi aspră din bucătărie, unde bucătarul îşi petrecea timpul liber. Cât timp Elizabeth fusese la Paris, aceasta slăbise, iar pistruii de pe nas se înmulţiseră. Imaginea ei simplă şi puţin rezervată dimineaţa devreme a făcut-o pe Elizabeth să suspine. Simţea transpiraţia adunându-i-se pe ceafă şi a strâns halatul mai bine în jurul ei, pentru a ascunde roşeaţa care îi invadase gâtul. Cu siguranţă Elizabeth începea să intre în panică, dar a fost ea însăşi surprinsă de calmul glasului ei.

— Te-am căutat peste tot. Sunt gata pentru cupa cu ciocolată. Şi adu-mi şi apă. Toată noaptea am stat fără. Apoi Elizabeth s-a întors către scări. Chiar aşa, unde ai fost astă-noapte? a adăugat, grăbindu-se să iasă din bucătărie.

Încerca să se convingă că scăpase – Lina era o fată prea posacă pentru a da atenţie isprăvilor lui Elizabeth. Şi, oricum, cât putea să fi stat acolo?

Şapte

La balul familiei Richmond Hayes, în seara zilei de 16 sptembrie, tânăra stăpână a casei a fost văzută dansând tandru cu un tânăr, la care ne vom referi folosind iniţialele H.S. Amândoi erau atât de evident încântaţi de compania celuilalt, încât printre membrii înaltei societăţi se zvoneşte că până la logodnă nu mai este decât un pas, deşi încă nu a fost făcut nici un anunţ în presă...

Din pagina mondenă
New York of the World Gazette,
duminică, 17 septembrie 1899

— Ziarele au fost pur şi simplu fantastice, a comentat Isaac Phillips Buck, întinzându-şi degetul mic în timp ce-şi sorbea ceaiul din ceşcuţa de porţelan. Cea mai mare distracţie încă de când Remington Astor a fost surprins sărutându-l pe unul dintre băieţii de bucătărie. Ăla da scandal.

— Ba au fost ridicole.

Penelope şi-a trecut degetele lungi, cu inele, peste capul terierului de Boston, Robber, zâmbind absentă. Purta o rochie din *faille* negru, cu decolteu pătrat, adânc, talie îngustă, cu fusta în falduri şi arăta deosebit de zveltă lângă Buck, care transpira din cauza căldurii verii târzii. Erau singuri în salonul larg, cu tavanul de şapte metri, cu multă mobilă franţuzească capitonată cu mătase asortată cu dungi albe şi albastre.

— Nu ştiu de ce mi le arăţi, a adăugat căscând.

Se odihnise toată ziua şi corpul ei păstra acea senzaţie de lene plăcută, pe care o asocia cu primele clipe de trezire.

— Ah, cum era zicala aceea veche... invidia cea mai puternică este cea mai sinceră formă de compliment? Ar trebui să înveţi să priveşti ziarele ca mine.

— Chiar încerc, Buck, dar numai Dumnezeu în sus, Dumnezeu în jos, Dumnezeu condamnă casa voastră..., Penelope a încercat să pară mai mult distantă decât amuzată, dar nu şi-a putut opri un chicotit. Era atâta emfază în jur! Vreau să zic că omul trebuie să aibă ceva mai bun de făcut cu timpul lui.

— Are toată eternitatea să îl folosească, a spus Buck râzând, iar Penelope şi-a dat ochii peste cap. Cel puţin ziarele par a fi de acord cu tine în ceea ce-l priveşte pe un anume Schoonmaker. Prevestesc că tu şi Henry veţi fi logodiţi până la sfârşitul sezonului, i-a spus Buck, ochii bulbucându-i-se la această ştire surprinzătoare. Au adus chiar un astrolog pentru confirmare.

Penelope a simţit cum un val nebun de încredere îi invadează pieptul, dar s-a abţinut să nu bată efectiv din palme triumfător.

— Sincer, cred că l-ar fi putut scuti pe astrolog şi să le fi întrebat pe domnişoarele Wetmore, a continuat Buck. Arătau de parcă ar fi fost pălmuite când te-au văzut cu el pe ring, seara trecută. Ele şi-au dat seama pe loc.

— Adelaide Wetmore trebuie să fie pălmuită, a ripostat Penelope, înainte de a deveni vizibil ameţită.

Gândul că numele ei şi cel al lui Henry erau asociate în ziare era electrizant. El era mereu atât de prudent, dar acum tot New Yorkul va fi obsedat să afle dacă ştirea era adevărată sau nu. Curând, chiar Elizabeth va fi nevoită să recunoască faptul că unicul bărbat perfect din New York îi aparţinea lui Penelope. Şi-a alungat zâmbetul.

— Mi-e totuna. Sunt exageraţi, atâta cerneală risipită pentru o petrecere. Data viitoare să nu îi mai laşi să vină.

Nu avea de ce să se plângă, totuşi. Nu tocmai. Unele articole loveau în stânga şi în dreapta cu Biblia, în privinţa umerilor dezgoliţi, dar majoritatea erau relatări lungi şi fidele ale

extravagantei serate. Şi Buck avea dreptate: nu exista plăcere mai mare decât să fii invidiat de toată lumea. Ca să nu mai vorbim de ajutorul presei în încercarea ei de a face ca relaţia lor să evolueze. Presa şi astrele confirmaseră: Henry va fi al ei, cu adevărat, şi toată lumea va vedea.

Afară, clopotele bisericii Sfântul Patrick au bătut ora douăsprezece. Sosise clipa.

— Buckie, a spus Penelope ridicându-se, trebuie să pleci acum.

Tânărul a oftat.

— Dar, Penny, nu am vorbit nici măcar despre rochii încă...

— Ştiu, Buckie, dar avem toată săptămâna la dispoziţie, a ripostat ea cu hotărâre, îndreptându-se spre scaunul în care stătea el. I-a întins mâna şi el a primit-o, deşi cu o uşoară tristeţe. Singura ipostază în care Buck o irita era când se purta ca un căţeluş supărat.

Bernardine, şefa servitorilor familiei Hayes, stătea la uşa din faţă cu pălăria lui Buck în mână. El i-a mulţumit, iar ea a deschis uşa pentru a dezvălui imaginea strălucitoare a lui Henry Schoonmaker, stând singur pe scări. Penelope şi-a strâns pumnii, încântată că fusese măcar o dată punctual. Henry era îmbrăcat în obişnuita haină neagră strâmtă şi chipul îi era mai frumos şi mai neted ca niciodată, dar era ceva ciudat în mimica lui. Penelope era obişnuită cu un Henry senin şi neastâmpărat, dar acum arăta puţin dezorientat.

— Schoonmaker, a exclamat Buck, întinzându-i mâna. Ce faci aici?

— Bună, Buck.

Henry a strâns cu resemnare mâna durdulie a tânărului. Penelope încerca să descifreze expresia ciudată a feţei lui, dar singurul lucru care îi venea în minte era că arăta ca şi cum fusese demascat.

— Făceam nişte vizite pe la unii şi pe la alţii, şi voiam să aduc ceva domnişoarei Hayes, a

continuat Henry tensionat, în timp ce scotea din buzunar un bilet împăturit şi sigilat cu ceară.

Lui Penelope i s-a strâns pe loc inima de furie. Să-i lase un bilet? Cum rămânea cu obişnuita lor întâlnire amoroasă de duminică? El nu a putut să-i şoptească la ureche cât de incredibil de răscolitor arăta cu *un bilet*. Ar putea fi veşti bune, a încercat ea să se liniştească, dar, pe de altă parte, Henry nu-şi pierdea timpul cu scrisori formale şi nu era nici pe departe genul timid care să scrie într-un bileţel ce nu putea spune cu voce tare.

— Nu rămâi să îmi spui despre ce este vorba? a întrebat Penelope încet, luându-i îngrozitorul plic din mână şi fixându-şi privirile arzătoare şi hotărâte asupra lui.

— Intră, a întărit Buck. Eu oricum plecam, îi zise întorcându-se să o sărute pe Penelope de rămas-bun. Să fii cuminte, i-a spus, sărutând-o pe obrazul drept, dar nu prea cuminte, i-a şoptit în urechea stângă.

Henry şi-a dus palma în mănuşă de piele la gură, a tuşit şi l-a salutat din cap pe Buck. A urmat-o pe Penelope în holul somptuos, în timp ce uşa se închidea. Reuşise să îl aducă înăuntru. Spre deosebire de holurile caselor vechi, cel de la intrarea casei Hayes, cu podeaua din mozaic de marmură, alb-negru, şi cu tavanele cu oglinzi, era luminos şi plăcut. Uneori, Penelope se simţea mică în arhitectura impunătoare, dar îi plăcea că imaginea îi era reflectată aproape peste tot.

— Bernardine, te poţi întoarce la cusut, i-a spus Penelope servitoarei.

Femeia a încuviinţat din cap, bărbia împlinită făcând câteva cute.

— Doamna Hayes m-a trimis să vă spun că părintele Needlehouse s-a hotărât să se alăture familiei la cină în seara aceasta şi insistă să fiţi gata să îl primiţi la ora cinci.

Penelope şi-a dat ochii peste cap în timp ce Bernardine dispărea în spatele unei uşi mascate de

ornamente de perete fastuoase. Simţea irascibilitatea crescând. Peste tot numai neplăceri. Aşa deci, Henry credea că putea să se strecoare, iar mama ei voia să îi scurteze după-amiaza? Ce mai urma? Când servitoarea a ieşit, Penelope a tras aer în piept ca să se calmeze. Apoi, fără a-şi întoarce faţa către Henry, a spus:

— Am impresia că voiai să îmi pasezi un bileţel şi să o ştergi. *Ştii* că duminica este ziua noastră.

După o clipă de tăcere, el a răspuns pe un ton rigid:

— Nici măcar nu ai citit biletul, cum poţi

să faci presupuneri asupra conţinutului şi intenţiilor mele?

Penelope nu s-a întrebat la ce se gândea el. În schimb, a întors capul şi l-a lăsat să-i privească extraordinarul profil şi talia incredibil de subţire. Îi auzea respiraţia uşoară şi aştepta. L-a auzit foindu-se în picioare şi trăgând de lanţul ceasului.

— De vreme ce tot sunt aici, a spus tânărul în cele din urmă, aş putea bea un ceai cu gheaţă, sau un scotch sau orice altceva.

— Avem orice îţi doreşti, domnule Schoonmaker.

Penelope stătea încă cu spatele, fiind pe deplin conştientă de gândurile lui Henry cu privire la silueta ei. Voia ca el să o privească şi să se întrebe dacă era într-adevăr furioasă sau nu.

— Dar, vezi tu, tocmai am dat drumul servitoarei, astfel că va trebui să ţi-l pregătesc chiar eu.

— Desigur, dacă îl poţi pregăti în grabă, pentru că nu pot rămâne mult.

Penelope i-a zâmbit cu răceală, apoi i-a făcut sugestiv cu ochiul. A pornit pe holurile sclipitoare, reflectând totul, cu tocurile pocnind pe marmură, ascultând paşii lui Henry în urma ei.

Bucătăria era întunecată, dar curată, cu şirurile de oale şi tigăi de fier atârnând din tavan. Într-un colţ ardea focul, dar nu era nici un semn al

prezenţei vreunui bucătar sau servitor. Penelope s-a uitat la biletul lui Henry şi apoi din nou la el.

— Mă întreb ce scrie, a zis Penelope arcuindu-şi o sprânceană.

Henry şi-a ţuguiat buzele. Tânăra a observat luciul de pe chipul perfect, uşor bronzat şi o sclipire în ochii întunecaţi pe când făcea un pas înainte.

— Mă placi, nu-i aşa? a întrebat-o, ignorându-i curiozitatea.

Era o uşoară ironie în glasul lui, dar tonul era mai serios ca oricând. Penelope a încuviinţat din cap.

— Bănuiesc că da, şi şi-a ţinut respiraţia, aşteptând să vadă unde duc toate acestea.

— De ce?

Henry o privea lung în ochi. Dacă nu ar fi avut destulă experienţă, ar fi confundat expresia feţei lui cu onestitatea. S-a întrebat, pentru o fracţiune de secundă, cât erau de aproape de o propunere.

— De ce? a repetat el întrebarea, apoi izbucni într-un râs puternic şi sec.

— Pentru că în dragoste – ca în toate celelalte lucruri – aleg ce este mai bun pentru mine. Sunt cea mai bună dintre fetele de rangul meu, Henry, iar tu eşti cel mai bun dintre bărbaţi. Cel mai bogat, cel mai inteligent. A făcut un pas înspre el. Cel mai interesant. Pentru că vreau ca toată lumea să ne privească şi să se usuce de invidie că doi oameni superiori din toate punctele de vedere s-au găsit. Iată de ce!

Henry a ridicat o sprânceană şi şi-a privit pantofii lustruiţi.

— Cel mai bogat, cel mai inteligent, cel mai interesant... Sună bine, a înclinat capul spre pantofi din nou înainte de a-l ridica şi a-i zâmbi larg şi strălucitor lui Penelope. Oricum, după cum spuneam, sunt surprins că o casă de asemenea mărime şi rang – cel mai înalt, după cum spui – nu

are o bucătărie cu personal permanent, a spus el privind-o.

— Într-o casă cu asemenea rang şi pretenţii, avem, desigur, mai multe bucătării. Dar le-am spus servitorilor că azi nu vor avea nevoie de bucătăria asta.

Penelope a dus biletul la nas şi l-a mirosit ca şi cum mirosul i-ar fi dezvăluit ceva despre conţinutul său. S-a făcut că se gândeşte puţin înainte de a-l arunca în foc, unde l-a privit mistuindu-se cu un zâmbet satisfăcut. Apoi s-a întors, cuprinzând cu o privire suprafeţele variate ale camerei. A ales o masă înaltă şi îngustă pe care s-a aşezat – avea spatele sprijinit de perete, iar picioarele îi atârnau peste margine.

— Se pare că va trebui să îmi spui ce scria în bilet chiar tu, i-a zis Penelope flirtând.

Şi-a trecut mâinile peste corsaj, netezindu-l şi dezvelind discret mai multă piele decât ar fi arătat în public, apoi a scos o ţigară mică dintre faldurile rochiei. I-a zâmbit lui Henry, şi-a aprins ţigara şi a expirat fumul. Îşi dădea seama că, în acel moment, în ciuda faptului că era una dintre cele mai bogate fete din New York, arăta, de fapt, destul de ieftin.

Îl cunoştea pe Henry de ceva vreme şi ştia foarte bine că îi plăceau astfel de contraste. În colţul drept al gurii tânărului a mijit un zâmbet şi ea a înţeles că îi captase atenţia.

— V-aţi simţit bine aseară, domnule Schoonmaker? Dacă îmi aduc bine aminte, conversaţia noastră a fost întreruptă.

— M-am simţit cu adevărat bine, domnişoară Hayes. Henry a cercetat camera cu ochii lui de un căprui-auriu, descheindu-şi haina şi punând-o peste tocător. Nici nu îmi pot imagina un bal mai plăcut.

— Am făcut tot ce am putut să îi mulţumim pe oaspeţii noştri. Mai ales pe dumneavoastră, domnule Schoonmaker. Dacă a lipsit ceva, sper că îmi veţi spune acum.

Henry a ezitat, apoi, ca şi cum în mintea lui s-ar fi înfiripat o idee, a făcut un pas în direcţia lui Penelope. Ea a simţit greutatea mişcării.

— Acum, dacă aţi adus vorba, mi se pare că m-am bucurat prea puţin de prezenţa dumneavoastră.

— Nu m-aţi văzut suficient? a repetat ea.

— Nu…, gura lui Henry rămăsese întredeschisă, parcă aşteptând poanta. Deloc.

Penelope a zâmbit, trăgând de corsaj până când decolteul s-a aflat în pericol de a fi complet dezgolit.

— E mai bine aşa?

— Mult mai bine.

Henry a făcut câţiva paşi pentru a ajunge la gazda sa pe care a cuprins-o cu ambele braţe de mijloc.

— Ai dansat excelent aseară, a continuat Penelope, în timp ce tânărul începuse să o sărute uşor pe gât, ea fiind încântată că nu s-a oprit să îi răspundă. De fapt, cred că am dansat excelent împreună. Penelope a tăcut în timp ce Henry şi-a coborât buzele în mica depresiune din centrul claviculei, alunecând spre cealaltă parte a gâtului. Şi, cum ştii că sunt foarte modestă, trebuie să adaug că aceasta nu a fost numai părerea mea.

— Nu?

Henry s-a depărtat de gâtul ei şi privirile li s-au întâlnit. Ea a citit în ochii lui o plăcere îndepărtată.

— Nu. De fapt, am auzit de la Buckie că părerea tuturor celor din salon a fost că formam o pereche atât de bună pe ringul de dans încât ar trebui să se facă jurăminte.

Penelope nu şi-a putut opri un suspin, căci Henry reuşise să ajungă cu mâinile sub fusta ei, în spatele genunchilor. Atingerea a trezit un fior ce i-a străbătut picioarele. Dar Penelope nu avea de gând să-şi lase insinuarea să treacă nebăgată în seamă; l-a fulgerat cu privirea, şi-a încreţit colţul drept al gurii şi a continuat:

— Ce credeţi despre asta, domnule Schoonmaker?

Dar Henry, care se considera un adevărat gentleman, astfel că niciodată nu făcea promisiuni pe care nu le putea respecta, şi ale cărui mâini erau în acel moment undeva în jurul coapselor ei, a oprit interogatoriul fetei cu un sărut.

— Henry, a şoptit ea tulburată privind peste umărul lui la focul încă trosnind. Ce scria?

— În bilet? gura lui Henry urcase lângă urechea ei. Nimic, Penelope. Nu scria nimic.

— Spune-mi, Henry.

El s-a tras atât cât să îi poată întâlni ochii. În acea clipă Penelope a văzut ceva nou şi adânc în privirea lui. Ceva ce semăna, dacă nu se înşela cumva, cu tulburarea dragostei.

— Vei afla destul de curând, i-a spus în final, înainte de a o săruta pe buzele rozalii, perfecte.

Sărutul a umplut-o pe fată de încredere şi s-a abandonat plăcerii de a-l avea pe Henry Schoonmaker numai pentru ea, în bucătărie, în după-amiaza unei duminici. Abia aştepta să devină oficial, şi, cum spunea el, urma să afle destul de curând. Senzaţia dulce a satisfacţiei s-a răspândit în întreaga ei fiinţă, gândindu-se la cât de curând se va întâmpla.

Opt

Numai o tânără lady s-a ridicat cu deosebire deasupra frumuseţii trufaşe: domnişoara Elizabeth Holland, fiica răposatului Edward Holland, a fost ca o diademă în mijlocul rubinelor stridente, strălucind de seninătate şi frumuseţe subtilă în costumul de păstoriţă din brocart făcut special pentru ea de un croitor faimos din Paris. Credem că impactul său în societate va fi puternic şi favorabil.

Din rubrica „Curtezanul vesel" a ziarului *New York Imperial*, duminică, 17 septembrie 1899

Duminica era o zi în genul lui Elizabeth, acesta fiind motivul principal pentru care Diana începuse să dispreţuiască această zi. Ura duminicile pentru că, în general, începeau la biserică şi se terminau cu vizite neprotocolare, deşi neprotocolar era un termen neadecvat, căci totul era pregătit ca la carte şi susţinut de prezenţa mamei lor, a divorţatei mătuşi Edith şi a unei mici armate de ajutoare. Oricum, în acea dimineaţă abandonaseră ideea de a merge la biserică, pentru că – după cum le lămurise mama lor pe scară îndreptându-se spre salon – urmau să poarte o discuţie foarte serioasă.

Erau în camera aceea ca o închisoare – aşa i se părea Dianei, fiind obligată să stea acolo ore în şir şi să se poarte ca o lady – în mijlocul atâtor bogăţii, încât era imposibil să spui care era mai frumoasă. Podelele erau acoperite de covoare persane, iar pereţii cu picturi în ulei, încadrate de rame aurite, surprinzând, printre altele, feţele severe ale strămoşilor. Deasupra lambriurilor, pereţii erau acoperiţi cu piele oliv cu decoraţiuni în relief, care se întindea până la tavanul sculptat din lemn de mahon. Aplicele erau filigranate cu aur, iar şemineul, cu cadrul de marmură, era atât de mare încât încăpea chiar un om în el, aşa cum şi

făcuseră Diana şi Elizabeth în copilărie şi cum încă îşi imagina cea mai tânără dintre domnişoarele Holland în timpul vizitelor prea plictisitoare. Oriîncotro întorcea privirea dădea de ceva delicat, sau mătăsos, sau rar în pericol de a fi pătat sau zgâriat.

Erau o mulţime de divanuri şi fotolii într-un talmeş-balmeş arhitectural, aranjate pe podea, dar camera nu mai fusese confortabilă de când murise tatăl ei. El spunea mereu că în orice lucru există umor şi temperase stilul formal de primire a oaspeţilor al doamnei Holland cu remarci sarcastice şoptite. Diana nu era sigură dacă după-amiezile de duminică fuseseră vreodată distractive, dar pe atunci erau măcar suportabile. De când îşi făcuse ieşirea în societate, Elizabeth şi-a asumat rolul cu o seriozitate extremă, în timp ce Diana a luat obiceiul de a se retrage în colţul turcesc, în care o mulţime de perne cu dungi şi ciucuri erau împrăştiate pe jos. În acel moment se afla tot acolo, încolăcită laolaltă cu pisicile supraponderale ale familiei Holland, Lillie Langtry şi Desdemona. Diana a ştiut întotdeauna că moştenise temperamentul tatălui ei. Ei erau romanticii, în timp ce doamna Holland şi Elizabeth erau distante şi practice.

— Ce este, mamă? a întrebat Elizabeth, aşezându-se pe divanul obişnuit, de sub portretul uriaş al tatălui lor purtând joben şi cel mai bun costum negru, având sprâncene uşor sălbatice şi părând, ca de obicei, îmbufnat din cauza prostiei lumii.

Diana îşi dorea ca domnul Holland să fi fost cu adevărat printre ele, veghindu-le. El i-ar fi aruncat lui Elizabeth una dintre privirile lui şi ea s-ar fi simţit jenată să troneze peste vizitele de duminică cu atâta insuportabilă trufie.

— Despre ce doreai să ne vorbeşti? a continuat Elizabeth, punându-şi mâinile una peste alta

în poală.

Dianei i s-a părut a vedea o umbră de frică trecând peste chipul surorii sale, dar s-a recules îndată. Mama lor s-a ridicat şi s-a îndreptat către şemineu, corpul ei firav arătând şi mai sever în rochia grea, neagră, cu guler înalt. Părul era strâns sub o bonetă de văduvă. Stătea în picioare privind în şemineu, unde zăceau câţiva buşteni neaprinşi. Mătuşa Edith i-a făcut semn cu mâna lui Claire, care servea ceaiul în afara camerei.

— În primul rând, vreau să vă spun cât de încântată am fost să citesc cronicile strălucitoare despre voi în presă. Toate scriau numai despre frumuseţea ta, Elizabeth, şi acest lucru ne va fi..., doamna Holland a făcut o pauză ameninţătoare până când Claire a dispărut în spatele uşilor de serviciu ale salonului, ...de folos în vremuri grele.

— Ce vrei să spui, mamă? a întrebat Elizabeth căreia îi pierise zâmbetul.

Doamna Holland s-a întors către ele, privirea ei străbătând până în partea cealaltă a salonului.

— Este foarte important ca faptele despre care vom vorbi să nu devină publice.

— Orice se află până la urmă, a remarcat Diana cu perspicacitate.

Teatralitatea mamei sale i se părea uşor ridicolă, deşi nu putea să-şi ascundă curiozitatea crescândă. Ce o făcea să fie atât de teribil de sumbră?

— Nu şi lucrurile despre familii cum este a noastră, a intervenit mătuşa Edith de la locul ei la o măsuţă pentru jocul de cărţi placată cu malachit.

Diana petrecuse toată vara cu ea în Saratoga, unde mătuşa ei remarcase în repetate rânduri cât de asemănătoare erau ca înfăţişare şi dorinţe. Căsătoria mătuşii Edith fusese scurtă şi dificilă, şi era adevărat că proporţiile depravării ducelui Guillermo de Graza nu ieşiseră la iveală niciodată. Dar Dianei i se părea că mătuşa ei plătise această discreţie trăind un deceniu sau chiar mai mult în plictiseală.

— Mamă, ce este? a repetat Elizabeth, ignorându-şi sora. Când a murit tata, aia a fost o perioadă grea.

Diana şi-a întors privirile de la sora ei, care îşi folosea vocea ei stinsă care exprima tristeţe, şi a oftat. Ea simţea lipsa tatălui său în fiecare zi, dar era o tragedie pe care el ar fi vrut ca ele să o depăşească. Edward Holland nu ar fi vrut ca ele să se afunde în durere făţarnică pentru tot restul vieţii.

— Dar acum eu şi Diana ne-am întors, a continuat Elizabeth cu vocea ei normală, mai senină, şi suntem hotărâte să ne bucurăm de sezon. Suntem gata să ne continuăm vieţile.

— Tocmai despre asta este vorba.

Doamna Holland s-a îndreptat către un scaun cu spătarul în formă de evantai de lângă Elizabeth, aşezându-şi mâinile pe marginile date cu bronz aurit.

— Nu toate consecinţele morţii tatălui vostru s-au făcut simţite imediat. Se pare că abia acum drumul devine mai dificil decât credeaţi. Va trebui să păstrăm numai personalul minim necesar, şi mă tem că nu veţi mai avea profesori. Elizabeth, tu vei supraveghea studiile surorii tale. Vedeţi voi, fetelor... s-a oprit ea, ducându-şi uşor mâna la frunte.

Diana era numai ochi şi urechi. Simţea că se apropie un anunţ zguduitor şi s-a ridicat de pe perne ca să audă mai bine. Mâinile surorii sale erau încă în aceeaşi poziţie şi îşi ţinea capul plecat, astfel încât să nu i se observe mimica.

— Nici eu nu înţeleg foarte bine, a urmat mama lor, vocea devenindu-i aproape îngrijorată, deşi Brennan mi-a explicat de mai multe ori. Se pare că atunci când a murit, tatăl vostru a lăsat o mulţime de datorii şi foarte puţini bani. Reprezentăm încă familia Holland, desigur, din linia Holland – acest lucru înseamnă ceva. Şi-a dat ochii peste cap şi a scos un sunet ciudat ca şi cum i-ar fi venit să

plângă. Dar nu mai suntem bogate, a adăugat în cele din urmă, nu *mai* suntem.

Elizabeth şi-a dus mâna la gură. Şi deşi Diana vedea marea supărare a mamei, şi era conştientă de faptul că sora ei avea reacţia cu adevărat potrivită acelei veşti, nu s-a putut abţine să nu bată din palme.

— Suntem sărace, a respirat ea emoţionată în timp ce trei perechi de ochi o fixau înspăimântaţi.

— Diana, te rog, a sâsâit mama ei, întorcându-se către fiica cea mică cu o figură îngrozită.

— Oh, ştiu, ştiu, a spus Diana vesel.

Nu îi venea să creadă că un lucru atât de romantic i se întâmpla tocmai ei. Se simţea ca pe marginea unei prăpăstii şi că indiferent de ce urma să facă, viaţa ei va fi ca şi cum ar pluti prin aer. Se simţea extrem de liberă.

— Adio, bijuterii, adio, pachete de la modiştii din Paris... Dar o voi purta ca pe o emblemă de onoare. Va fi atât de interesant! Vom fi ca prinţesele defăimate dintr-un roman de Balzac, ca…

— Diana! a întrerupt-o doamna Holland.

— Dar acum putem fi cu adevărat orice! Vagaboande sau prădătoare de trenuri, am putea merge în Cuba sau în Franţa...

Diana s-a oprit în sfârşit când a observat că gura surorii sale se mişca fără a scoate sunete.

Doamna Holland s-a uitat furioasă la Diana şi s-a întors către fiica cea mare.

— Acum înţelegi, Elizabeth, de ce totul, absolut totul, depinde de tine. De ceea ce vei reuşi să realizezi până la sfârşitul acestui sezon. Speram…

Doamna Holland a fost întreruptă de Claire, care deschisese uşa grea de serviciu a salonului. Stătea cu mâinile împreunate în faţă şi cu ochii în podea.

— Iertaţi-mă, doamnă Holland, a anunţat cu grijă Claire, aveţi un vizitator. Domnul Teddy Cutting şi-a lăsat cartea de vizită în foaier şi doreşte să ştie dacă sunteţi acasă.

Doamna Holland a tras adânc aer în piept, a arborat un zâmbet aproape înspăimântător şi i-a spus să îl poftească înăuntru. A urmat îndată o schimbare bruscă a activităţii, femeile Holland încercând să păstreze aparenţa normalităţii, apoi l-au primit pe întâiul vizitator de duminică cu uşor exces de zel în privinţa găzduirii.

Diana nu era genul de fată care se dă cu pudră şi ruj. Îi plăcea ca sentimentele să i se citească pe chip, şi nu putea ascunde în acel moment, chiar în colţul său îndepărtat al camerei, cât de ridicol i se părea totul. Căutase cu disperare ceva cu care să îşi ocupe acea după-amiază – cu atât mai mult viaţa –, iar acum, că era binecuvântată cu giulgiul sfânt al sărăciei, poate va putea să găsească acel ceva. Restul membrilor familiei reacţionau ca nişte capete seci, ca şi cum nimic nu se schimbase, ca şi cum ar fi fost la fel de bogate ca oricare dintre cei care i-ar vizita, dar mintea Dianei era deja preocupată cu alte posibilităţi.

— Domnişoară Holland, vă rog să îmi permiteţi îndrăzneala de a vă spune cât de încântat sunt de întoarcerea dumneavoastră în oraş. Niciodată nu am văzut ceva mai frumos decât eraţi dumneavoastră costumată în păstoriţă la balul Richmond Hayes, spunea Teddy Cutting, aşezat în acel moment în cealaltă parte a camerei, pe divanul în culorile păunului de lângă Elizabeth.

Ea a zâmbit cu sfială şi a ridicat una dintre mâini pentru a respinge complimentul înainte de a le împreuna din nou în poală.

— Sidefiul este o culoare care vi se potriveşte de minune, ca şi albastrul-intens. Elizabeth purta o rochie cu guler înalt din bumbac vărgat indian, alb cu albastru, dar ochiului bărbătesc i se putea părea un albastru destul de intens. Elizabeth îi părea Dianei o marionetă.

— Teddy, trebuie să îmi spui, ieşi la o plimbare cu iahtul săptămâna aceasta? a întrebat Elizabeth

întorcând politicos subiectul conversaţiei asupra oaspetelui.

Juca destul de bine, dar tensiunea recentei discuţii familiale ce fusese scurtată îi răzbătea în voce. Privind din colţul retras al camerei, Diana a observat absurditatea schimbului de replici.

— Oh, Teddy, a mimat Diana, deschizând braţele cu un entuziasm prefăcut, trebuie să îmi spui dacă faci o plimbare cu iahtul săptămâna aceasta.

Şi-a scuturat capul melancolic şi a adăugat un *ha* sonor, pentru mai mult efect. Puteau să se prefacă oricât doreau, s-a gândit Diana. Regulile de etichetă conform cărora bogaţii trăiau şi mureau nu se mai aplicau în cazul ei. Desigur, ştia că nu înţelesese încă pe deplin anunţul mamei sale, dar nu putea să nu se gândească la faptul că viaţa ei – viaţa ei adevărată – urma să înceapă dintr-un moment în altul.

Teddy şi Liz s-au întors către Diana ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit de ea.

— Mamă, a întrebat Elizabeth tăios, nu cumva Diana are altceva mai important de făcut?

Doamna Holland a lăsat cărţile pe măsuţa la care ea şi mătuşa Edith jucau gin rummy.

— Diana, te-ai purtat ciudat toată după-amiaza, poate nu te simţi în apele tale şi ar trebui să te duci sus.

— După cum ştie toată lumea, nu mi-e niciodată rău. Diana a întors o pagină a cărţii, scoţând un sunet ascuţit. Serios, discuţiile despre iahting erau destul de plictisitoare şi înainte. Acum mai au vreun rost dacă nu ne putem permite?

Pentru o clipă s-a aşternut o tăcere şocantă şi Dianei i s-a părut că Teddy începuse să se foiască stânjenit. Elizabeth a plecat capul, iar gura doamnei Holland se încreţise de furie.

— Diana, nu trebuie să vorbeşti astfel. Oaspetele nostru te-ar putea înţelege greşit. Doamna Holland s-a întors către Teddy: Ceea ce

voia să spună, desigur, este că nu ne mai putem permite să vorbim despre iahting din motive sentimentale. Soţul meu iubea atât de mult acest sport!

Diana şi-a dat ochii peste cap la această nouă minciună. S-a afundat iar între perniţe în timp ce mama, sora şi mătuşa ei adoptau o mimică îndurerată. Tatăl ei nu dăduse doi bani pe iahturi.

— Desigur. Ei bine, voi face o plimbare cu iahtul, a spus Teddy, trecând binevoitor peste un moment jenant. Mergem oricând avem ocazia, eu şi Henry…

— Ce mai face Henry, a intervenit doamna Holland care îşi ridicase mâna de rummy din nou şi privea fix în cărţi în timp ce vorbea.

— Oh, Henry e Henry, de aceea toată lumea vrea să îi vorbească şi nimeni nu poate.

Teddy a râs, punând capăt subiectului. A mai stat încă cincisprezece minute – atât cât vizita să nu depăşească o jumătate de oră, cât era recomandat de etichetă –, apoi a complimentat-o pe doamna Holland pentru fetele sale încântătoare şi pentru ceaiul atât de răcoritor şi şi-a continuat plimbarea.

Dianei nu îi părea rău să îl vadă plecând. Aceasta era neplăcerea tuturor lucrurilor cuviincioase, domnii vizitau doamnele, cerându-le acestora să fie cuminţi. Aceasta însemna că o lady, sau oricum ar fi trebuit să îi spună Diana, nu avea puterea să hotărască cine pe cine vizita şi când. Şi în timp ce Teddy Cutting era foarte plăcut, Dianei nu îi păruse niciodată – încă din vremea copilăriei – altfel decât amabil.

— Diana, cum ai putut face aşa ceva? Copila s-a trezit din reverie, a ridicat privirea spre mama ei care stătea în picioare cu pumnii încleştaţi şi cu faţa crispată de furie. Cum ai putut să îţi expui familia în felul acesta? a ţipat ea. Nu înţelegi ce s-ar putea întâmpla? Nu?

— Serios, ce rost are? a răspuns Diana aprinsă. Toată lumea va afla când vei înceta să mai plăteşti croitorul şi florarul şi facturile se vor aduna...

— Taci! a scrâşnit doamna Holland. Diana s-a uitat împrejur, dar nu a găsit nici un sprijin. Mătuşa ei îşi dusese mâna la gură. Claire, care stătuse la uşă, refuza să o privească. Eşti o fată neruşinată şi demnă de dispreţ, Diana, şi te vei duce în camera ta chiar în clipa aceasta. Vei citi Biblia. Aminteşte-ţi că te-ai născut pentru a-ţi asculta părinţii. A făcut o pauză şi a privit în jos, şi Dianei i s-a părut că vede o lacrimă licărind în ochiul mamei ei. Părintele tău.

Dianei nu-i venea să creadă cu câtă încăpăţânare nega mama ei realitatea şi a simţit stomacul strângându-i-se.

— Dacă vrei să mă pedepseşti pentru că am spus adevărul despre situaţia noastră...

De data aceasta mama ei a oprit-o cu o privire mai severă şi mai furioasă decât cele mai dure cuvinte pe care le-ar fi putut rosti.

Claire a înaintat pentru a o însoţi pe Diana. Sprâncenele ei roşcate erau împreunate şi rugătoare. Diana a oftat zgomotos, şi-a aruncat cartea pe podeaua de mahon şi a năvălit pe hol urmată îndeaproape de Claire.

— Elizabeth, slavă cerului că pot conta pe tine, a spus exasperată doamna Holland în urma ei. Salvarea acestei familii depinde de tine şi numai de tine.

Diana a auzit aceste cuvinte când a ajuns în dreptul uşii şi pentru prima dată şi-a dat seama ce îi cerea mama ei lui Elizabeth. „Să nu vă căsătoriţi pentru bani, le spusese doamna Holland în vremuri mai fericite, căsătoriţi-vă unde sunt bani.” O spusese cu uşurinţă înainte, dar Diana ştia că intenţiile mamei ei erau altele în acel moment.

Nu a putut să nu privească înapoi, în timp ce ieşea în hol, pentru a o vedea pe sora ei tăcută şi împietrită, ca şi cum ar fi fost dintr-un tablou de

natură moartă. Diana simţea un nod de furie în gât văzând-o pe Elizabeth atât de pasivă şi parcă făcută din piatră. Era greu de crezut că erau surori.

Nouă

Pentru draga mea Lizzie, care întotdeauna reuşeşte să fie o copilă atât de cuminte, cu ocazia debutului său.

E.H., 1897

Elizabeth a încercat să nu se joace cu brăţara gravată din aur alb pe care tatăl ei i-o dăruise cu ocazia debutului său. Devenea din ce în ce mai clar că trebuia să depăşească momentul şi să înceapă să acţioneze în *stilul Elizabeth*. Era neliniştită şi pustiită, iar gândurile îi rătăceau de la mama la tatăl ei, apoi la Will şi înapoi. Nimic nu îi mai părea real în clipa aceea. Chiar ea părea un vis. Cu atât mai ireală i s-a părut figura lui Henry Schoonmaker pregătindu-se să intre în salonul familiei Holland, pe care abia l-a recunoscut când şi-a ridicat privirea către uşa glisantă deschisă.

— Doamnă Holland, domnişoară Holland, a spus înclinându-se în direcţia măsuţei destinate jocului de cărţi.

— Domnule Schoonmaker, au răspuns ele.

Doamna Holland a zâmbit. Privindu-l, Elizabeth şi-a dat seama că, deşi se vorbea atât de mult despre el şi deşi familiile lor erau legate prin istorie şi rang, nu mai discutase cu Henry de ani de zile. Era o partidă bună – toată lumea spunea asta –, dar acestea erau doar vorbe. Nu se gândise niciodată la el ca la o persoană în carne şi oase până nu a intrat pe uşă.

— Domnişoară Elizabeth, a spus el.

Tânăra a reuşit să se ridice şi să-i zâmbească mamei, apoi lui Henry Schoonmaker care îşi ţinea melonul foarte politicos. Nu s-ar fi gândit că o persoană ca el şi-ar ţine pălăria în felul acela, fapt pentru care continua să o fixeze cu privirea chiar când el începuse să o răsucească iritat înainte şi înapoi. Tocmai îşi spunea că Henry era genul de

persoană care avea iniţialele, HWS, brodate cu fir de aur pe panglica albastru-deschis care mărginea borul pălăriei pe interior, când Claire i-a luat-o din mână spunând că o va duce în garderobă.

Privirile lui au rătăcit prin cameră, apoi s-au oprit asupra ei. Elizabeth se simţea stânjenită de această privire şi încerca să se convingă că faimosul Henry Schoonmaker, pe care Agnes îl dorea, cu care Penelope dansase, al cărui tată deţinea un procentaj considerabil din Manhattan, nu ştia secretul ei. *Secretele* ei: că familia ei era săracă acum, că era îndrăgostită de un servitor şi că era o fată egoistă care şi-ar putea ruina familia chiar mai mult decât era deja.

— Purtaţi o rochie care vi se potriveşte foarte bine, i-a spus el lui Elizabeth.

— Mulţumesc domnule Schoonmaker, a răspuns ea, întâlnindu-i privirea, apoi brusc întorcând ochii în altă direcţie.

Iată-l pe burlacul pe care toate debutantele New Yorkului îl doreau; ar fi trebuit să fie entuziasmată de vizita sa. Era într-adevăr frumos şi elegant îmbrăcat, singurele lucruri pe care ar fi trebuit să şi le dorească. Era ea însăşi uimită că se simţea atât de puţin atrasă de el în acea clipă. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că dacă ea şi familia ei ar fi fost trimişi la închisoarea datornicilor el ar fi râs – părea genul de om care găsea comică nenorocirea altora.

— Nu doriţi să luaţi loc, domnule Schoonmaker? a întrebat Edith.

Henry s-a aşezat pe marginea scaunului pe care prietenul lui Teddy tocmai stătuse. Lumina pătrundea prin ferestrele înalte ale salonului în camera fastuoasă şi tăcută de care Elizabeth s-a simţit dintr-odată, surprinzător, mândră. Purta amprenta familiei ei – aceste piese elegante, simple, perfect aranjate şi cu atenţie pentru musafiri. Panourile de piele cu ornamente în relief deasupra lambriurilor de mahon, pe care însuşi

tatăl său le alesese când moştenise casa de la părinţii lui. Curbele bogate ale felinarelor de modă veche. Peretele înţesat cu tablouri înrămate. Totul atât de subtil şi perfect îmbătrânit şi luxos. A privit către masa destinată jocului de cărţi şi a observat-o pe mătuşa Edith făcându-i semn cu capul mamei sale.

— Ce pereche morocănoasă, a şoptit ea.

Elizabeth şi-a dat seama cu o lovitură de umilinţă despre ce mormăia mătuşa Edith, şi că vorbele ei se auziseră din partea cealaltă a camerei. Elizabeth s-a întors către Henry, cu inima bătându-i cu putere de atâta stânjeneală, dar el nu părea să fi auzit. Îşi examina butonii de la manşete, tot din aur, şi de asemenea inscripţionaţi cu iniţialele lui. Probabil că s-ar fi gândit la aura negativă pe care o arunca acest fapt asupra caracterului său, dar era prea adâncită în încercarea de a se lămuri dacă mătuşa ei avea de gând să continue să mormăie lucruri umilitoare. Elizabeth a hotărât că nu îşi putea asuma acest risc şi s-a ridicat.

— Domnule Schoonmaker, pare o zi minunată şi trebuie să vă mărturisesc că nu am ieşit deloc din casă astăzi. Nu v-ar plăcea să facem o plimbare în grădină?

Elizabeth a zărit-o cu colţul ochiului pe Claire roşind şi şi-a dat seama că ar fi trebuit să aştepte să fie invitată. Gândurile îi erau atât de împrăştiate, încât uitase bunele maniere, dar nu putea, desigur, să îi explice acest lucru lui Henry.

— Adică, dacă....

Dar Henry se ridicase deja şi îi oferise braţul.

— Bineînţeles.

Afară, ziua era strălucitoare şi mai răcoroasă decât se aşteptase. O adiere tomnatică venise dinspre East River, împrospătând atmosfera. Trăgând în piept aerul mirosind a frunze şi privind albastrul-închis al cerului, Elizabeth s-a simţit un pic relaxată. Gramercy era o minunată oază de linişte, departe de o prelungire murdară şi

gălăgioasă a Broadway-ului, liniştită cu rafinamentul protejat generaţii de-a rândul de familia Holland şi de cei aparţinând aceleiaşi clase. Elizabeth încerca să se convingă că timpurile acelea nu apuseseră, că nu fuseseră înlocuite de o epocă a excesului laş căruia ea nu îi aparţinea. În spatele porţilor de fier uriaşe ale parcului, doicile alergau după copii încă purtând pantofi de piele patentaţi şi funde de la biserică. Trăsuri înconjurau scuarul, copitele cailor răsunând pe stradă. Bunicii ei cumpăraseră unul dintre loturile din jurul parcului când încă nu era construit nimic atât de departe în zona de nord a Manhattanului, iar tatăl ei crescuse la numărul 17. Acesta era micul colţ de lume al familiei Holland; era insuportabil pentru ea gândul că ar putea să nu fie astfel mereu.

Dar acest lucru era şi mai egoist din partea ei, se gândi ea. A privit elegantul fier forjat, impunătoarele case maro aflate faţă în faţă peste parc, umbra revigorantă, şi inima a început să i se strângă închipuindu-şi-o pe biata ei mamă în decădere. Viitorul întreg i se desfăşura în minte, un viitor cu camere mici şi murdare bântuite de râsetele batjocoritoare ale foştilor ei camarazi. Moştenirea familiei urma să fie distrusă, desigur, fără ca ea să poată face ceva pentru a împiedica acest lucru, şi ea schimba banalităţi, afişând o ţinută demnă, cu un băiat bine-crescut care, fără îndoială, ar fi preferat să alerge după fustele mult mai *generoaselor* ei tovarăşe.

Totuşi se plimba cu Henry, făcând câte o remarcă, două despre calitatea aerului şi a vremii însorite. A repetat povestea neplăcutei sale călătorii transatlantice, care nu a părut să îl intereseze. Mergeau încet, indiferent, prin parc. S-au plimbat de-a lungul laturii de vest, pe lângă numărul 4, casa construită de James Harper, faimosul editor. În faţă erau două felinare din fier ale primarului, care fuseseră instalate pe când, în timpul celui de-al doilea mandat, deţinuse acel

birou. S-au întors pe partea de nord şi Henry s-a oprit, răsucindu-se spre ea.

— Tatăl meu a organizat o serată.

— Oh, cât de frumos! a răspuns ea.

Henry şi-a reluat plimbarea braţ la braţ cu Elizabeth. Ea şi-a dat seama că tânărul îşi ţinea cotul atât de încordat, încât abia se atingeau.

— Da, sunt sigur că doamna Schoonmaker va face tot posibilul să fie astfel.

— Am auzit că seratele doamnei Schoonmaker sunt întotdeauna minunate, a spus Elizabeth, deşi doamna Schoonmaker era o tânără cu puţin mai mare decât ea şi avea doar pe jumătate talentul ei în a organiza treburile casnice. Au parte mereu de cronici atât de drăguţe! Mi-aş dori să vin, dar sunt sigură că lista oaspeţilor este exclusivistă.

Henry a chicotit trist şi, trecând pe lângă gardul de fier forjat, l-a lovit cu pumnul. Elizabeth aştepta ca el să spună ceva, dar tăcerea lui o înfuria. Dacă venise să o viziteze, de ce era atât de neîndurător de tăcut? Desigur, nu avea cum să ştie că familia ei trecea printr-o criză, dar aşa era, şi, pe de altă parte, nu-i trecea prin gând că ea avea lucruri mai bune de făcut decât să se plimbe în tăcere cu un băiat care în mod clar îşi dorea să fie altundeva. Şi-a amintit impresia confuză din copilărie a băiatului Schoonmaker care era cu doi ani mai mare ca ea, zâmbind mereu afectat şi căruia nu părea să îi pese de nimic.

— Bănuiesc că ştii cu ce ocazie se dă serata, a spus Henry, privind-o cu răceală pe Elizabeth.

Tânăra a dat din cap bosumflată. I-a trecut prin minte că poate Henry era beat. A privit în jur, ca şi cum ar fi căutat o figură cunoscută care să-i confirme că totul era foarte ciudat şi foarte nepoliticos. Dar erau numai copii şi doici care se strigau unii pe alţii. Toţi cunoscuţii se ascundeau în spatele uşilor închise şi nu-i rămânea decât să înfrunte de una singură ce urma să se întâmple.

— Nu, nu ştiu cu ce ocazie se dă petrecerea.

— Serata… a subliniat el pronunţând cuvintele cu batjocură şi îndreptându-şi privirea întunecată către cer, se dă cu ocazia *logodnei* noastre.

— Adică logodna ta... cu mine?

— Da, a răspuns Henry cu sarcasm moderat. Mult lăudata logodnă a domnişoarei Elizabeth Holland cu domnul Henry Schoonmaker.

Ea simţea pământul fugindu-i de sub picioare. Simţea greaţă şi ameţeală ca şi cum s-ar fi uitat în jos de la mare înălţime. Încercând să rămână demnă, nu putea scăpa de imaginea lui Will îngenunchind, atât de plin de speranţă şi iubire, în lumina simplă şi prăfuită a dimineţii. Cât de diferit era faţă de insensibilul şi rigidul Henry, al cărui chip de o frumuseţe seacă era întors către ea fixând-o cu privirea.

— Oh, a îngânat Elizabeth din nou – încet şi stupid, i s-a părut ei.

— Ei bine, e adevărat, şi bănuiesc că ar trebui să îţi spun că aş fi onorat dacă ai accepta să fii soţia mea.

Buzele lui Henry s-au strâmbat la cuvântul soţie, ca şi cum nu ar fi fost sigur de pronunţie.

— Oh, a murmurat Elizabeth încă o dată.

A încercat să îşi recapete răsuflarea – întrebându-se dacă va fi capabilă să mai vorbească vreodată. Vedea o nouă viaţă deschizându-i-se înainte, o viaţă pe zi ce trece mai înstrăinată. Va fi o ceremonie. Ea va trebui să promită nişte lucruri înaintea lui Dumnezeu. Va dormi în acelaşi pat cu Henry Schoonmaker şi se va trezi dimineaţa alături de el. Şi, într-o zi, bănuia ea, vor veni copii care vor fi jumătate ea şi jumătate Schoonmaker.

Numai că în dimineaţa aceea ea îşi imaginase că se căsătorea cu Will, pe care îl cunoştea şi îl iubea. A încercat să îşi imagineze ce ar fi însemnat aceasta pentru Will, dar imaginea care îi revenea în minte era a mamei sale când îi va da vestea că nu se putea căsători cu unul dintre cei mai bogaţi

bărbaţi din Manhattan, pentru că era îndrăgostită de vizitiu.

Elizabeth a închis ochii pentru o secundă, închipuindu-şi consecinţele acceptării propunerii lui Henry – dacă o putea numi astfel. Era şocată de imaginea viitorului ei – viaţa ei ca Schoonmaker părea chiar... măreaţă. Îşi imagina chipul mamei sale, care fusese în ultima vreme desfigurată de grijă şi palidă din cauza nopţilor nedormite, descreţit şi strălucind de mândrie. Îşi imagina obrajii Dianei îmbujoraţi, ca de obicei, şi curaţi. Se vedea pe sine făcând ceea ce îi venea uşor şi natural – să fie graţioasă, admirată şi rafinat îmbrăcată. În acest viitor, familia ei purta haine de care nimeni nu ar fi putut să râdă. Elizabeth a privit în pământ, surprinsă de neaşteptata senzaţie care iradia din stomac şi se răspândea în tot pieptul. Nu era fericire, dar era ceva ce semăna cu uşurarea.

— Cât de... Elizabeth s-a încurcat în propriile cuvinte, neconştientizând forma pe care o vor lua până nu le-a rostit. Cât de generos... din partea dumneavoastră, domnule Schoonmaker. Şi-a forţat buzele să ia o formă asemănătoare zâmbetului. Pe măsură ce secundele treceau, a devenit mai uşor să zâmbească, pentru că din lupta tuturor sentimentelor din sufletul ei, cel de recunoştinţă părea să câştige. Mulţumesc.

Luând vorbele lui Elizabeth ca răspuns afirmativ, ceea ce şi era, Henry i-a ridicat braţul şi a condus-o acasă. Pentru o secundă i s-a părut că l-a zărit pe Will trecând prin faţa casei, şi aproape a fost cuprinsă de spaimă. Şi-a amintit cât de imprudent îl numise pe Henry bădăran cu o seară înainte, şi s-a simţit ruşinată că braţul ei era sprijinit de al lui, în timp ce relaţia lor evoluase nebuneşte într-o clipă. Apoi şi-a dat seama că era doar căruţaşul de la Pescăria Parker, care venise să ridice vreun comision, şi, pentru prima dată în viaţa ei, s-a simţit recunoscătoare pentru că nu-l

zărise pe neaşteptate pe omul pe care îl iubea. Desigur că trebuia să îi spună, dar nu atunci. Nu încă.

— Domnule Schoonmaker, a spus ea în timp ce traversau Twentieth Street, credeţi că am putea păstra secret acest fapt... până la petrecere vreau să spun? Doar ca să nu se răvăşească totul dintr-odată?

El a încuviinţat cu un gest al capului, ca şi cum i-ar fi plăcut ideea, apoi au urcat scările. Încerca să îşi atingă corpul de al lui cât mai puţin posibil, promiţându-şi să îi spună lui Will curând. Chiar a doua zi.

— Poţi să îmi spui Henry, a îndemnat-o sec oprindu-se pe sub veranda de fier. Suntem logodiţi.

I-a fost imposibil să zâmbească. Era prea adâncită în gânduri, întrebându-se dacă Will ar fi putut să o iubească şi ca doamna Schoonmaker.

Zece

Se ştie că un bărbat, când curtează o femeie pentru a-i fi soţie, trebuie să câştige mai întâi simpatia femeilor în care aceasta are încredere – prietenele ei, desigur, şi, dacă are, sora ei.

Maeve de Jong,

Iubirea şi alte nesăbuinţe ale marilor familii ale vechiului New York

Casa devenise tăcută. Nimic nu părea să se întâmple – nici măcar în bucătărie, unde, cu siguranţă, pregătirile pentru cină ar fi trebuit să fie în plină desfăşurare. Diana se mişca prin casă în vârful picioarelor, fredonând pentru sine o melodie de ragtime, aşteptând să audă un semn de viaţă. I-a trecut prin minte că, poate, doamna Faber, prinzând de veste despre starea financiară dezastruoasă a familiei Holland, îşi adunase personalul şi plecase – pentru a se alătura circului, probabil, sau pentru a-şi deschide un bordel în San Francisco. Părea de neconceput ca, eliberată în acest mod, menajera să îşi dorească în continuare compania plictisitorului domn Faber. Diana s-a strecurat pe uşa din dos a servitorilor fără a întâlni suflare de om şi a trecut în garderobă, care era la capătul unui foaier lung. I se părea că vede totul pentru prima dată. Era săracă, nu avea nimic şi, astfel, şi-a dat seama cu încântare, nu avea nimic de pierdut.

S-a uitat la hainele de blană şi la mantalele de seară din catifea, care atârnau de-a lungul pereţilor şi a înţeles că vor trebui să dispară. A aruncat o privire în spatele uşii, căutând haina ei de locotenent francez – pe care va găsi o modalitate să o păstreze –, în schimb, a zărit o pălărie nouă. A

luat-o de pe perete şi şi-a pus-o pe cap. I-ar fi fost mult prea largă dacă nu ar fi avut buclele, care adăugau exact atâta volum cât să se potrivească perfect. Diana s-a întors către oglinda de pe perete şi a stabilit că arăta un pic boem dacă îşi punea accesoriile potrivite. Apoi a tras cu ochiul la uşă şi pe coridorul lung a zărit silueta unui bărbat cu haină neagră cu spatele la ea.

Diana s-a furişat în tăcere pe hol către el. Când se afla la numai câţiva metri, probabil că acesta a auzit-o, căci s-a întors. Trăsăturile lui erau fixate într-o expresie de disperare. I-a luat o clipă ca să poată asocia numele cu figura, deşi amândouă îi erau familiare. Chipul aristocratic avea un aer autoritar – ticul nervos al unui maxilar mai pronunţat, neastâmpărul ochilor negri versaţi.

— Oh... te cunosc, a spus ea, apoi a zâmbit, pentru că se surprinsese gândind că era extrem de atrăgător, deşi toţi ceilalţi erau de aceeaşi părere. Tu eşti Henry Schoonmaker.

— Da, a confirmat el, studiindu-i chipul, apoi privind-o în ochi.

— Îţi place pălăria mea? l-a întrebat Diana atingând borul şi privindu-l cu insistenţă.

Auzise totul despre tânărul Henry Schoonmaker cât stătuse în Saratoga. Până şi mătuşa Edith îl pândise. Din ce se spunea, el făcea întreceri cu acele carete periculoase şi conducea maşini şi se muta nerăbdător dintr-un loc în altul şi de la o fată la alta. Îi păruse Dianei că el trăia viaţa lipsită de constrângeri pe care ar fi dus-o ea dacă lumea i-ar fi permis.

— Chiar îmi place pălăria, deşi ceva mă îndeamnă să pun la îndoială cuvântul *mea,* a spus Henry tăios.

Apoi tânărul i-a făcut cu ochiul, iar Diana a devenit şi mai conştientă de ritmul alert al bătăilor inimii ei.

— Şi ce o să faci? l-a provocat ea punându-şi o mână în şold şi ridicând bărbia cu aroganţă. O să

chemi poliţia pentru că ţi-am probat pălăria?

Henry a încercat să-i dea replica, dar a fost oprit de sunetul unor paşi apropiindu-se dinspre salon, fapt care i-a reamintit Dianei că în ciuda liniştii în casă erau încă oameni peste tot, oameni care ascultau, respirau şi gândeau după reguli. Şi, conform regulilor, ea nu se afla deloc unde ar fi trebuit.

Diana era gata să se strecoare afară, când, uitându-se la Henry, a hotărât că nu terminase cu el. L-a luat de mână şi l-a tras în salonul de pe partea de est a casei. Salonul mai neînsemnat, cum îl numea doamna Holland, pentru că era salonul în care ţineau obiectele de artă mai neînsemnate. Fusese sala de bal cât trăise tatăl lor şi încă dădeau serate la care se şi dansa, dar fusese redenumit cândva prin primăvara trecută. Toate lucrurile frumoase fuseseră mutate în salonul în care primeau oaspeţi, dând acestei camere un aspect părăginit. Diana şi-a notat în minte tapiseria decolorată, astfel încât să poată reconstitui în jurnal atmosfera cu fidelitate. De cealaltă parte a uşii de stejar, a dat şovăitoare drumul mâinii lui. Şi-a îndreptat privirea către pânzele mari de deasupra cu mări întunecate şi învolburate. I se păreau Dianei o reprezentare a propriilor sentimente din acel moment.

— Ce faci în casa mea, Henry Schoonmaker? a şoptit ea.

Diana o auzea pe sora ei pe hol. Cu o voce arogantă şi autoritară o întreba pe Claire cum a putut să rătăcească pălăria domnului Schoonmaker.

— Nu cred că este treaba ta, i-a zis Henry.

La acest răspuns ea s-a îmbufnat. Era posibil, deşi puţin probabil, ca el să fi venit pentru a o vizita pe Elizabeth. Poate se luase după acel articol din ziare despre frumuseţea ei. Sau, se întreba Diana, poate o zărise pe sora ei mai mică pe timpul verii şi de atunci curiozitatea lui crescuse. *Asta* chiar ar fi ceva. Apoi i-a venit în minte că era

acolo, şi încă având o înfăţişare atât de gravă, pentru că familia ei datora bani familiei lui, ceea ce ar fi fost jalnic, dar – trebuia să recunoască – mult mai realist. Observând din nou perniţele uzate, Diana şi-a dat seama că se afla într-o poziţie destul de vulnerabilă faţă în faţă cu cineva atât de bogat ca un Schoonmaker. Apoi a realizat altceva: că o privea cu admiraţie.

— Faimosul Schoonmaker, a spus ea, susţinându-i privirea. Cel care nu poate să stea locului şi frânge inimi la tot pasul. Cel puţin aşa se se spune, nu?

— De ce le place fetelor bârfa atât de mult? a răspuns el printr-o întrebare.

Erau atât de aproape unul de celălalt, încât ea îi simţi mirosul. Era pomadă de păr şi ţigări, şi parcă puţin parfum pentru femei, sau aşa i se părea în acel moment. S-a uitat la faţa lui amuzată şi el a şoptit:

— Crezi că toate poveştile despre mine sunt adevărate?

— Dacă sunt adevărate, atunci eşti foarte interesant. A zâmbit muşcându-şi buza inferioară.

— Ei bine, le neg pe toate categoric. A ridicat din umeri înainte de a continua. În afară de faptul că îmi plac fetele drăguţe, ceea ce este mai mult sau mai puţin adevărat. Apropo, câţi ani ai? Nu se poate să fi ieşit în lume prea demult. Uită-te la tine, probabil că nici nu ai fost sărutată vreodată şi eşti...

— Ba am fost sărutată, l-a întrerupt ea cu o ciudă copilărească, simţind cum obrajii i se îmbujorează, dar era prea încântată de ce se întâmpla ca să îi mai pese.

— Pun pariu că nu prea bine, a replicat Henry ridicând o sprânceană.

Pe hol, Claire îi confirma lui Elizabeth că domnul Schoonmaker într-adevăr plecase, apoi Elizabeth şi-a exprimat nemulţumirea în ceea ce priveşte calitatea servirii în gospodărie.

Diana s-a uitat în jur la capetele împăiate de căpriori de pe pereţi şi la mobila veche şi masivă. Era acolo un vas de cositor plin cu trandafiri care se ofileau din cauza neglijenţei, petalele uscate căzând pe podea. Perdelele erau trase, ceea ce părea cumva normal. Şi-a întors privirile către silueta deşirată a lui Henry Schoonmaker şi a simţit o durere plăcută săgetându-i pieptul. El ştia atât de multe lucruri pe care ea nu le ştia. Înţelegea din felul cum stătea că era mai în vârstă decât ea şi că el făcuse lucruri pe care ea nu le-ar putea face niciodată. Ar fi vrut să îl ducă sus, să încuie uşa şi să îl facă să spună tot.

— Cu adevărat sărutată? a întrebat el, coborându-şi sprânceana, sugerând oarecum şi mai mult scepticism.

S-a aplecat asupra ei pentru a-şi lua pălăria, aşa că Diana i-a putut simţi răsuflarea caldă în ureche. Pentru o clipă totul a împietrit. Trupurile lor erau atât de apropiate, încât Dianei i s-a părut că aproape se atingeau. Apoi, în timp ce el îi lua uşor pălăria de pe bucle, şi-a întors faţa exact cât buzele lor să se atingă. Inima i s-a oprit. Atingerea lui fusese electrică.

Se uita intenţionat în ochii ei, stăpânindu-şi în colţul gurii un zâmbet, apoi s-a aplecat din nou, acoperindu-i gura cu buzele. Asta era, s-a gândit Diana. Aşa trebuia să se simtă. Fiorul trebuia să alunece până în vârful degetelor de la picioare, făcându-le să danseze un pic. Henry şi-a retras buzele şi i-a făcut cu ochiul, ochii lui neastâmpăraţi şi cunoscători. Apoi şi-a pus pălăria pe cap şi a ieşit pe hol fără a spune vreun cuvânt.

— Dragele mele doamne, se pare că m-am pierdut pe drumul de la garderobă la uşă, l-a auzit Diana zicând. Era veselie în glasul lui şi ea a înţeles că deşi se adresa lui Elizabeth şi lui Claire, de fapt împărtăşea o glumă ascunsă cu ea. Bună seara.

— Bună seara, a auzit-o Diana pe Elizabeth spunând îmbufnată.

S-a auzit uşa închizându-se şi el probabil plecase. Diana, încă ascultând dinăuntrul salonului neînsemnat, era mistuită de gândul la ceea ce tocmai făcuse. „Tocmai l-am sărutat pe Henry Schoonmaker", s-a gândit ea, repetându-şi la infinit acest gând. „Tocmai l-am sărutat pe Henry Schoonmaker."

Era deja târziu după ce Diana reuşise să se furişeze neobservată înapoi în camera ei, când a sosit misteriosul pachet. Claire stătea acolo cerând să i se spună ce era, iar Diana a fost tentată să îl deschidă imediat. Ea şi camerista ei îşi şoptiseră deseori secrete despre băieţi şi făceau schimb de fantezii care implicau nave oceanice şi moştenitori ai tronurilor unor mici ţări europene. Dar era ceva de această dată prea real ca să-l împărtăşească, aşa că şi-a cerut iertare de la Claire, a îmbrăţişat-o şi a cerut să fie lăsată singură. A ascultat paşii servitoarei îndepărtându-se, apoi a ridicat cu o mişcare tremurată capacul rotund împodobit cu aur. Cuibărit în căptuşeala de catifea de culoarea mangalului se aflau o pălărie care îi era foarte familiară şi un bileţel.

Păstreaz-o. Arăta atât de bine pe tine,

încât nu mai pot îndura să mă văd pe mine în ea...

şi nici contextul în care va trebui să te cunosc mai bine. H.S.

A citit bileţelul de la el probabil de două sute de ori, încercând să înţeleagă ce însemna. *Contextul în care va trebui să te cunosc mai bine?* Ce putea *însemna* asta? Apoi şi-a pus pălăria pe cap, simţindu-se periculos de îndrăgostită de cineva pe care abia îl cunoscuse.

Unsprezece

Primul fior al dragostei este ca un apus, o explozie de culori – portocaliuri, rozuri perlate, purpuriuri vibrante...

Din jurnalul Dianei Holland,

17 septembrie 1899

Diana Holland şi-a dat pălăria jos doar câteva ore mai târziu, când a auzit un ciocănit uşor la uşă. Apoi s-a ridicat repede din poziţia leneşă de scris, şi-a tras pălăria din cap, a ascuns bileţelul înăuntru, îndesându-le repede pe amândouă sub pat pentru a nu fi observate. Ciocănitul abia perceptibil s-a repetat, făcând-o să bage jurnalul – ale cărui pagini înregistrau întâlnirea secretă ce inspirase acea izbucnire patetică de culori – sub pernă.

— Cine e? a strigat, fără a se strădui să-şi ascundă enervarea ce i se citea în glas.

Chipul surorii mai mari, cu tenul imaculat, s-a ivit de după uşă. Ochii îi erau la fel de ficşi şi inexpresivi ca atunci când se văzuseră ultima oară în salon. Nu-şi mai vorbiseră de atunci, dar acesta nu era un lucru surprinzător. Nu îşi vorbiseră cu adevărat – cel puţin nu despre lucruri importante – de ani de zile.

— Pot să intru?

— Bănuiesc că da, a răspuns Diana, rostogolindu-se înapoi în poziţia pe care o luase bucuroasă înainte să fie deranjată, pe burtă, cu faţa pe pernă. Jurnalul ei fusese sprijinit de pernă ca să poată scrie, iar acum aceeaşi pernă acoperea preţioasa relatare a gândurilor sale. Simţise nevoia să îşi pună trupul scut între el şi orice posibilă tentativă de curiozitate din partea surorii sale, mai ales că o simţea atât de străină în ultimul timp.

În ultimii doi ani, Diana se obişnuise cu trădările surorii ei. Ea devenise, sub ochii lui Elizabeth, mai cuviincioasă şi mai distantă, şi acolo unde odată fusese apropiere, acum erau resentimente înăbuşite. Întreruperea procesului sacru al scrierii jurnalului i se părea un afront mai mic printre o mulţime de multe alte ofense mai serioase.

— Am ceva important să îţi spun, a început Elizabeth, cu vocea ei timidă. Patul s-a mişcat când ea s-a aşezat pe colţul depărtat al cuverturii cu găitan.

— Chiar aşa?

Diana şi-a rotit ochii către pernă, căci ceea ce era important pentru sora ei în ultima vreme era, de cele mai multe ori, nesemnificativ pentru ea. Şi oricum, gândurile ei se întorseseră la Henry Schoonmaker întrebându-se dacă avusese multe iubite şi imaginându-se stând pe pieptul lui. Se gândea că întâmplarea făcuse ca familia ei să devină săracă tocmai în acel moment. Poate acest lucru o va face să se diferenţieze de toate celelalte fete care şopteau despre el, înconjurând-o cu o aură de nesiguranţă. Aproape nu o mai asculta pe Elizabeth, atât de încântătoare erau fanteziile cu Henry, când i s-a părut că a auzit-o pe sora ei pronunţându-i numele.

— Cum? a întrebat Diana ridicându-se într-un cot şi întorcându-se spre Elizabeth.

— Henry, Henry Schoonmaker? A venit azi după-amiază şi mi-a cerut mâna, acum suntem logodiţi. Mă căsătoresc Di… familia va fi bine.

Diana s-a uitat cruciş, reprimându-şi un acces de râs. Tocmai voia să o roage pe Elizabeth să repete – căci cu siguranţă auzise greşit, şi confundase bărbatul din gândurile ei cu această poveste plictisitoare de logodnă – când sora ei i-a luat mâna în palme.

— Ştiu că totul este atât de neaşteptat, dar, vezi tu, ei au mai mulţi bani decât practic oricine şi

Henry este fiul mai mare, singurul fiu, a explicat Elizabeth, părând a încerca să se convingă mai degrabă pe sine decât pe sora ei.

— Ţi-a cerut... *ţie?* a întrebat Diana.

Buza inferioară i-a coborât şi ochii îi clipeau de uimire. Instinctiv şi-a tras mâna la piept. Elizabeth şi-a coborât privirea, iar Diana a făcut o pauză asimilând această informaţie dezgustătoare. Amintirea delicioasă a lui Henry Schoonmaker tachinând-o în salonul nefolosit, prăfuit şi întunecat îi fusese smulsă din suflet. O voia înapoi.

— Dar nici măcar nu îţi *place* de el, a continuat ea.

— Poate cu timpul..., Elizabeth îşi privea mâinile, rupându-şi cuticulele. Este foarte frumos şi ştii bine că toată lumea spune că este o partidă grozavă.

Diana a scos un sunet de indignare şi şi-a dat ochii peste cap. Nedreptatea îi mistuia sufletul. Era felul în care viaţa o trata când, în sfârşit, era gata să i se întâmple *ceva.* Dar furia ei creştea şi se pregătea să o reverse în parte asupra bărbatului care, aparent, era logodnicul surorii sale.

— Diana, de ce eşti aşa supărată? E o veste bună.

— Pentru că nu îl iubeşti, a răspuns Diana cu amărăciune. „Şi nici el nu te iubeşte", a adăugat în gând.

Ar fi putut continua spunând că omul cu care Elizabeth plănuia să se mărite era cel mai josnic tip de nevăstuică şi că el o sărutase pe sora mai mică a logodnicei lui la numai câteva minute de la cererea în căsătorie, dar nu a făcut-o. Cu toate romanele pe care Diana le citise, ar fi trebuit să fi ştiut că ticăloşii deseori au chip atrăgător. Făcuse o greşeală tipic romantică, confundând momentul în care buzele lui Henry le-au atins pe ale ei cu dragostea, dar avea să păstreze acest secret urât numai pentru ea. Îl câştigase, era al ei. A închis ochii, spunând:

— Atunci... felicitări.

Elizabeth a zâmbit absent şi şi-a împreunat mâinile. Diana considerase stupid acest gest dintotdeauna, şi cu atât mai mult i s-a părut astfel în acel moment.

— Familia Schoonmaker are o reputaţie foarte bună şi Henry este extrem de politicos şi...

Elizabeth s-a pierdut ca şi cum nu ar mai fi găsit nici un lucru drăguţ să spună despre el. Şi-a muşcat buza, iar Dianei i s-a părut că a văzut lacrimi sclipindu-i în ochi.

— Oh... a murmurat ea acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Faptul că Elizabeth s-ar fi bucurat până la lacrimi de apariţia neaşteptată a unui logodnic înstărit părea patetic, mai ales că, în mod clar, nu îl aprecia deloc. Diana i-a răspuns printr-un sunet gutural dispreţuitor, apoi s-a întors către pernă.

— Oricum, o nuntă va fi bună pentru mama şi pentru toată lumea, de fapt. Flori şi rochii şi toate acestea de cea mai bună calitate. Totul nou şi făcut la comandă... a spus Elizabeth ştergându-şi lacrimile.

Diana i-a aruncat o privire surorii sale şi a observat că sprâncenele blonde ale acesteia se arcuiseră în timp ce îi dădea înainte despre toate lucrurile curate, sidefii pe care le va avea la căsătorie. Era ca şi cum ar fi petrecut după-amiaza închisă într-un canal şi abia acum ieşise la suprafaţă, râvnind la un strop de curăţenie. De fapt petrecuse după-amiaza în somptuosul salon al familiei Holland şi, aflând despre declinul financiar al familiei, ieşise şi se logodise cu primul bărbat bogat pe care îl găsise. Dianei nu îi venea să creadă de câtă prostie dădea dovadă Elizabeth imaginându-şi o nuntă imaculată cu nemernicul de Henry Schoonmaker care, după câte se părea, venise în casa lor pentru a-şi găsi o soţie şi pe deasupra şi o amantă. Cât de avantajos pentru el!

Diana se gândea dacă nu cumva venise să recupereze şi nişte mobilă.

— Di? a strigat-o Elizabeth, dar a continuat fără a aştepta vreun răspuns. Eu şi Penelope ne-am făcut o promisiune când aveam treisprezece ani – că vom fi una pentru cealaltă prima domnişoară de onoare. Sper că înţelegi. Dar vei fi una dintre domnişoarele de onoare, nu-i aşa?

Un zâmbet trist a umbrit chipul Dianei. Nu putea să nu aprecieze, dintr-o perspectivă destul de cinică, această întorsătură ironică – să i se ceară să ia parte la ceremonia unei căsătorii pe care o dispreţuia din tot sufletul.

— Bine, a răspuns Diana cu resemnare şi plictiseală în glas.

Odată scăpată de sora ei, ar fi putut relua scrierea jurnalului şi de data aceasta în nuanţe mult mai dramatice. Elizabeth a scos un uşor sunet de bucurie şi îndată Diana s-a simţit prinsă în îmbrăţişarea delicată a surorii sale.

— Oh, şi Diana, să nu spui nimănui, bine? *Promite-mi* că nu vei spune nimănui.

— Promit.

Diana a ridicat din umeri. Isprăvile surorii ei nu erau un subiect foarte interesant şi, oricum, habar nu avea cui i-ar fi putut spune.

— Bine…, a început Elizabeth, apoi şi-a plecat privirea, doar că nu vreau ca totul să înceapă prea curând...

Şi nici infamul de Henry Schoonmaker, a gândit Diana. Fără îndoială că el s-ar putea folosi de cele câteva luni pentru a săruta toate verişoarele Holland şi, poate, şi dintre servitoare, vreo câteva.

— Desigur, i-a răspuns în cele din urmă Diana surorii ei. Aventura ta secretă e în siguranţă.

Şi deşi căutase cuvinte cât mai puţin răutăcioase, Diana a fost surprinsă de expresia de spaimă de pe chipul lui Elizabeth. Era doar o glumă… de ce nu putea înţelege nici cele mai neînsemnate glume?

Doisprezece

Dacă tânăra domnişoară Penelope Hayes nu va primi în curând o cerere în căsătorie din partea lui Henry Schoonmaker, aceasta nu va fi o surpriză numai pentru ea. Se spune că seara trecută, la balul ei, a fost văzută folosindu-şi toate farmecele atât faţă de tânărul Schoonmaker, cât şi faţă de tatăl său, ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru: se pregăteşte o logodnă....

Din pagina mondenă a *New York News of the World Gazette*, duminică,

17 septembrie 1899

O atmosferă ciudată de înfrângere plutea deasupra casei Holland, dar Linei nu-i venea să se gândească la acest lucru. Stăpâna ei stătea în faţa măsuţei de toaletă din mahon lucios din dormitor, tăcută şi neclintită. Elizabeth se uita fix şi nepăsător la propria reflecţie, fără să ridice o clipă măcar privirea spre a întâlni ochii prietenei sale din copilărie. Era abia a doua zi de la întoarcere şi Lina era din nou doar o servitoare.

Era greu de crezut că Elizabeth – fata americană perfectă, atât de apreciată pentru nevinovăţie, părând pură şi neajutorată – se va furişa curând în şopron pentru a comite fapte nepermise cu unul dintre *ei*. Unul dintre *noi*, s-a corectat Lina. Lăsa pieptănul de argint să alunece încet pe fiecare şuviţă pală, compătimindu-se că fata al cărei păr îl aranja era rivala ei în dragoste.

— Gata, a spus Elizabeth nerăbdătoare, îl poţi împleti acum.

Lina a privit-o în oglindă şi furia i-a năpădit ochii. S-a scurs o clipă nesfârşită şi înainte de a

reflecta la reacţia potrivită, s-a auzit o bătaie în uşă.

Elizabeth a rămas nemişcată, ridicându-şi doar bărbia foarte uşor.

— Da, a răspuns ea.

Uşa s-a deschis şi Lina s-a întors doar pentru a o vedea pe sora ei. Purta, la fel ca ea, o rochie neagră şi părul roşcat îi era dat pe spate. Îşi sprijinea de şold un coş cu rufe.

— Nu ai terminat încă? a întrebat Claire, privindu-le pe rând pe cele două fete.

— Oh, Claire, mă bucur că ai venit. Vrei să îmi împleteşti părul, te rog? a întrebat Elizabeth fixând privirea pe imaginea din oglinda ovală.

Lina şi-a tras mâinile din părul lui Elizabeth şi s-a dat la o parte pentru a-i face loc surorii sale. Claire s-a aplecat obosită punând coşul jos, apoi a înaintat pe covorul gros, aruncându-i surorii ei o privire mustrătoare.

Lina o ura pe Elizabeth pentru că o făcea să se simtă în felul acesta şi a privit-o cu furie mocnită în timp ce Claire i-a separat părul repede şi cu îndemânare şi l-a împletit în cozi strânse şi netede. Când a terminat, a făcut un pas în urmă şi a spus:

— Mai doriţi ceva?

— Atât, dar las-o pe sora ta să exerseze puţin pe părul tău. Se pare că a uitat câte ceva cât timp am lipsit.

Lina s-a ridicat înţepată şi tăcută. Îşi amintea de acele sentimente dureroase din adolescenţă, când Elizabeth perfecţionista distantă a început să iasă la iveală. Lina a devenit camerista lui Elizabeth abia când aceasta a împlinit şaisprezece ani, dar ceea ce o durea cel mai mult era faptul că în timp ce prietena ei devenea fata elegantă de societate, ea rămânea obişnuita Lina.

— Desigur, a auzit-o pe Claire spunând, înainte de a încuviinţa din cap şi a se îndrepta spre patul din lemn de mahon unde ea aşezase rochia lui Elizabeth.

A ridicat-o cu grijă şi a pus-o deasupra coşului ei, apoi şi-a luat sora de mână. Lina ar fi vrut să şi-o smulgă din strânsoare şi să-i ceară lui Claire să nu o trateze cu superioritate, dar era prea laşă ca să vorbească.

— Noapte bună, domnişoară Holland, a strigat Claire, trăgând-o pe Lina afară din cameră.

— Noapte bună, a răspuns Elizabeth, iar Claire i-a aruncat o privire ameninţătoare surorii ei.

— Noapte bună, domnişoară, a mormăit Lina cu o voce duşmănoasă.

Când uşa s-a închis în urma lor, Claire a încetat să îşi mai ţină de mână sora. Şi-a continuat drumul pe hol, care, ca şi restul casei, era decorat cu picturi luminate slab ale unui Manhattan cu ferme şi dealuri şi cu oamenii care îl fondaseră. Camerele celor două surori Holland erau în aripa de vest a casei, la etajul al doilea, destul de departe de apartamentul stăpânei – şi-a dat seama Lina – pentru ca cineva să poată urca şi coborî pe scara servitorilor fără a fi observat. Camera Dianei dădea spre sud, iar cea a lui Elizabeth spre nord, în stradă. După câteva momente, Lina a urmat-o pe Claire pe scara îngustă de lemn, cu tavanul atât de jos încât erau nevoite să-şi plece capetele, până la etajul al treilea şi apoi al patrulea.

Camera de la mansardă pe care surorile Broud o împărţeau cu celelalte tinere servitoare era cufundată într-un întuneric impenetrabil. Încă foloseau lumânări pentru iluminat, astfel că atunci când soarele apunea, camera părea o întindere neagră nesfârşită. Lina a ascultat-o pe sora ei păşind pe scândurile goale şi bâjbâind după lumânare. Aştepta în linişte să fie certată, tânjind a fi cât mai departe. În câteva clipe camera a fost inundată de o lumină slabă.

— Aş prefera să nu îi dai domnişoarei Elizabeth motive de nemulţumire, a spus Claire în timp ce aprindea a doua şi a treia lumânare. A păşit pe podeaua care scârţâia la patul cu cadre de metal pe

care îl împărţeau. Spune ceva, Lina, nu te adânci într-una dintre tăcerile tale...

Lina s-a îndreptat spre masa simplă de toaletă, unde pâlpâiau lumânările, şi a ridicat câteva ace de păr ruginite – unele primite chiar de la domnişoarele Holland – cu care şi-a prins câteva fire dezordonate. S-a privit în oglinda crăpată, întorcându-se pentru a-şi examina profilul. Nu putea să îi explice lui Claire senzaţia mistuitoare de nedreptate, nici dorinţa de a schimba totul în viaţa sa.

— Îmi pare rău că nu te-am ajutat la spălatul rufelor azi.

Claire a oftat, cercetând din priviri coşul cu rufe curate de lângă patul lor.

— Nu la asta mă refeream. Acum ai de gând să îmi spui ce e atât de rău?

Lina nu îi povestise nimic despre Will sau despre episodul din noaptea trecută, dar sora ei mai mare devenise demult sensibilă la stările ei şi era obişnuită să o acopere când îi pierea zelul. Acest fapt îi provocase dintotdeauna Linei un sentiment neplăcut de vinovăţie. Dar ce era vina în comparaţie cu furioasa băutură a umilinţei şi dorinţei neîmpărtăşite pe care o tot bea de seara trecută?

— Este o slujbă bună, Liney, la o familie bună, a continuat Claire, văzând că Lina nu răspundea. Şi-a scuturat capul şi cocul ei arămiu a descris o mişcare arcuită, lentă, de dezamăgire. Nu ştiu de ce stârneşti mereu necazuri.

Lina s-a uitat la reflecţia ei. Se simţea cu picioarele ei mari, şi părul lipsit de strălucire, şi în totală lipsă de accesorii la modă, precum cel mai vulgar servitor. Dar aceasta era vârsta descoperirilor remarcabile, a încercat ea să îşi reamintească. Cineva citea despre ele în fiecare zi. Averile se puteau face peste noapte, iar îndemânarea şi inventivitatea puteau schimba înfăţişarea unei fete. Lina a crezut întotdeauna că

sub banalitatea înfăţişării ei s-ar putea ascunde o fată frumoasă.

— Nu m-am obişnuit cu domnişoara Elizabeth din nou acasă, a răspuns în cele din urmă.

Numai pronunţarea numelui i-a strâns stomacul. Îi reamintea de cât de mândre erau gesturile lui Elizabeth în ultimele zile, cu glasul inundat de falsă bunătate. Fiecare unduire a acelui glas îi amintea Linei că-i era inferioară.

— Totul a fost mult mai uşor când a fost plecată, a adăugat defensiv.

— Nu ar trebui să fiu nevoită să-ţi reamintesc că nu sunt multe posibilităţi de muncă pentru fete ca noi. Claire şi-a scuturat capul cu mai multă vigoare. Lina şi-a dat seama că până şi în clipa aceea ea muncea, împăturind feţele de perne fine pe care fetele Holland îşi odihniseră capetele. Şi dacă ne pierdem această slujbă... nu vom mai avea şansa de a fi cameriste în New York. Tu şi domnişoara Elizabeth aţi fost atât de apropiate. Desigur, acum nu mai poate fi la fel... dar dacă tu...

Lina nu avea replică, aşa că s-a dus lângă sora ei şi i-a luat nerăbdătoare din mâini faţa de pernă pe care o împăturea. Claire şi-a întors faţa trasă şi uşor pistruiată către sora ei. Ochii îi erau întrebători.

— Aşază-te. Ai stat în picioare toată ziua. Lina a întărit vorbele cu un îndemn al capului şi a continuat cu o voce mai blândă. Lasă-mă să împăturesc şi eu măcar o dată.

Claire a răsuflat greu şi s-a dus la celălalt capăt al patului. Şi-a sprijinit capul de placă şi şi-a încrucişat gleznele. Câteva momente nu şi-a luat ochii de la sora ei, privind-o aproape sceptică împăturind.

— Ai grijă la lucrurile cu broderie, a spus în timp ce Lina scutura un corset bogat ornamentat.

— Sunt, sunt, a răspuns Lina, netezind cu mâna broderia sofisticată. Ce-ar fi să te relaxezi? Ai putea să îmi citeşti din rubricile mondene.

Deseori Lina o tachina pe Claire cu modul ei preferat de a-şi petrece timpul – să citească despre viaţa celor bogaţi şi mondeni –, dar i-a zâmbit surorii ei pentru a o asigura că nu o va sâcâi spunându-i ce modalitate îndobitocitoare de divertisment era. Claire s-a întins entuziasmată după *News of the World Gazette* şi a început să spicuiască dintr-o relatare din Newport în căutare de isprăvi ale doamnelor din înalta societate a New Yorkului pe timpul vacanţei.

Lina a continuat să împăturească în timp ce Claire citea cu un accent fals aristocratic. Încuviinţa cu capul ca şi cum ar fi ascultat cu atenţie, deşi în realitate nu-şi putea alunga tristeţea. Nu se putea abţine să nu-şi muncească mintea în căutarea unei modalităţi de a-i arăta lui Will că nu avea de ce să se încurce cu înfumurata Elizabeth Holland. Nu-i venise nici o idee, când atenţia i-a fost atrasă de exclamaţia surorii ei:

— Henry Schoonmaker – este tânărul care a venit în vizită la domnişoara Elizabeth azi.

— Ce? Lina şi-a ridicat privirea din rufe, rupându-se de gândurile ei şi a încercat să pară pe deplin interesată de acest Henry Schoonmaker.

— Scrie chiar aici că se zvoneşte că prietena domnişoarei Elizabeth, Penelope Hayes, are o relaţie cu Henry Schoonmaker. El e tânărul care a venit azi după-amiază, şi, oh, Lina, l-ai văzut? Ochii lui Claire străluceau de neîncrederea în cele câteva trepte sociale care le despărţeau de un asemenea noroc. Este atât de atrăgător, este aproape nedrept. Şi domnişoara Penelope o să se căsătorească cu el! Lina era uimită de faptul că sora sa se putea entuziasma pentru o fată care era mereu nepoliticoasă cu ele, dar s-a abţinut să spună ceva. Deşi mă întreb, a adăugat Claire gânditoare, de ce a venit la domnişoara Elizabeth în după-amiaza aceasta, atunci.

— Poate a venit să-i ceară un sfat în privinţa cererii în căsătorie? a sugerat Lina, împăturind o

pereche de pantaloni bufanţi din bumbac ai domnişoarei Diana într-un pătrat perfect.

— Da, poate... Claire a ridicat din umeri şi a continuat să citească cele mai noi ştiri despre cei mai fascinanţi newyorkezi.

Lina i-a zâmbit surorii ei, care era prea absorbită de bârfele fantastice pentru a observa, şi a continuat să împăturească lenjeria domnişoarelor Holland, ascultând glasul liniştitor al surorii sale.

Curând mintea ei rătăcea la Penelope Hayes, cu pielea ei translucidă şi rochiile luxoase, cu mâinile pline de bijuterii şi atitudine distantă. Mama ei obişnuia să spună că întotdeauna îi poţi recunoaşte pe cei bogaţi după piele. Îşi imagina tenul delicat, ca de porţelan, al lui Elizabeth, atât de neted şi lipsit de imperfecţiuni, simţind din nou cât de departe era de lumea aceea strălucitoare şi spumoasă.

Lina nu putea să îşi şteargă din minte gândul că dacă ar fi fost o lady, ca domnişoara Hayes sau domnişoara Elizabeth, cu siguranţă Will nu i-ar fi cerut să părăsească şopronul în seara aceea. Sau în oricare altă seară.

Treisprezece

Întotdeauna am crezut în trăirea clipei. În cele din urmă, e tot ce ne va rămâne. Sper că am împărtăşit această credinţă copiilor mei, deşi este atât de greu să-ţi dai seama când sunt atât de încăpăţânaţi în a deveni ei înşişi.

Din jurnalul lui Edward Holland,

decembrie 1898

Era mult peste ora două şi fiecare colţişor al casei Holland era cufundat în întuneric. Elizabeth cobora treptele scării servitorilor una câte una, atentă să nu le facă să scârţâie. Chiar în acea dimineaţă mama ei o avertizase să fie mai atentă la aspectul ei fizic, sfat pe care îl urma chiar şi atunci când se strecura spre şopron. Pentru a vedea, ţinea în faţă o lumânare într-un suport de alamă.

Stătea în fân, aşteptând ca vederea să i se adapteze la întuneric. Şopronul era mai luminat, pentru că fereastra lui Will era mai sus şi lumina stelelor pătrundea înăuntru. Elizabeth s-a îndreptat spre scară, reamintindu-şi pentru ce venise. Ziua de *mâine* sosise deja şi *mâine* era ziua în care îşi promisese că îi va spune lui Will.

A urcat, în papuci, treptele scării una după alta, ridicându-se încet până la şură. Acolo s-a oprit pentru a-l admira pe Will, luminat de flacăra tremurătoare a lumânării. Era o imagine în nuanţe calde de maro, culoarea pielii şi negru. Will îşi dăduse jos, probabil în somn, pătura roşie, căci îl vedea ghemuit ca un copil dezvelit.

Elizabeth s-a ridicat pe podea, mereu atentă la stinghiile vechi de lemn care ar fi putut trosni. A aşezat lumânarea pe suportul pentru sticle de lapte de lângă patul lui şi s-a oprit pentru a-l privi – rotunjimea robustă a umerilor lui, pleoapele

acoperindu-i ochii mari şi frumoşi. Faptul că ar putea să îl rănească era atât de îngrozitor pentru ea, încât nici nu se putea gândi la aşa ceva. S-a întins lângă el, strângându-l în braţe. Dormea relaxat, cu pieptul liniştit, mişcându-se uşor în sus şi în jos, în ritmul respiraţiei. I-a privit chipul de aproape încercând să şi-l întipărească în memorie, în cazul în care nu l-ar mai vedea niciodată într-o ipostază atât de intimă.

Deodată tot corpul i s-a încordat prinzând-o într-o îmbrăţişare neaşteptată. Aproape a strigat, fiind luată prin surprindere, dar zâmbetul de pe chipul lui a făcut-o să râdă – un chicot scurt, fericit. I-a simţit mâna lunecându-i spre ceafă şi trecându-i degetele prin păr. El o alinta, iar ea simţea cum lumea din afară pălea, în timp ce ea devenea conştientă de ceea ce avea în faţă.

— Nu-mi vine să cred că deja eşti aici din nou, a şoptit el.

— Nu pot să dorm, a răspuns ea, privindu-l intens.

Pupilele i se mişcau înainte şi înapoi ca şi cum ar fi căutat-o.

— Ce noroc pe capul meu!

Ar fi vrut să îl sărute, dar nu se îndura să-şi ia ochii de la el nici măcar pentru o secundă. Will şi-a coborât mâna de la ceafă pe şira spinării, oprindu-se pe mijloc. Privirea lui o făcea să se simtă ca şi cum ar fi stat la soare o după-amiază întreagă. Pentru prima dată în ziua aceea îşi simţea plămânii umplându-se de aer şi inima de fericire. A încercat să îşi amintească, mustrându-se în gând, că nu aveau nici un viitor. Dar adâncindu-şi privirile în albastrul curat al ochilor lui, se convingea de ceea ce ştiuse despre el toată viaţa: că se putea încrede în el orice s-ar fi întâmplat.

— Trebuie să-ţi fi fost cu adevărat dor de mine, a continuat el.

— Dar cine spuneai că eşti? A reuşit să fie serioasă numai pentru o clipă, apoi a izbucnit într-

un râs cristalin.

A râs şi el, apoi a cuprins-o de mijloc, a răsturnat-o peste el şi a ţintuit-o cu braţele de saltea. Zăbovea asupra ei cu un zâmbet larg pe chip. Ea a încercat să se ridice, dar el i-a prins încheieturile mâinilor, împiedicând-o. Elizabeth a izbucnit într-un râs prelung, iar el s-a aplecat şi a oprit-o cu un sărut.

Oricât de dulce era, se simţea o mincinoasă, iar Will era tocmai persoana pe care nu ar fi vrut să o mintă vreodată. S-a tras înapoi uşor şi l-a privit cu seriozitate. Se gândea că ar fi fost o cruzime din partea ei să aştepte. Nu ar fi făcut decât să agraveze durerea lui Will când inevitabilul ar fi ieşit la iveală.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Elizabeth a închis gura, apoi a deschis-o din nou trăgând aer adânc în piept pentru a-şi face curaj.

— Henry, a început ea.

— Schoonmaker? a râs Will, luându-i vorba din gură. Nu o să mă tachinezi din nou cu el, nu-i aşa? L-am văzut ieşind din casă azi după-amiază, nu îţi face griji, nu o să te mai bat la cap cu gelozia mea.

A sărutat-o uşor. Elizabeth a simţit un nod în gât, dorindu-şi să poată opri timpul şi să rămână împreună pentru totdeauna.

Când s-a retras, zâmbea şi ochii îi erau plini de lumină.

— Cred că totul va fi bine, a şoptit el după o lungă tăcere.

Elizabeth şi-a strâns buzele într-un fel de zâmbet, întrebându-se dacă el îşi dădea seama cât de trist era.

— Totul o să fie bine, a repetat ea, cu un glas care i se părea convingător.

Mâine – o să îi spună mâine. Tot ce îşi dorea era încă o noapte, fără a fi supăraţi sau răniţi de mersul lucrurilor. Mâine, şi-a repetat în gând. Cât rău mai putea face, păstrând numai pentru ea îngrozitoarele veşti pentru încă o zi?

Când el i-a tras cămaşa de noapte peste cap, ea a încercat să nu se mai gândească la cât de mult decăzuse familia ei şi la cât de vulnerabili erau cu toţii. A încercat să nu se gândească la responsabilităţile faţă de ei. Sau la faptul că îi va fi la fel de imposibil să îi spună lui Will a doua zi. Sau a treia zi. Şi-a impus să se concentreze asupra felului în care o săruta pe gât, sub bărbie, ca să îşi amintească senzaţia pentru totdeauna.

Paisprezece

Un tânăr foarte stimat de către domnişoarele care populează piaţa matrimonială şi care provine din casa Schoonmaker a fost văzut ieri după-amiază la Tiffany & Co. în Union Square. Sursele mele din departamentul inelelor de logodnă îmi spun că a plecat cu un briliant de o mărime neobişnuită şi de o claritate care valorează până la o mie de dolari...

Din rubrica „Taifasul”,

vineri, 22 septembrie 1899

Penelope i-a zâmbit micuţei cameriste englezoaice care o aştepta în vestibul pentru a-i pune mantaua neagră de nurcă. Haina era nouă, ca şi rochia din satin de culoarea fildeşului acoperit cu o catifea neagră în stil art nouveau – *foarte* modern. Nu o mai văzuse pe această fată, cu ochii mici şi agili şi cu părul nu prea ordonat, şi a presupus că este una dinte noile angajate. Erau atât de mulţi servitori în ultima vreme, mai ales cu dimensiunea noii case, încât te puteau face să te temi pentru siguranţa corespondenţei. Penelope a încercat să îşi exprime nemulţumirea prin iritarea manifestată când a luat cartea de vizită crem de pe tava strălucitoare de argint pe care servitoarea o ţinea ridicată pentru ea.

— Domnul Isaac Phillips Buck a sosit pentru a vă conduce, a spus fata cu un formalism exagerat.

Penelope şi Buck erau prieteni destul de intimi ca să nu mai fie necesară prezentarea cărţii de vizită, dar el nu putuse niciodată să se abţină de la astfel de mici preludii.

— Mulţumesc, a răspuns Penelope, coborând grăbită scările impunătoare de marmură albă ale

casei.

A întors capul şi şi-a dat seama de greşeală. Fata era încântată de vorbele blânde ale stăpânei sale. Penelope a încercat să treacă peste starea de iritare – nu îi făcea bine la ten şi, pe deasupra, mergea la o serată la familia lui Henry Schoonmaker, unde întotdeauna îşi dorea să arate cât mai bine – şi s-a întors pentru a-l vedea pe Buck care o aştepta.

— La ce te uitai? l-a întrebat când i-a întins mâna, apoi l-a sărutat pe obraji.

— Oh, ştii tu, numai la persoane importante.

Buck a pufnit uşor, conducându-şi pe scări persoana importantă. Seara era caldă şi puţin înnorată şi, într-adevăr, cele mai bune trăsuri treceau pe stradă una după alta, în ritm lent pentru a putea fi admirate.

— Niciuna dintre ele nu arăta nici pe departe la fel de bine ca tine.

Vizitiul aştepta lângă unul dintre faetoanele negre lustruite ale familiei Hayes. Buck a ajutat-o pe tânără să urce, apoi a urmat-o şi i-a făcut semn vizitiului. O fată care ar fi fost mai preocupată de etichetă nu ar fi luat o trăsură descoperită la o serată, dar Penelope era mult prea încântată de sine în acel moment. S-a aşezat pe scaunul de catifea roşie pluşată şi şi-a desfăcut mantaua de blană, lăsând-o să-i alunece pe spate. Voia să simtă răcoarea serii, deşi conform principiilor morale va fi, cu siguranţă, criticată pentru expunerea în public a umerilor goi.

În timp ce trăsura pornise la trap liniştit spre sud, Buck a scos din jachetă o bucată de ziar.

— M-am gândit că s-ar putea să te intereseze, a spus el aparent indiferent, deşi nu îşi putea ascunde un zâmbet de intensă satisfacţie în colţurile buzelor umede.

— Poftim? a murmurat Penelope despăturindu-l.

Aruncându-şi o privire asupra articolului, ochii i s-au înflăcărat la vederea cuvintelor *Tiffany & Co*., *diamant* şi *o mie de dolari*. A clipit din pleoapele

îngreunate de rimel, ridicând din umeri cu modestie, deşi modestia era o trăsătură care nu o caracterizase şi pe care nu o admirase cu adevărat niciodată. Şi-a întors faţa către fereastră, astfel încât trecătorii să o surprindă din unghiul cel mai bun, şi s-a bucurat de scurta plimbare pe bulevard. Henry îi spusese că va afla destul de curând, şi se pare că de data aceasta fusese foarte exact în exprimare. Fusese curând până şi pentru o fată nerăbdătoare ca Penelope.

Reşedinţa Schoonmaker s-a ivit în zgomotul provocat de trapul cailor. Cuprindea o jumătate de cvartal din Fifth Avenue şi Thirty-Eight Street şi, deşi clădirea era mai tânără decât Henry, acoperişul cu mansardă şi scările înalte de la intrare o făceau să pară demodată. Ea şi Henry urmau să locuiască, desigur, într-o nouă casă, poate tatăl le va construi una – cadou de nuntă. Faetonul s-a oprit şi Buck a coborât – aproape delicat pentru o persoană de statura lui – pentru a-i oferi mâna lui Penelope. A văzut trăsurile altor invitaţi oprite lângă trotuar, cu vizitiii sprijiniţi de ele, fumând, pregătiţi pentru îndelunga aşteptare. Printre ei l-a recunoscut pe vizitiul familiei Holland, lângă vechiul lor cupeu, cu un ziar îndoit în mână – avea umeri laţi, iar Penelope nu şi-a putut aminti numele lui. Elizabeth îi spusese odată că fuseseră prieteni în copilărie, iar Penelope a zâmbit compătimitor, gândindu-se cât de bizar era în Gramercy Park, cu vechiul lor fel de a fi şi obiceiul de a se apropia de servitori. Aici, pe Fifth, doamnele şi domnii urcau perechi treptele de calcar, îndreptându-se către uşa luminată puternic, ignorându-şi complet servitorii.

— S-ar putea să dureze până târziu, Thom, a spus ea evitând privirea vizitiului.

În schimb se concentră asupra mănuşilor albe lungi până la cot, având grijă să netezească şi cea mai fină încreţitură. Oricum, arăta perfect, iar ea ştia asta.

— Voi fi aici când veţi fi gata, domnişoară Hayes, a răspuns Thom.

S-a sprijinit de braţul lui Buck în timp ce urcau spre intrare. Unul dintre majordomii familiei Schoonmaker i-a luat mantaua, conducând-o spre gazdă, unde a întâlnit-o pe Isabelle Schoonmaker, deja îmbujorată de efortul atâtor salutări. Purta o rochie de seară Worth turcoaz sclipitoare, care se desfăcea ca un evantai în spate şi se strângea la mijloc făcând-o să se aplece puţin, amintind de silueta semeaţă a statuetelor fixate la prora vaselor.

— Oh, Penelope, a izbucnit ea, aplecându-se pentru a o săruta pe ambii obraji. Îmi pare rău că fratele şi părinţii tăi nu au putut veni.

— Isabelle, i-a răspuns Penelope sărutând-o.

Părinţii ei luau cina împreună cu familia Astor, care nu putea fi refuzată, iar fratele ei mai mare, Grayson, se afla în străinătate protejând interesele familiei în Londra.

— Nu îţi face griji pentru mine. Mă simt foarte bine cu Buck alături.

— Ştiu. Isabelle i-a strâns mâna, tocmai când intrau membrii familiei Richard Amorys, care se căsătoriseră în urmă cu trei ani şi erau la fel de banali în cuplu precum fuseseră şi înainte. Vom fi nevoite să amânăm distracţia pe mai târziu, i-a şoptit gazda, apoi unul dintre servitorii Schoonmaker – a cărui livrea de catifea era împodobită cu imaginea crestei care era blazonul familiei – a venit să o conducă într-o sală de recepţie cu pereţii de un roşu-aprins şi canelură spumoasă.

— Mă duc să văd dacă au nevoie de indicaţii la bucătărie. Lumina caldă se revărsa asupra chipului lui Buck, evidenţiindu-i pielea fină.

— Du-te şi fă ce te pricepi tu cel mai bine, i-a spus ea făcându-i cu ochiul.

S-a oprit lângă uşă pentru un impact cât mai puternic, lăsând faldurile sidefii şi negre ale rochiei sofisticate să se reverse pe podeaua de

stejar. Ca de obicei, simţea admiraţia mută, aproape plină de invidie, a celor din jur, dar încerca să îşi păstreze o atitudine distantă. Singura persoană pe care dorea cu adevărat să o vadă era Henry, însă, în locul mâinii lui mari şi calde cuprinzându-i mijlocul, Penelope a simţit acum o mână rece şi mică. Întorcându-se, a văzut-o pe Elizabeth, care purta o rochie într-o nuanţă deschisă, părând un amestec vârtos de apă cu lapte.

— Penelope, a murmurat Elizabeth, zâmbindu-i reţinut. Bretonul ei blond se ondula uşor pe fruntea rotundă, iar în jurul gâtului nu purta decât o cruce simplă din aur. Am vrut să te sun toată săptămâna. Mi-a părut atât de rău că nu am vorbit mai mult la balul tău, dar am fost atât de ocupată şi...

— Nu îţi face griji pentru mine, a spus Penelope, pentru a doua oară în seara aceea, luând-o de braţ. Elizabeth a zâmbit cald. Se plimbau în sala luminată slab printre statui fantomatice şi ferigi ce se revărsau peste ghivece într-un ritm destul de lent pentru a fi admirate. În timp ce se mişcau, Penelope a observat cu interesul proprietarului tavanele sculptate şi lucrătura minunată a lambriurilor. Şi eu am fost atât de ocupată, încât abia am observat. Dar sunt tare bucuroasă să te văd. A privit-o pe Elizabeth ridicând una dintre sprâncenele fardate cu grijă. Am veşti noi.

— Aventura, a întărit Elizabeth entuziasmată. Privirea i s-a aprins de nerăbdare. M-am gândit la tine şi la aventura ta toată săptămâna.

— Tot timpul te gândeşti numai la alţii, a spus Penelope, părând uşor mai dură decât şi-ar fi dorit. Dar înainte de a-ţi dezvălui totul, trebuie să ţin un toast în cinstea ta, aşa cum se cuvine. Tânăra a observat că Elizabeth a tresărit, dar a continuat. Mi se pare că ai fost plecată o veşnicie. Veştile mele şi întoarcerea ta merită sărbătorite cu şampanie, a spus ea, simţindu-se suficient de generoasă pentru

a include întoarcerea lui Elizabeth în momentul ei festiv.

— Oh, da!

Elizabeth i-a făcut un semn subtil unuia dintre servitorii familiei Schoonmaker şi, în scurt timp, amândouă ţineau în mâini pahare cu gura largă şi cu margini aurite, pline de şampanie. Au ciocnit şi au sorbit. Penelope a simţit un fior cald în tâmple, fiind profund satisfăcută de faptul că o va impresiona pe Elizabeth. Cea mai mare dintre surorile Holland putea fi o adevărată mironosiţă uneori, dar Penelope ştia că putea fi şi distractivă şi, desigur, avea gusturi la alegerea prietenilor.

— După cum spuneam, a început Penelope, trecând un braţ pe după talia subţire, îmbrăcată în satin, a lui Elizabeth. Înainte de a-şi începe povestirea despre Henry, a observat un bărbat frumos, îmbrăcat în haine sport albe, care nu semăna deloc cu niciunul dintre tinerii pe care îi întâlnise vreodată. Avea ochi migdalaţi şi pielea de culoarea cafelei cu lapte. Cine este bărbatul acela? a întrebat-o în şoaptă pe Elizabeth.

— Oh! a exclamat Elizabeth aplecându-se către urechea lui Penelope. E prinţul Ranjitsinhji, din India. Din câte se spune, este căpitanul echipei de crichet şi a venit să joace cu tinerii din Clubul Uniunii.

— Este cu adevărat prinţ?

— Nimeni nu ştie sigur, a şoptit Isabelle Schoonmaker cu glasul ei de adolescentă, oprindu-se pe neaşteptate lângă Penelope. Tatăl lui a fost Fadi al Nawanagarului, despre care se spune că a avut experienţe matrimoniale extravagante...

Penelope şi Elizabeth au chicotit acoperindu-şi chipul cu palmele înmănuşate, în timp ce Isabelle le-a făcut veselă cu ochiul. Penelope tocmai voia să pună mai multe întrebări despre tânărul prinţ, când a observat figura ciudată a Dianei Holland, îmbrăcată într-un amestec de material de culoarea piersicii, dantelă belgiană şi, pe deasupra, mâneci

uriaşe cu blană de berbec. Era foarte clar o rochie aleasă de mama sau de sora ei. Stătea singură şi nu-şi găsea locul, părând iritată şi absentă ca o persoană care a evadat de la azilul de nebuni. Penelope s-a apropiat de urechea înconjurată de cârlionţi a lui Elizabeth şi i-a zis:

— Ce face sora ta?

Elizabeth s-a înfiorat toată, dar a ignorat întrebarea, adresându-se în schimb iritată mamei vitrege a lui Henry.

— Isabelle, totul este atât de frumos! Invitaţi de marcă! Dar sper că nu te reţinem din îndatoririle de gazdă.

Penelope a încuviinţat, ca şi cum pentru ea acesta ar fi fost lucrul cel mai groaznic din lume.

— Nu, nu... dar ar trebui să fiu drăguţă şi să vorbesc cu toată lumea. Revin îndată, a spus aruncând priviri scrutătoare mulţimii. Vă mulţumesc, porumbiţele mele, pentru înţelegere.

Când Isabelle s-a îndepărtat, oprindu-se lângă prinţul jucător de crichet şi chicotind strident, Penelope s-a întors către Elizabeth ridicând o sprânceană:

— Ei? Sora ta suferă de instabilitate emoţională sau ce se întâmplă?

— Oh, nu, nu, nu, doar o ştii pe Diana! Ar face orice să pară excentrică. Dar mai important...

De data aceasta Elizabeth era cea care îşi conducea prietena prin salonul cu oaspeţi gălăgioşi înspre galeria cu picturi unde erau doar două persoane, un bărbat şi o femeie de vârsta părinţilor lor, absorbiţi total de un portret al lui Mamie Stuyvesant Fish în lojă la operă. Elizabeth s-a întors, îndepărtându-se de cuplu.

— Trebuie să încetezi să mai tragi de timp şi să îmi spui despre ce veşti este vorba. Am aşteptat cu sufletul la gură toată săptămâna să aflu cine este misteriosul personaj.

— Ei bine, a continuat Penelope cu un aer conspirativ, este foarte înalt şi atrăgător.

— Desigur.

— Este înscris în toate cluburile şi merge la toate petrecerile.

— Da...

Elizabeth îi zâmbea cu ochi strălucitori şi iscoditori. Fetele se opriseră din plimbarea lentă prin cameră şi priveau prin arcada ornamentată care despărţea galeria de salonul de primire, unde aproape treizeci de oaspeţi păreau să fi băut cam multe pahare înainte de cină.

— Îmi face ochi dulci de ceva timp, a continuat Penelope, încercând să-şi ascundă mândria din voce, dar nu a reuşit. Şi la petrecerea noastră de săptămâna trecută am dansat, apoi azi-dimineaţă a apărut un articol despre el într-un ziar. Oh, Elizabeth, a fost văzut cumpărând un inel!

S-a auzit un hohot de râs, apoi Penelope l-a zărit pe Henry lângă peretele îndepărtat, cu un pahar în mână, zâmbind sarcastic. Purta frac, iar părul îi era dat pe spate. Spunea un banc unui grup de tineri frumoşi, dar inferiori lui.

— Şi... a grăbit-o Elizabeth entuziasmată.

Fără a-şi lua ochii de la el, Penelope a exclamat cu încântare nereţinută:

— Henry Schoonmaker.

Elizabeth a slăbit strânsoarea mâinii ca şi cum s-ar fi golit brusc de viaţă, iar Penelope s-a întrebat dacă nu cumva murea pur şi simplu de gelozie. Din celălalt salon a auzit sunetul puternic al unui cuţit ciocănind într-un pahar de cristal. Bătrânul Schoonmaker cerea câteva clipe de atenţie.

— Penelope, trebuie să... a şoptit Elizabeth.

— Şşşş, îţi voi spune totul mai târziu, a răspuns cu voce joasă, luând-o tandru pe Elizabeth de braţ şi trăgând-o mai aproape de salonul de recepţie.

Nu putea să nu observe cât de rigidă era prietena sa şi o surprindea că nu îşi putea ascunde sentimentele. Isabelle, care zâmbea aproape ameţită de băutură, şi-a făcut loc prin mulţime şi s-

a alăturat soţului ei, pe lângă care, cu pieptul lui umflat, părea minionă.

— Mi s-a spus că ne putem aşeza la masă, a început el cu o voce răsunătoare. Dar înainte de a intra, doresc să vă împărtăşesc o veste.

Salonul s-a umplut de rumoare şi mulţimea s-a întors către bărbatul masiv. Penelope căuta privirea lui Henry, dar ochii îi erau fixaţi la paharul cu băutură.

— După cum ştiţi cu toţii, nu de puţin timp m-am dedicat acestui oraş, măreţiei şi bunăstării lui, dorind să construiesc un paradis trainic pentru regii vremurilor noastre. Am reuşit aceasta prin sârguinţă şi spirit întreprinzător, transformând acest oraş în centrul unei naţiuni măreţe. Dar nu mă mai mulţumeşte ceea ce pot face în domeniul privat. M-am hotărât să mă alătur acelei categorii de oameni dezinteresaţi, care şi-au pus numele, timpul, vieţile în slujba poporului. M-am hotărât să candidez pentru biroul de primar al oraşului New York...

Salonul a izbucnit în ovaţii. Penelope şi-a înăbuşit un căscat şi a privit către Elizabeth pentru a primi confirmarea faptului că aceasta nu era o veste demnă de ovaţii. Chipul împietrit într-o expresie de politeţe al prietenei sale era fixat asupra lăudărosului viitor socru. Penelope şi-a dat seama că ar fi înţelept să asculte şi ea respectuos.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc. Va trebui să mai aşteptăm un an, desigur, dar voi conta pe sprijinul dumneavoastră la începutul lunii noiembrie a anului 1900.

Privirea lui Penelope a alunecat de la bătrânul Schoonmaker, peste fustele vaporoase şi rochiile împodobite cu hermină ale invitatelor, care îşi sorbeau şampania şi care încercau să nu pară plictisite de peroraţie. Privirea i se fixase sus, pe frunza aurie de pe tocul uşii sub care stătea, când discursul a luat o întorsătură interesantă.

— Dar trebuie să mai fac un anunţ, de data aceasta mai personal, dar nu mai puţin îmbucurător. Henry, fiul meu, unicul meu fiu, care a devenit atât de repede un bărbat capabil a-mi călca pe urme, a venit recent la mine să-mi dea vestea pe care o aşteaptă cu nerăbdare orice părinte. A venit şi mi-a spus: „Tată, sunt îndrăgostit.”

Pieptul lui Penelope s-a umplut de o încântare înălţătoare. Era cu adevărat foarte curând, aproape neaşteptat. După atâtea luni de întâlniri secrete, faptul că Henry i-a mărturisit tatălui său dragostea pentru ea era o răsplată extraordinară. Era inevitabil, desigur, dar să i se împlinească dorinţele în public era remarcabil – dacă nu chiar puţin neobrăzat. Nu că ar fi deranjat-o, aceasta era tocmai încrederea spontană care îi plăcea la Henry. A afişat un zâmbet larg, mândru, şi a strâns mai tare braţul lui Elizabeth.

— A spus „Tată, vreau să fii primul care află că am cerut mâna domnişoarei Elizabeth Holland şi că ea a acceptat.”

Din mulţime s-a auzit un *Ahhhh!* laudativ, dar Penelope nici măcar nu putea respira, cu atât mai puţin să spună ceva. În timp ce toate feţele se întorceau către ele, zâmbetul lui Penelope dispărea şi buza inferioară plină şi roşie i se răsfrângea într-o expresie descumpănită. Gura i s-a uscat. Se simţea de parcă ar fi fost lovită în cap de copita unui cal şi toate numele lucrurilor i se amestecaseră în minte. O senzaţie de sfârşit de lume ce se transforma repede în furie îi răscolea stomacul.

Şi-a luat mâna de pe Elizabeth ca şi cum aceasta ar fi putut-o otrăvi, apoi a privit cum prietena sa păşea înainte pentru a se scălda în strălucirea tuturor acelor zâmbete ridicole de felicitare. Elizabeth a privit în urmă către Penelope, parcă cerându-şi scuze. S-a întors apoi tocmai când un bărbat cu înfăţişare cunoscută, cu o mustaţă

ordonată şi o fizionomie servilă de funcţionar s-a desprins din mulţime şi s-a apropiat. După câteva momente, Penelope şi-a dat seama că îi era cunoscut pentru că o ajutase în cursul câtorva vizite la Tiffany, şi iată-l acum livrând preţiosul pachet proprietarului de drept. L-a urmărit cu o curiozitate înspăimântată scoţând o cutie mică de catifea din buzunar. A deschis-o, iar vederea uriaşei pietre preţioase şi strălucitoare i-a stârnit lui Penelope un sentiment de revoltă în tot corpul. S-a retras în galeria cu picturi, unde s-a trezit agăţându-se de lucruri. A simţit lemn, apoi ceva care semăna cu un vas de argint şi apoi frunzele moi ale ferigii. A scos planta şi a azvârlit-o. Furia îi răscolea întreaga fiinţă şi, nemaiputându-se abţine,

a vomitat în ghiveciul de argint.

Consolarea că majoritatea invitaţilor erau în salonul celălalt şi nu o vedeau era insuficientă, căci cu siguranţă auziseră cu toţii. În câteva secunde Buck a fost lângă ea, şoptindu-i că o va scoate de acolo până când nu se va întâmpla ceva şi mai rău. Era agitaţie şi Penelope auzea vocea lui Isabelle străbătând hărmălaia. Îi spunea lui Elizabeth că Henry era gata să o conducă la masă şi că ar fi bine să meargă înainte ca oamenii să înceapă să vorbească.

Penelope s-a uitat în jur şi şi-a dat seama că nu va fi capabilă să îi arunce fostei prietene o privire de adio plină de ură. Gazda conducea grăbită silueta verde-deschis a lui Elizabeth afară din camera în care toate planurile perfecte ale lui Penelope fuseseră distruse atât de repede.

Cincisprezece

Cuplurile proaspăt logodite vor găsi mereu noi modalităţi de a flirta unii cu alţii, dar este absolut necesar pentru sănătatea şi binele societăţii să nu fie încurajaţi să se comporte astfel în public. Nu trebuie să fie văzuţi călătorind singuri prin oraş, mai ales la teatru şi la serate, unde trebuie făcute eforturi pentru a nu fi aşezaţi unul lângă celălalt. Se vor tachina neîncetat, iar acest lucru nu este permis.

Doamna L.A.M. Breckinridge, *Legile comportamentului în cercurile mondene*

Singura consolare a lui Henry era că regulile erau foarte stricte în privinţa locurilor la serate, astfel că nu era obligat să-i vorbească viitoarei soţii în timpul celor şase feluri de mâncare prin care se sărbătorea logodna lor. I-a aruncat o privire, două peste masa lungă lui Elizabeth Holland, care arăta strălucitoare şi frumoasă, deşi regretabil de cuminte pentru gustul lui, şi a cărei mână stângă era împodobită cu mândria magazinului Tiffany. Henry se uita fix la piatra atât de mare şi copleşitoare, până când şi-a dat seama că era nepoliticos. A realizat atunci când logodnica lui a tuşit uşor. Era o bijuterie care nu avea nici o legătură cu el. A oprit un servitor aflat în trecere şi a cerut încă un pahar de băutură.

Tatăl său părea cu adevărat încântat şi destul de absorbit de cei care doreau să îl felicite. Acesta nu părea să observe că Henry păstra aparenţele fiind în permanenţă uşor ameţit. Bătrânul stătea în capul mesei lansând către oaspeţi declaraţii grandilocvente. La dreapta tatălui stătea Isabelle. Henry era între ea şi sora lui mai mare, Prudie, care se credea intelectuală şi purta muselină neagră

şi nu vorbea cu nimeni. De cealaltă parte a mesei placate cu onix, doamna Holland ocupase locul din stânga bătrânului Schoonmaker, având un individ pe nume Brennan în partea cealaltă. Lângă el – şi exact opus lui Henry – era Elizabeth, care îşi rearanja în tăcere salata de homar pe farfurie.

La două scaune depărtare era sora ei mai mică, Diana, care strălucea de frumuseţe nepământeană a unei tinere inaccesibile. Nu stătea liniştită, aşa cum ar fi trebuit şi cum făcea sora ei. Gesticula şi râdea, se îmbufna şi în general făcea ca rochia în care era îmbrăcată şi camera pe care o locuia să arate ridicole şi constrângătoare. Lumina din ochii ei – care erau când furioşi, când veseli – făcea ca tacâmurile din aur să pară o grămadă de tinichele. Şirul de mame îmbrăcate în alb de la masa din spatele ei era un fundal mult prea plictisitor pentru cineva atât de plin de viaţă. Henry şi-o imagina cu jobenul lui şi zâmbea pentru sine. Sărutul lor în primele ore ale logodnei lui cu sora ei – conform oricărei logici la care s-ar fi raportat – era tot ceea ce putea obţine vreodată de la ea. Încerca să-i surprindă privirea, dar fata era extraordinar de abilă în a se uita oriunde altundeva decât în direcţia lui.

— Ai citit *The Awakening?* l-a întrebat ea pe jucătorul de crichet din Punjab, sau de unde o fi fost, care stătea între ea şi sora ei.

Presupusul prinţ a negat printr-un semn al capului, continuând să o privească atent.

— Se spune că e prea scandaloasă pentru a mai fi publicată vreodată, dar este opera unui geniu.

— Sunt impresionat de cât de mult citeşti.

Prinţul s-a aplecat spre tânără cu un gest foarte familiar, care l-a făcut pe Henry să-şi dorească să se ridice şi să-l pocnească.

— Când locuiam în Anglia mi se părea că domnişoarele nu citeau nici o pagină.

— Oh, da, ei bine, descopăr că sunt neconvenţională în toate, a răspuns Diana cu

aceeaşi strălucire în ochi pe care o văzuse Henry cu o duminică în urmă.

Henry şi-a plecat privirile observând cu încântare paharul plin cu scotch, care apăruse ca prin farmec. Fusese martor la umilirea inevitabilă a lui Penelope, se logodise oficial cu cea mai bună prietenă a ei, şi-a descoperit atracţia pentru sora mai mică a logodnicei lui, astfel încât nu-i mai rămăsese decât să bea, ca singură activitate lipsită de pericole. S-a întors către dreapta aplecându-se peste Prudie către prietenul lui Teddy şi a ridicat paharul.

— Noroc şi slavă Domnului că eşti aici să mă ajuţi să trec şi de asta.

Teddy şi-a întors privirea de la domnişoara din cealaltă parte – era o verişoară a tinerilor Holland sau cam aşa ceva, Henry nu îşi putea aminti, şi era destul de atrăgătoare.

— Noroc, a răspuns Teddy, ridicând paharul. Pentru prietenul meu norocos. Nu o meriţi.

— Ce vrei să spui? a întrebat Henry cu voce tare.

— Nimic, a râs Teddy. Bea şi nu mai afişa mutra asta morocănoasă.

Henry şi-a dat ochii peste cap şi s-a concentrat din nou asupra băuturii. O parte din el îşi dorea ca Elizabeth să se evapore, pur şi simplu, sau mai bine, ca el însuşi să dispară. Încerca din răsputeri să nu se gândească la distracţia din alte locuri, mai puţin selecte, ale oraşului. Şi ca să nu reuşească, se concentra asupra boabelor indecent de roşii şi strălucitoare ale strugurilor care, aranjate în grămezi mari, ocupau centrul mesei.

— Deci, domnişoară Diana, a ciripit de lângă el Isabelle, v-aţi gândit la o culoare pentru nuntă? Ştii că movul este acum la modă pentru rochiile de mireasă. La nunta mea....

— Movul este o culoare inventată, a ripostat Diana muşcător.

Câţiva zulufi bruneţi s-au ivit în jurul gâtului ca pentru a-i sublinia dezaprobarea.

— Oh, nu, a intervenit Elizabeth. Este o culoare foarte frumoasă şi folosită. Vocea i-a devenit şoptită, ca şi cum ar fi observat un rest de mâncare pe faţa cuiva.

— Ah, înţeleg ce vrei să spui, draga mea. Dar, gândeşte-te, să-ţi vezi şapte dintre cele mai apropiate prietene în această nuanţă divină...

Henry şi-a ridicat privirea încercând să o întâlnească pe cea a Dianei care era întunecată, mânjită cu fard şi plină de pasiune. În jurul mesei era o foială continuă – servitorii retrăgându-se în umbra salonului, tinerii bătând din palme şi vorbind gălăgios, cei mai în vârstă cerând a doua porţie de broască ţestoasă –, dar Henry îşi ţinea privirea neabătută. Îşi dădea seama că pentru Diana toată conversaţia despre nuntă era la fel de plictisitoare ca şi pentru el şi dintr-odată nu i-a mai păsat de petrecerile pe care le pierdea. Tot ce îşi dorea de la seara aceea era un semn de recunoaştere a dezgustului pe care îl încercau amândoi.

Ochii tinerei rătăceau peste tavan şi farfurii, dar în cele din urmă a obosit-o. Într-un final şi-a oprit privirea asupra lui, şi pentru câteva clipe Henry a reuşit să i-o susţină. Apoi ea a scos un suspin înăbuşit, ca şi cum cineva i-ar fi pus o poreclă nemiloasă. A ţâşnit de la masă şi a ieşit grăbită din cameră.

— Îmi permiteţi să vă iau farfuria, domnule?

Henry a ridicat capul, nedumerit, văzându-l pe unul dintre servitorii angajaţi.

— Ah, da, a spus el, privind cum farfuria cu somon în sos de smântână, mâncat doar pe jumătate, dispare în spatele său.

Tatăl lui era încă angajat într-o discuţie aprinsă asupra preţului oţelului cu jumătate dintre invitaţii de la masă. Isabelle şi Elizabeth discutau despre levănţică şi brebenoc. Doamna Holland fixa cu

vădită fericire inelul de logodnă al lui Elizabeth, iar Prudie bolborosea ceva uitându-se în paharul cu vin roşu. Un violoncelist aflat în colţul salonului cânta plăcut. Henry şi-a luat paharul şi s-a lăsat să alunece din scaun fără să facă vreun zgomot. A păşit în hol, luând-o în direcţia din care se auzeau paşi. O siluetă într-o rochie de culoarea piersicii se îndepărta grăbită. A dispărut după colţ, dar imaginea s-a dovedit irezistibilă. A urmat-o într-un pas care lui i se părea vioi, străduindu-se să nu verse băutura.

Ea a mai cotit o dată pe coridorul lung, iar Henry a urmat-o fără nici o ezitare. Dintr-odată s-a împiedicat de scările ce dădeau în seră, câteva picături sărind din pahar. La cinci sute de metri în faţa sa, fata pentru care atracţia lui creştea cu fiecare secundă se oprise. Una dintre mânecile largi şi umflate ale rochiei alunecase, descoperindu-i umărul. Ea şi-a ridicat capul, cu părul frumos coafat, ca şi cum ar fi admirat maiestuozitatea tăcută a locului: tavanul arcuit de sticlă, aerul argilos, abundenţa vegetaţiei. El a rămas nemişcat şi a privit-o trăgând aer în piept, apoi aplecându-se spre o hortensie mare şi albastră.

— Frumoase, nu-i aşa? Vezi de ce familiei mele nu îi lipsesc niciodată florile proaspete? Henry s-a sprijinit dezinvolt de uşă şi a luat o gură de scotch. Dar ştii că nu miros?

Diana l-a privit întorcându-şi doar capul.

— Oh... tu! Da, ştiu că nu miros. S-a uitat din nou la hortensie şi a ridicat din umeri. Presupun că îţi vrei pălăria înapoi.

— Nu, ţi-am dăruit-o. Arată mult mai bine pe capul tău decât pe...

— Da, ai mai spus asta, i-a tăiat-o Diana cu înverşunare. Foarte drăguţ.

— De ce eşti atât de rezervată cu mine, domnişoară Diana? a întrebat-o Henry zâmbind în colţul gurii şi adoptând un ton şi o tactică mult

folosite. Nu voiai să te urmez? De ce altceva ai fi fugit aşa dintr-odată?

— Am fugit pentru că nu-ţi mai puteam suporta privirile lascive! Ochii Dianei au căpătat o expresie plină de furie. A dat drumul florii şi a privit în jur. Ai un singur lucru bun, domnule Schoonmaker, a continuat cu o voce mai calmă, şi acela e sera. Dar acum trebuie să plec.

S-a îndreptat către uşă, dar Henry, care nu era obişnuit cu refuzul femeilor, i-a blocat drumul. Furia i-a izbucnit din nou în priviri văzând că el nu are de gând să o lase să treacă, făcând-o astfel şi mai atrăgătoare.

— Ţi-ai fi dorit ca următoarea stăpână a acestei sere să fii tu şi nu Elizabeth? a întrebat el uşor amuzat.

— Oh, te rog.

Diana a trecut împingându-l, iar Henry, care nu avea intenţia de a o reţine cu adevărat, a cedat uşor. Dar când ea l-a împins făcându-şi loc pe uşă, tânărul a simţit căldura corpului ei şi a surprins câteva bătăi accelerate ale inimii.

— Mi se face rău numai când te aud. Nu sunt jucăria ta, Hen...

Dar înainte de a termina fraza şi de a trece de Henry, şi-a agăţat condurul de piciorul lui şi s-a împiedicat. Era să cadă, dar s-a sprijinit de perete şi s-a întors furioasă. Rochia voluminoasă s-a clătinat în urma ei.

— Sunteţi bine, domnişoară Di? a întrebat-o Henry, neputându-se abţine să nu râdă puţin.

Diana şi-a tras faldurile rochiei cu gesturi nervoase şi s-a întors spre Henry fără a-i băga în seamă falsa îngrijorare.

— Nu am fost şi nici nu voi fi geloasă vreodată pe sora mea cu toate dorinţele şi reuşitele ei convenţionale. Ca să-ţi spun drept, mă dezgustă. Iar acum mă dezgusti şi tu.

A luat-o înapoi pe hol, mergând nepăsător, aproape masculin – un fel de a merge pe care nu îl

văzuse la celelalte tinere doamne ale New Yorkului. Înainte ca Henry să îşi dea seama dacă voia să o oprească, dispăruse.

Sorbind o gură din băutură, a oftat şi a râs în sine pentru că se băgase din nou într-o situaţie ridicolă. După un răstimp de prudenţă, Henry a ieşit pe uşă îndreptându-se către salon, unde era deja servit desertul. S-a simţit uşurat văzând că nimeni nu-i observase absenţa, dar curând uşurarea s-a transformat în dezamăgire. Scena din faţa lui – feţe machiate puternic îndopându-se cu mâncare, râsete stridente trezite de glume vechi şi răsuflate – era compătimitor de plictisitoare. O singură pereche de ochi strălucitori era la masă şi ei îi evitau privirea cu îndârjire.

Când şi-a reluat locul, înclinând politicos din cap către Elizabeth şi mama ei, nu s-a putut simţi decât dezgustător, cum spusese Diana cu glas furios.

Şaisprezece

La o serată intimă organizată vinerea trecută de domnul William S. Schoonmaker, a fost anunţată logodna fiului său Henry cu frumoasa Elizabeth Holland, căreia i s-a oferit un inel în valoare de aproximativ o mie de dolari. Deşi mulţi sunt miraţi de această partidă, am surprins repede partea pozitivă a acesteia: amândoi sunt copii ai unora dintre cele mai bune familii ale New Yorkului şi, cu siguranţă, vor da uniunii lor eleganţa, stilul şi spiritul clasei din care provin. Data nunţii urmează să fie anunţată curând...

Din rubrica „Curtezanul vesel” a *New York Imperial*,

duminică, 24 septembrie 1899

— Ce faci?

Din cadrul ferestrei apartamentului de la etajul al treilea al lui Edith Holland, Lina a afişat cea mai inocentă expresie a ei.

— Oh, schimbam cearşafurile... şi este o dimineaţă atât de frumoasă, cred că m-a distras peisajul de afară.

De fapt, alesese să facă acest lucru tocmai atunci pentru că ştia că Will se dusese să îndeplinească o sarcină pentru doamna Holland şi voia să îl vadă întorcându-se. Era atât de emoţionată de perspectiva acestei mici plăceri, încât nu putea face nimic altceva decât să aştepte, privind în stradă, în speranţa că totuşi îi va surprinde pentru o clipă figura.

Claire a venit lângă ea şi a cuprins-o de mijloc.

— Ai fost atât de cuminte şi harnică zilele astea, scumpa mea! Vreau să ştii că sunt mândră de tine.

Lina a ridicat din umeri spunându-i parcă surorii sale că nu a fost nici un efort pentru ea. Muncise mai mult chiar decât în iarnă, dar o făcuse pentru că atunci când muncea nu trebuia să se gândească la faptul că Will era îndrăgostit de Elizabeth. Se gândea că o dureau braţele şi capul şi la absurditatea tuturor îndatoririlor ei gospodăreşti, pentru a se putea simţi furioasă şi nu zdrobită.

— Ştiu că e greu pentru tine, a spus Claire cu o voce blândă, maternă. Eşti mult mai nerăbdătoare decât mine. Dar sper că începi să înţelegi că dacă suntem bune, vom avea vieţile pe care le meritǎm.

Lina şi-a lăsat capul pe umărul surorii ei. S-a gândit că era o perspectivă cam amăgitoare asupra lumii, dar nu i-a spus nimic. Nu ar fi făcut decât să-şi rănească sora, iar Lina nu-şi dorise niciodată acest lucru.

— Vom găsi şi dragostea adevărată, a continuat Claire încet, exact ca domnişoara Liz.

— Ce? a tresărit Lina, privindu-şi sora.

A simţit o durere reînnoită în inimă, până când şi-a dat seama că nu despre Will vorbea. Ochii îi străluceau de încântare la gândul veştii minunate, şi pentru Claire faptul că domnişoara Elizabeth s-ar fi îndrăgostit de un vizitiu nu ar fi fost deloc o poveste romantică. Ar fi fost o tragedie.

— Despre cine vorbeşti? a şoptit ea.

— Domnişoara Elizabeth şi Henry Schoonmaker, desigur. Claire s-a îndepărtat ca o zvârlugă şi s-a aruncat pe fotoliul cu brocart de lângă fereastră. După cum se vede, nu era îndrăgostit de domnişoara Hayes. Vrei să-ţi povestesc?

— Da, a răspuns Lina cu nerăbdare stăpânită. Ce se vorbeşte?

Claire a zâmbit şi s-a foit în scaun. A scos din buzunarul şorţului foaia îndoită de nenumărate ori şi şi-a trecut degetele peste faţă.

— Ah, aici era: „La o serată intimă organizată vinerea trecută...”

Lina asculta concentrată în timp ce sora ei îi citea anunţul. În momentul în care Claire rostea preţul ridicol şi inimaginabil al inelului de logodnă, Lina a auzit uşa de la şopron trântindu-se.

— Vin imediat, a spus deodată.

Claire a rămas mută.

— Unde te duci?

— Eu... feţele de pernă, cele brodate, le-am lăsat la înmuiat şi se vor strica de tot... Lina era deja la uşă. S-a întors şi a smuls ziarul din mâna surorii sale. Pot să iau şi asta? O să-l aduc imediat, a strigat în urmă.

Lina deja zbura pe scări. Toată săptămâna se simţise neputincioasă şi dezgustată de sine, dar deodată aceste sentimente fuseseră înlocuite de certitudinea că poate întoarce situaţia în favoarea ei. Îi va spune lui Will că Elizabeth era logodită, oferindu-se pe sine în loc. În scurt timp era în bucătărie, unde mirosea a drob la cuptor. Ceea ce îi amintea de copilărie, când familia Broud locuia într-un mic apartament propriu, dar niciodată nu văzuse până atunci ca familia Holland să consume ceva atât de simplu. Bucătarul nu era de găsit, iar una dintre servitoare curăţa o grămadă de cartofi. Lina ar fi găsit o explicaţie pentru graba cu care se ducea la şopron la ora aceea, dar fata – pe nume Colleen – abia dacă a ridicat privirea.

De îndată ce l-a văzut pe Will stând pe scaunul pliant de lemn, cu tot corpul aplecat asupra unei cărţi, ea a început să vorbească.

— Ai citit *Imperial?* l-a întrebat Lina pe nerăsuflate. Elizabeth te-a minţit!

Will şi-a ridicat privirea nervos. Deschisese ochii larg, reflectând o expresie goală, părând a încerca să îşi dea seama cum ar trebui să reacţioneze.

— Eu... Te referi la domnişoara Holland?

— Da... domnişoara Holland, s-a răstit Lina. Am văzut-o ieşind de la tine în fiecare dimineaţă, aşa că să nu crezi că nu ştiu ce e între voi.

Will s-a foit în scaun, încovoindu-şi umerii într-un mod ciudat. I-a răspuns fără a ridica măcar pentru o clipă ochii din pământ:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Liney, dar îţi spun sincer că nu e nimic între mine şi domnişoara Holland. Este periculos să susţii astfel de lucruri şi aş vrea să te pot face să taci.

— Will, ascultă-mă. Eu sunt *prietena* ta. Lina ştia că probabil arăta rău în acel moment cu buzele crispate şi ochii măriţi şi agitaţi. Dar nu se putea abţine. Trebuia să spună ce aflase. Oricum nu contează ce îmi spui mie. Minte-mă, dacă vrei. Dar cred că ar trebui să ştii că scumpa ta domnişoară Holland s-a *logodit*.

Will şi-a îndreptat spatele în scaunul şubred, privirea rătăcindu-i pe podea. Încă nu voia să o privească pe Lina, dar după câteva clipe în care şi-a adunat cuvintele, a reuşit să spună:

— De unde ştii?

— Am citit în ziar, ca toţi ceilalţi. Şi înainte să zici că e doar un zvon, ar trebui să ştii că e vorba de bărbatul acela care a venit ieri după-amiază – l-ai văzut, domnul Henry Schoonmaker. A făcut o pauză şi i-a arătat ziarul, continuând cu o voce mai blândă: Poţi să citeşti şi singur, dacă vrei.

Will s-a ridicat dintr-odată, scaunul alunecând de sub el şi căzând cu un zdrăngănit pe podeaua acoperită cu fân. A mers câţiva metri, apoi s-a oprit sprijinindu-se cu mâinile de un stâlp. Era întors, dar ea îi intuia frământarea şi se întreba dacă nu cumva îi subestimase sentimentele pe care le avea pentru Elizabeth. În încăperea cu miros greu, caii familiei Holland fornăiau şi se foiau în boxe. Will dădea din cap şi îşi aranja părul după urechi. Linei aproape îi părea rău că fusese nevoită să îi spună, dar numai puţin.

— Ce scrie? a întrebat cu vocea răguşită şi aproape fără suflare tânărul.

Ea a făcut o pauză şi s-a uitat la ziar înainte de a-i citi articolul cu voce tare. Când a terminat, a

adăugat încet:

— Mie nu mi se pare deloc scornit, Will.

Bărbatul a lovit cu pumnul în stâlp. Ca tot lemnul din grajd, era aspru şi se crăpa uşor. A lovit încă o dată şi încă o dată cu asemenea furie, încât Lina a început să se teamă de ce era în stare să-şi facă. Aşchii din stâlp zburau prin aer. Când s-a oprit, s-a întors către ea, iar Lina a văzut sângele curgându-i pe articulaţiile degetelor când Will îndepărta aşchiile de lemn. În cele din urmă şi-a ridicat ochii spre ea.

Durerea de pe faţa lui era evidentă, şi nu s-a putut opri să nu se ducă spre el, ridicând scaunul şi forţându-l să se aşeze.

— Hai, stai jos.

S-a uitat în jur după ceva cu care să îi cureţe rana. A luat un lighean plin cu apă, cel pe care Will îl folosea la curăţatul cailor, şi i-a înmuiat mâna. Apoi i-a luat pumnul însângerat şi cu degetele ei – lungi şi îndemânatice de la broderie – i-a scos aşchiile mari. A folosit bumbacul alb de la jupa de sub fustă pentru a opri sângerarea, apoi a continuat la fel – smulgându-i aşchiile şi ştergând sângele cu fusta. Când pumnul a fost curăţat, a sfâşiat o bucată de material de la baza jupei şi i-a înfăşurat mâna. Nu era tocmai un bandaj reuşit, dar cel puţin îi absorbea sângele.

A pus ziarul pe podea, la picioarele lui. Fără să îl privească, a urcat scara în şură, unde ştia că îşi ţinea sticla de whisky. Lumina amiezii se revărsa peste lada veche cu sertare, peste cărţile lui şi peste grămada de haine. A găsit sticla pe jumătate plină, ascunsă într-unul dintre sertare, şi a luat-o jos cu ea.

S-a oprit lângă Will şi i-a întins-o, dar el a refuzat. Buzele lui groase încă tremurau de emoţie, iar ziarul îi zăcea pe genunchi. Îl citise, probabil, din nou.

— Îmi pare rău, a fost tot ce a putut spune Lina. Era înmărmurită de reacţia lui. Cu siguranţă

subestimase relaţia dintre Will şi Elizabeth şi, deşi crezuse că acela ar fi fost momentul perfect pentru a-şi mărturisi iubirea, expresia lui gravă făcea acest lucru imposibil.

Will s-a uitat la ea cu ochi umezi. Genele lui erau negre şi strânse, iar gura crispată. Lina i-a oferit din nou sticla şi de această dată a luat o gură zdravănă.

— Acum îmi pare bine că mi-ai spus, i-a mărturisit Will, dându-i şi ei sticla.

Lina a sorbit un pic simţind arsura pe buze şi picătura caldă de whisky în stomac. Will a scuturat din cap neîncrezător. În cele din urmă a privit-o din nou.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Liney. Mai stai puţin cu mine, te rog.

Tânăra i-a zâmbit, simţindu-se ameţită de bucurie. Nimic nu era mai plăcut decât faptul că Will avea nevoie de ea. Dacă ar fi putut petrece câteva ore aşa, simţea că nu ar mai fi trebuit să îi spună nimic.

— Sigur că stau, a venit replica Linei care l-a strâns cu putere de braţul sănătos. O să stau cât vrei tu.

Şaptesprezece

Eşti sigură că nu din cauza aceasta m-ai evitat?

Will

Elizabeth a reuşit să nu părăsească camera toată dimineaţa şi începuse să-i placă singurătatea. Nu uitase cât de aproape fusese de a pierde acest lux, o cameră numai a ei – cât de aproape fusese de a fi nevoită să împartă camera cu sora sa şi poate chiar cu mama lor. Dar de fiecare dată când îşi amintea de Will, se simţea chinuită de remuşcarea faptului că nu îi spusese încă. Nu suporta să îl mintă, dar nici să îi mărturisească adevărul, aşa că a decis să îl evite. A încercat să amâne inevitabilul scriindu-i un mesaj scurt, dându-i de ştire că îi fusese greu să îl viziteze şi că va veni de îndată ce va putea. I-l lăsase pe lada cu sertare cu trei zile în urmă, când el era plecat să rezolve o problemă şi încă nu primise nici un răspuns.

Dar familia Holland era încântată să primească oaspeţi duminica şi ştia că va fi nevoită să-şi părăsească refugiul în curând. Camerista ei era în ultima vreme o prezenţă tăcută şi ciudată. Dar Elizabeth nu îi spusese asta mamei sale pentru că fuseseră apropiate în copilărie şi pentru că uneori îi era dor de Lina şi de cum fuseseră lucrurile atunci. Astfel că şi-a aranjat chiar ea părul într-un coc simplu şi s-a îmbrăcat într-o bluză albă şi o fustă albastră scrobită. Nici nu se gândea să îşi pună bijuterii – diamantul de pe inelarul stâng, pe care îl ţinuse întors către interiorul palmei încă de vineri seară, adăuga destulă greutate şi singur.

Fiecare celulă a corpului ei era rigidă şi defensivă – asta din cauza gândului la Henry Schoonmaker, la căsătoria inevitabilă cu acesta şi la cât de nepăsător se dovedea a fi. Ştia deja, din

comportamentul de la petrecerea de vineri, că viaţa lor va fi o minciună, cu neînţelegeri nerostite şi nopţi pline de singurătate. Nu putea nici măcar să se gândească la Will – îşi impunea să n-o facă. Dacă ar fi făcut-o fie şi numai pentru o secundă, întreaga ei fiinţă s-ar fi topit şi s-ar fi golit de sine. Şi ce s-ar fi ales de familia ei atunci?

Când s-a simţit în stare să înfrunte lumea, a deschis uşa dormitorului. S-a dat un pas înapoi la vederea unei bucăţi gri de ziar căzând pe podea. Era îndoită într-un pătrat perfect care fusese fixat în mânerul de bronz al uşii de la dormitorul ei. A ştiut imediat că acela era răspunsul lui Will şi cu tulburare s-a aplecat pentru a ridica pagina mondenă în care era anunţată logodna ei. Dedesubt, ascunsă sub forma unei întrebări, era mâzgălită o acuzaţie: „Eşti sigură că nu din cauza aceasta m-ai evitat?”

Citind biletul, pielea delicată a obrajilor lui Elizabeth s-a înfierbântat. A simţit un gol în stomac şi inima a început să îi bată într-un ritm înspăimântător. A îndesat bucăţica de ziar în buzunar şi a încercat să ignore emoţiile care o copleşeau. Dar nu îşi putea opri tremurul bărbiei şi uscăciunea bine cunoscută a gâtului. A privit în jur, parcă aşteptându-se să îl găsească pe Will stând la capătul holului, apoi a coborât grăbită pe scara servitorilor să îl caute.

Când era la jumătatea coridorului îngust, uşa bucătăriei s-a deschis şi Claire a urcat câteva trepte, oprindu-se când a zărit-o pe Elizabeth.

— Domnişoară Holland! Ce faceţi aici?

— A… Elizabeth a ezitat continuând să coboare scările. I-au trebuit câteva secunde pentru a găsi ceva să spună. Voiam să văd de cină, înainte de a mă alătura familiei pentru a primi musafiri.

Claire s-a retras pentru a-i face loc lui Elizabeth să coboare.

— Oh, nu e nevoie să faceţi asta, a spus ea întinzând mâna şi luând-şi stăpâna de braţ. O voi

face eu. Dumneavoastră trebuie să vă îndepliniţi îndatoririle de gazdă. Mai ales acum, pentru că...

S-a întrerupt şi a ridicat din umeri. Elizabeth a observat roşeaţa din obrajii lui Claire şi şi-a dat seama că fusese cât pe ce să spună ceva despre logodna ei, dar, conştientizându-şi statutul, se oprise. Claire a condus-o până pe hol şi a rămas în spatele uşii glisante a salonului, aşteptând ca ea să intre. Când Elizabeth a trecut pragul, a văzut-o pe sora ei în poziţia obişnuită: ghemuită în colţul turcesc, citind un volum de poezii. Claire o îmbrăcase suficient de prezentabil, într-o rochie din material moale creponat de culoare maro-roşcat şi împrăştiase pernele, atrăgând atenţia asupra Dianei în ciuda tuturor obiectelor de valoare care se aflau în cameră.

— Oh, Elizabeth, a exclamat mama ei. Fata s-a întors pentru a o vedea pe femeie – în armura rochiei negre, strâmte şi brodate, cu mâneci lungi – într-o ipostază destul de înspăimântătoare. Stătea pe un scaun cu spătar înalt lângă şemineul neaprins. Domnul Schoonmaker – adică Henry – tocmai şi-a lăsat cartea de vizită. Am insistat să bea ceaiul cu noi, dar se pare că el doreşte să faceţi o plimbare în Central Park. Nu-i aşa, Claire?

Elizabeth s-a întors spre camerista care încă zăbovea în hol.

— Oh, da, exact aşa a spus. Elizabeth a surprins privirile Dianei lunecând pe paginile cărţii înainte de a-şi ascunde faţa în spatele ei. Aşteaptă afară, a continuat Claire, vocea devenindu-i mai sigură pe măsură ce îşi intra în rol. Şi pare foarte nerăbdător. Nici nu vrea să intre.

— Foarte bine, a spus doamna Holland.

Elizabeth stătea nemişcată în uşă, neştiind ce să facă. A privit-o pe mama ei ridicându-se, statura şi autoritatea crescându-i în câteva secunde. Elizabeth s-a surprins tânjind după o vorbă de încurajare, dar fusese educată să nu tragă de fuste şi să nu cerşească afecţiune, astfel încât a tăcut.

— De vreme ce eu trebuie să rămân aici ca să primesc musafiri, iar mătuşa Edith nu se simte foarte bine – săraca de ea, cred că încă se reface de pe urma mâncărurilor grele servite de Isabelle de Ford, vreau să zic Isabelle Schoonmaker –, Will va trebui să te însoţească. Pregăteşte caii chiar acum...

— Nu!

Mâinile au sărit să-i acopere obrajii numai la gândul că Will şi Henry ar putea sta faţă în faţă. Urechile îi ţiuiau şi tot corpul i-a fost acoperit de o transpiraţie rece.

— Ce ai păţit? a rostit scurt şi tăios doamna Holland care şi-a ridicat bărbia către Elizabeth şi şi-a înfipt mâinile în braţele fotoliului.

— Eu... a încercat Elizabeth, dar nu i-a venit în minte nici un motiv care ar fi împiedicat-o să facă o plimbare cu trăsura în acea zi minunată de septembrie. Frământa bileţelul lui Will în buzunar şi se gândea cât de îngrozitor va fi să îl vadă. Doar că eu...

— Doar că tu ce? Serios, Elizabeth, te-am crescut mai bine de-atât. Logodnicul tău te aşteaptă. Nu sta aşa, făcându-te nedemnă de el.

— Dar eu... s-a bâlbâit Elizabeth. A văzut privirea mamei şi a înţeles că nu avea de ales. Astfel că s-a agăţat de ultimul lucru care i-ar fi dat putere. Adică, din moment ce trebuie să fim foarte atenţi la aparenţe, poate ar putea veni Diana cu mine.

— Nu! a venit riposta promptă din colţul Dianei.

— Dar, Diana, te rog, a spus Elizabeth opunându-se impulsului de a bate din picior.

Diana s-a ridicat de pe perne şi a oftat exasperată.

— N-o să mă duc la o plimbare lungă şi plictisitoare doar pentru că ţie îţi este frică de propriul logodnic.

— Diana, chiar eşti ridicolă, a remarcat doamna Holland cu răceală. Du-te cu sora ta, înainte să îmi

devii complet inutilă.

— Nu e vorba de faptul că îmi este teamă de el, a spus Elizabeth încet.

Tânăra şi-a ridicat privirea şi a văzut că sora ei era deja în picioare. Avea o expresie rănită şi Elizabeth şi-a dat seama că sora ei o va însoţi şi asta numai din pricina replicii jignitoare a mamei sale.

— Deci vii.

— Da, vin, a spus Diana supărată, trăgând de rochia care se mototolise între perne. Dar să nu îţi imaginezi că voi face conversaţie.

— Fetelor, a intervenit doamna Holland, trebuie să încetaţi să vă comportaţi ciudat, nu e deloc atrăgător. Şi să nu vă uitaţi pălăriile. Ar fi ultimul lucru de care avem nevoie – să vă întoarceţi amândouă cu pistrui tocmai acum.

Aruncându-i mamei un zâmbet larg şi evident fals, Diana a pornit-o spre uşă. Elizabeth a urmat-o în hol, unde, prin ochiul de geam al porţii de stejar, îl putea vedea pe Henry aşteptând pe terasă. Purta pantaloni negri, strâmţi, fără dungă şi pălărie înaltă, lăsată pe spate. Stătea cu faţa către micul parc îngrădit. Elizabeth s-a întors către sora ei, care se târa, aruncând priviri urâte în jur. Chiar şi aşa Elizabeth era bucuroasă că nu rămânea singură cu Henry şi Will. A încercat să îi arate Dianei recunoştinţa printr-un zâmbet, dar şi-a dat seama că îi era greu să zâmbească în situaţia respectivă.

Claire a venit din garderobă cu două pălării mari de paie. I-a prins-o întâi pe a Dianei, legându-i rejansa groasă şi albă sub bărbie, apoi a ajutat-o pe Elizabeth să şi-o prindă pe a ei.

— Mulţumesc, Claire. Şi te rog să faci focul în salon înainte să ne întoarcem. Mi se pare atât de ciudat de frig acolo!

Afară au fost întâmpinate de limpezimea unei frumoase zile de septembrie, de mirosul de foc undeva nu prea departe şi întinderea nesfârşită a cerului albastru, pătat ici şi colo de mici nori

pufoşi şi de orizontul aglomerat din loc în loc de câte o clădire de peste şase etaje. Elizabeth s-a simţit aproape îmbărbătată de vremea perfectă, dar aceasta înainte ca Henry să se întoarcă şi înainte de a auzi cei patru cai negri ai familiei Holland oprindu-se în faţa casei. S-a simţit deodată bucuroasă de pălăria pe care şi-a lăsat-o pe faţă pentru a-şi aranja funda din spate, acoperindu-şi astfel privirea. Singurul lucru care o împiedica să leşine chiar acolo pe trepte era faptul că nu vedea cum o privea Will.

— Domnişoară Elizabeth, a spus Henry cu rigiditate. Elizabeth a întins mâna şi Henry s-a înclinat să i-o sărute. Domnişoară Diana, dumneavoastră nu ne veţi însoţi, nu e aşa?

Pentru o secundă s-a lăsat tăcerea şi Elizabeth a tras cu ochiul în dreapta ei, sub umbra protectoare a pălăriei, pentru a vedea intenţiile Dianei.

— Ei bine, eu nu am vrut să vin. Dar nu aş vrea să pierd o plimbare prin Central Park într-o zi ca aceasta. Uneori aerul proaspăt şi natura sunt singurele lucruri care dau sens vieţii.

— Sunt norocos, primesc două pentru una singură.

Lui Elizabeth i s-a părut că simte ironie în vocea lui Henry şi nu i-a plăcut. S-a sprijinit de braţul Dianei şi au pornit în josul străzii.

— Să vă ajut, domnişoară Holland, s-a oferit Will cu un fals formalism.

— Mă ocup eu, i-a spus Henry lui Will.

Elizabeth şi-ar fi dorit să le poată face semn celor doi bărbaţi că nu avea nevoie de ajutorul lor, dar a simţit braţul lui Henry în jurul mijlocului şi tot corpul ridicat în trăsură. A încercat să se liniştească, aşezându-se comod pe locul capitonat cu piele roşie al landoului.

Echilibrul trăsurii s-a schimbat când Henry s-a aşezat lângă ea, iar Diana în partea opusă. Apoi a auzit plesnetul biciului şi caii au pornit-o la trap. Erau mânaţi cu o viteză deloc potrivită pentru

plimbare. Elizabeth a apucat cu o mână braţul de fier al trăsurii, în timp ce cu cealaltă îşi ţinea borul pălăriei. Avea capul plecat şi examină valul de paie care îi acoperea ochii şi albastrul puternic al fustei care stătea rigidă în jurul ei. Asculta sunetele violente ale traficului – maşini şi strigăte din mulţime – în timp ce întorceau şi urcau pe Lexington Avenue, încercând să nu se gândească la ce se petrecea în mintea lui Will.

— De ce nu o iei pe Fifth, a strigat Henry către tânărul din şa. Ştii că domnişoarelor le place ruta aceea, pentru că acolo îşi etalează cu adevărat rochiile.

Diana a răsuflat zgomotos, dar nu s-a auzit nici un răspuns din partea lui Will.

— Hei, vizitiu, a spus Henry, Fifth Avenue.

— Nu citiţi ziarele? a răspuns tânărul cu glas liniştit, dar ferm.

— Uneori, a râs Henry. Dar încerc să nu le dau mare importanţă.

— Ei bine, dacă aţi fi dat atenţie ziarelor de dimineaţă, aţi fi aflat că pe Fifth e o nebunie din cauza pregătirilor pentru parada care va avea loc la acest sfârşit de săptămână în cinstea întoarcerii amiralului din Filipine. Nu ştiaţi, amiralul Dewey? Care a câştigat bătălia din golful Manila? Will a râs sarcastic. Probabil că nici nu ştiaţi că e război.

Elizabeth şi-a ascuns zâmbetul sub pălărie, ascultând răspunsul stânjenit al lui Henry.

— Ba da. Ştiam că e război. Lexington e perfect.

Abia odată ajunşi în parc a reuşit să-şi ridice privirile. Şi-a săltat puţin borul cu mâna şi s-a uitat la Diana, care poza bosumflată la o oarecare distanţă. Nu ştia la ce să se aştepte – probabil că dacă ar fi îndrăznit să se uite la Will, el ar fi dat pe loc glas acuzaţiilor –, dar primea doar mustrarea tăcută a spatelui său. Purta aceeaşi cămaşă albastră uzată dintotdeauna, cu mânecile suflecate, iar umerii îndreptaţi ostentativ şi sfidător. Elizabeth a

tras cu ochiul la Henry, al cărui chip arogant era îndreptat undeva înspre frunzişul sălbatic al parcului. L-a privit din nou pe Will, dorindu-şi să fi ştiut ce simţea.

Landoul se zgâlţâia puternic în timp ce urcau şi coborau micile dealuri ale parcului cu o viteză care le-a determinat pe cele câteva doamne cu umbrele de soare care se plimbau printre ulmi să se întoarcă şi să privească. Elizabeth îşi dorea ca Diana şi Henry să fi dispărut măcar pentru o clipă. Ar fi atins umărul lui Will şi el s-ar linişti şi ar încetini. Ar şti că îl iubea. Acestea erau gândurile ei, astfel că la început nu a auzit ce spunea Henry.

— Domnişoară Diana, presupun că vei sta lângă sora ta la altar?

Această întrebare i-a provocat lui Elizabeth un val de disconfort care i-a cuprins întregul corp. Menţionarea nunţii era insuportabilă pentru ea. Şi la fel părea şi pentru Will care a plesnit din nou din bici, caii năvălind pe un pod mic de piatră.

— Nu. Se pare că ea şi Penelope şi-au făcut o promisiune pe când aveau treisprezece ani, a spus Diana îmbufnată. Dar oricum nu mă dau în vânt după astfel de lucruri.

Galopul cailor a făcut-o pe Diana să se ţină de banchetă ca să nu cadă. Fata a scos un ţipăt şi şi-a mutat mâna de la pălărie pe balustradă.

Henry i-a aruncat o privire furioasă lui Will.

— Ce face vizitiul vostru? i-a şoptit el lui Elizabeth. Acesta nu este un pas potrivit pentru femei.

Cu siguranţă că Will a auzit acest comentariu, pentru că a smucit de hăţuri, scoţând caii de pe drum pe o pajişte laterală unde, după câteva clipe fără suflare, în sfârşit s-au oprit. Atunci, landoul a sărit cu adevărat, iar Diana s-a oprit din cădere prinzându-se de braţul întins al lui Henry.

— Ce naiba ai, omule? Putea să moară, s-a răstit Henry, îndreptând-o pe Diana şi sărind în picioare.

— Sunt bine, serios, a răspuns sec Diana.

Călătoria zbuciumată îi slăbise funda şi exact în acel moment o rafală de vânt i-a smuls pălăria de pe cap, purtând-o de cealaltă parte a pajiştii. Vântul i-a răscolit şi părul, revărsându-i un val de bucle pe umeri.

— Oh, pălăria mea! a strigat Diana, dându-şi părul de pe faţă şi arătând în direcţia în care zburase aceasta.

Elizabeth s-a ridicat văzând pălăria rostogolindu-se pe iarba pajiştii. Henry, care cu o clipă în urmă părea gata a se lua la bătaie cu Will, a sărit din trăsură alergând după ea.

— Aşteptaţi, o aduc înapoi!

— Ba nu, nu o vei aduce! a strigat Diana, şi înainte ca Elizabeth să o poată opri, fata a sărit în iarbă.

Diana şi-a ridicat fusta şi s-a luat după Henry, pe câmpul verde unde bărbaţi cu pălării de paie erau la picnic cu iubitele lor cu talii de viespe. Bărbaţii şi femeile care se relaxau în parc în acea zi au găsit, cu siguranţă, amuzantă priveliştea unui Schoonmaker şi a unei Holland năpustindu-se după o pălărie luată de vânt. Elizabeth nu a apucat să se simtă jenată. Will sărise de pe capră şi mâna caii către drum. Elizabeth s-a dat jos, fiind atentă să nu-şi prindă rochia în roţi, şi s-a apropiat de Will chiar când acesta a ajuns la drum. Când s-a întors, a văzut cu surprindere nu o expresie furioasă, ci calmă şi hotărâtă. Apoi a observat bandajul gros şi murdar de la mâna lui.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat întinzând mâna către el fără să gândească.

Will a clătinat din cap, ţinându-şi braţul departe de ea. Clipea din cauza soarelui care-i intra în ochii albaştri. Lumina scotea la iveală reflexii roşcate în părul lui brunet. Părea să ştie dinainte ce urma să spună.

— Nu îţi doreşti asta, a spus cu glas scăzut şi stăpânit.

Elizabeth s-a uitat în urmă. Oamenii ieşiţi la sfârşit de săptămână nu păreau să le dea atenţie, dar nu îi mai vorbise niciodată lui Will în felul acesta în public, fapt ce o făcea să se sufoce de frică.

— Îmi pare rău, Will, a spus ea cu sinceritate, îmi pare atât de rău că....

— Să nu-ţi pară rău, a liniştit-o Will apropiindu-şi faţa de a ei.

— Dar trebuie să înţelegi, e vorba de familia mea, suntem...

— Nu vreau să aud de familia ta. Plec, Elizabeth. Sunt sigur că ai motivele tale, dar dacă rămâi aici şi te căsătoreşti cu acel bărbat, îţi va părea rău cu adevărat. Încă îmi doresc să fii soţia mea, Lizzie, şi acest lucru nu se poate întâmpla aici. S-ar putea întâmpla în Vest. Acolo merg. Privea în pământ, dar îşi ţinea mâna pe curele pentru a mâna caii. După o pauză a tras aer în piept şi a privit-o din nou în ochi: Vreau să vii cu mine.

Elizabeth şi-a îngropat faţa în mâini. Nu suporta să se uite la Will ai cărui ochi de un albastru senin oglindeau dorinţa de a o convinge. O tristeţe cumplită o gâtuia şi îi provoca o usturime în ochi, făcând-o să-i ţină ascunşi. Nu ştia ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă l-ar fi privit în faţă, dar sentimentul de neputinţă şi amărăciune era copleşitor şi aşa. A rămas nemişcată şi oarbă, în mijlocul Central Park, cu ochii ascunşi în mâini.

Optsprezece

Nu căuta băieţi în noapte
Îţi vor spune dulci şoapte
Apoi vor pleca, lăsând cicatrici.
Mai bine caută băieţi în parc
Căci acolo sunt domnii cei adevăraţi.

Versuri dintr-un cântec al unei cusătorese, 1898

— Stai! a strigat Diana ţâşnind peste faţa de masă cu pătrăţele roşii şi albe ce fusese întinsă pe iarbă, evitând cu agilitate copilul amuţit, care nu fusese destul de rapid pentru a se feri din calea ei. Picioarele îi zburau mai repede decât gândurile, dar era mânată de convingerea că nimic nu era mai important decât a-l împiedica pe Henry să-i atingă pălăria. Nu am nevoie de ajutorul tău! i-a strigat ea.

Bărbatul a încetinit la auzul vocii ei. Felul în care Henry îi vorbise vizitiului era încă proaspăt în mintea fetei. Will fusese la familia ei dintotdeauna şi firea lui rebelă i-l făcuse drag Dianei. Începea să câştige teren, când a auzit vocea ascuţită, nazală a unei femei spunând:

— Deci aşa îşi educă acum familia Holland fetele.

Tânăra nu a făcut decât să-şi întoarcă scurt capul, aruncând o privire tăioasă şi şi-a continuat urmărirea. Când aproape l-a ajuns din urmă pe Henry, gâfâia, iar vântul îi pătrundea prin rochie. S-a îmbrăţişat pentru a se încălzi. A mai făcut câţiva paşi pentru a ajunge chiar lângă el şi i-a spus pe un ton rece:

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de ajutorul tău.

I-a zâmbit în modul şmecheresc la care ea se credea deja imună.

— Foarte bine, domnişoară Diana, dacă insistaţi, nu vă voi ajuta.

Tânăra s-a uitat în urmă, peste câmp, către locul unde se afla trăsura, chiar sub podul de piatră. Sora ei şi Will nu se mai vedeau. S-a întors să-şi caute pălăria, care ajunsese în apele verzi-albăstrui ale iazului. Funda albă cu care fusese legată plutea departe. A oftat nerăbdătoare, şi-a ridicat fusta, aventurându-se pe marginea noroioasă.

— Acum, Diana... s-a întors să-l privească pe Henry. Nu era nici batjocoritor, nici lasciv, şi privea fix la tivul rochiei deja puţin murdar de apa de la marginea iazului. Nu vreau să mă bag acolo unde nu sunt dorit..., dar dacă ai prefera să îţi aduc eu pălăria...

Diana s-a uitat la el, apoi la grupul de copii care se strânsese la câţiva metri în spatele lor. Când s-a uitat iar după pălărie, a văzut că de data aceasta plutea şi mai departe. Se simţea ciudat de expusă acolo în mijlocul câmpului şi nu se putea hotărî ce să facă. Şi-a întors privirea spre Henry, care a ridicat din sprâncene cu un aer amuzat.

— Vrei să ţi-o aduc eu?

— Păi... a făcut Diana supărată. Bănuiesc că...

Tânărul i-a zâmbit şi a cuprins-o de şolduri. Atingerea mâinilor lui i-a înfrânt nerăbdarea, făcând-o să se întrebe de ce i se păruse atât de important ca el să nu îi recupereze pălăria. Henry s-a sprijinit în călcâie ca să îşi dea jos pantofii şi şosetele, apoi s-a întors, croindu-şi drum prin apă şi afundându-se până la genunchi, pantalonii udându-se şi lipindu-i-se de piele.

— Aha! a strigat el, apucând pălăria cu un pleoscăit. Tocmai atunci un cârd de raţe s-a apropiat să-l examineze, iar una dintre ele a luat în cioc funda albă care plutea. Funda, totuşi... mi-e teamă că are un nou proprietar, a adăugat el, arătând spre raţa maro cu gri care se îndepărta.

— Şi cum îmi voi lega pălăria fără fundă? s-a răţoit Diana, încrucişându-şi mâinile pe piept şi ridicând bărbia. Dacă-mi apar pistrui, nu ştiu ce îţi va face mama.

Henry s-a uitat la raţă şi s-a strâmbat. Când tânăra a realizat că ea se gândea serios să lupte pentru funda ei cu biata pasăre, a umflat-o râsul, ceea ce l-a făcut pe Henry să ridice ochii spre ea:

— Glumeam!

S-a mai uitat o dată către fundă şi, ridicându-şi genunchii unul după altul, a ieşit din iaz. Copiii adunaţi în jur au chicotit văzându-l atât de murdar, iar Diana nu a putut decât să îl aplaude entuziast. Îi venea din ce în ce mai greu să se simtă folosită de un om desculţ ai cărui pantaloni făcuţi la un croitor scump erau distruşi de noroi.

— Poftiţi pălăria, a spus el, cu o urmă de protocolaritate falsă. Dar este udă şi aş fi bucuros să ţi-o ţin eu. Dacă nu te deranjează, fireşte.

— Mulţumesc, şi Diana a făcut o plecăciune ca un fel de încuviinţare.

S-au oprit la marginea iazului, unde vântul biciuia fusta maro-roşcată a fetei. El o privea şi ea îi zâmbea din ce în ce mai îndrăzneţ. Momentul a durat cu câteva secunde mai mult decât ar fi trebuit, şi Henry a spus:

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Da, bănuiesc că aşa e.

L-a privit trăgându-şi pantofii în picioare, dorindu-şi să poată spune ceva prin care să îl facă să înţeleagă că nu mai era supărată. Dar el i-a făcut cu ochiul aproape imperceptibil şi a înţeles că nu trebuia să mai spună nimic.

Nouăsprezece

Orice familie cu fete aflate la vârsta măritişului trebuie să fie preocupată de costurile nunţii, care, conform tradiţiei, trebuie suportate numai de familia miresei. Când o fată din înalta societate se hotărăşte să se căsătorească, costurile pot deveni astronomice, şi mulţi taţi de mirese cu o bună situaţie financiară au părăsit astfel de evenimente simţindu-se săraci.

Doamna Hamilton W. Breedfelt,

Sfaturi pentru educaţia tinerelor domnişoare de familie bună, 1899

Elizabeth a auzit râsul cristalin al surorii sale şi a deschis ochii. Şi-a luat mâinile de pe faţă punându-le pe partea laterală lucioasă a calului. Diana se îndrepta spre ei cu fusta ridicată, iar Henry o urma la câţiva paşi în urmă, ţinând în mână pălăria galbenă cu bor larg. În depărtare, vântul îndoia copacii spre sud şi totul avea o strălucire ciudată.

— Se întorc, a şoptit ea.

Will şi-a scuturat capul, foarte încet, la dreapta şi la stânga, apoi a fixat-o cu ochii lui mari şi senini:

— Plec vineri, cu ultimul tren din Grand Central Station. Voi vedea cum arată portul pe partea cealaltă. Poţi veni cu mine sau poţi rămâne aici pentru totdeauna...

Elizabeth ar fi vrut să se lipească cu tot corpul de Will, să-şi lipească buzele de ale lui. Ar fi vrut să găsească vorbele care să-l fi făcut să rămână şi să i le poată spune clar şi cu putere. Dar nu le găsea. New Yorkul era peste tot împrejurul ei. Aşa că a făcut ceea ce trebuia să facă. A ocolit calul şi a

făcut câţiva paşi înainte pe iarbă, fluturând mâinile deasupra capului.

— Ai găsit-o! a strigat ea, ca şi cum recuperarea pălăriei ar fi fost o victorie proprie.

Starea Dianei părea total schimbată. S-a uitat la Henry şi a râs.

— Bietul Henry, a fost nevoit să intre în apă ca să o recupereze. Dar funda s-a pierdut! Va intra în construcţia vreunui cuib de raţe pe undeva.

Elizabeth simţea că Will o urmărea, dar a continuat să joace rolul domnişoarei Holland. A înaintat, cizmele de piele afundându-i-se în pământul moale, cu urechile reci din cauza vântului înteţit. Când a ajuns în dreptul logodnicului ei, acesta i-a luat braţul şi a condus-o înapoi spre landou. I-a permis să o ajute să urce în trăsură, apoi a lăsat borul larg al pălăriei să îi acopere din nou ochii. Caii au pornit, punând trăsura în mişcare. Abia atunci Elizabeth şi-a permis să verse câteva lacrimi, care s-au rostogolit tăcute pe obrajii ei sub umbra protectoare a pălăriei.

* * *

Elizabeth şi-a tras pălăria de pe cap când a intrat pe poarta casei Holland. Câteva fire de păr se prinseseră în împletitura paielor, dar nu a avut timp să le aranjeze. Şi le-a îndesat la loc, înmânându-i pălăria lui Claire, care aştepta răbdătoare la intrarea luminată slab.

— Unde este doamna Holland?

Elizabeth a făcut un pas în faţă şi a tras cu ochiul în salon prin uşa glisantă. Mişcările ei erau frenetice, ca şi cum dacă ar fi încetinit chiar numai pentru o secundă, şansele de a face totul aşa cum trebuie ar fi fost în întregime distruse. Dar camera era goală. Se părea că atât mama, cât şi mătuşa ei renunţaseră la speranţa că vor avea vizitatori.

— Claire, unde este mama?

Elizabeth s-a întors şi-a văzut cum Diana o cuprinsese pe Claire în braţe şi îşi odihnea capul pe pieptul ei. Aceasta avusese întotdeauna calităţi materne, chiar şi atunci când era numai un copil. Claire părea puţin stânjenită şi i-a zâmbit cam strâmb lui Elizabeth.

— Nu am văzut-o, a spus liniştită.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Elizabeth pe Diana. Îmi pare rău că am insistat să vii, dacă încă eşti supărată din această cauză.

A văzut cum sora sa şi-a întors încet capul. Avea o expresie melacolică asupra căreia Elizabeth nu a avut timp să reflecteze.

— Nu, mă bucur că am venit.

Vocea fetei devenise gravă şi neobişnuită, deşi Elizabeth nu putea înţelege de ce, însă nici nu putea spune că îşi dorea să afle. De fapt ar fi vrut ca Diana să dispară, aşa cum şi făcea de cele mai multe ori, pentru a-şi putea găsi mama.

— Poate ar trebui să te întinzi puţin, i-a sugerat Elizabeth încercând să-şi păstreze vocea echilibrată şi convingătoare.

— Poate.

Diana s-a desprins din îmbrăţişarea lui Claire şi s-a îndreptat spre scări, lăsându-şi toate membrele să atârne ca şi cum nu ar fi avut suficientă energie ca să-şi susţină corpul.

Când a dispărut, Elizabeth s-a întors către cameristă. Şi-a trecut degetul peste sprânceana stângă, a tras aer adânc în piept, pregătindu-se să-i pună întrebarea a treia oară.

— Nu ştiu, i-a spus fata, anticipând întrebarea. Ochii îi erau măriţi. Nu am văzut-o. Mă duc să verific dacă nu cumva e la etajul al treilea.

— Mulţumesc.

De când discutase cu Will în parc, sentimentul de nelinişte devenise şi mai intens. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că relaţia ei de convenienţă cu Henry era nefirească şi că trebuie să-i mărturisească imediat mamei. Dacă ar fi putut

opri această şaradă, dacă ar fi putut să nu mai joace rolul domnişoarei perfecte, ar fi putut să îi arate mamei sale cum ar fi trebuit să fie totul. Poate situaţia lor financiară nu era atât de jalnică, încât ea să fie nevoită să se căsătorească imediat. Poate exista o altă cale, în vremurile moderne pe care le trăia, ca familia ei să îşi recâştige averea. Poate exista o modalitate de a rămâne cu Will.

Claire a urcat scările aproape în fugă, iar Elizabeth s-a uitat încă o dată în salon. Abia atunci a văzut tabloul cu ramă cu frunze aurii întors cu faţa la perete, pe podeaua foaierului. S-a întors pe jumătate pentru a o întreba pe Claire ce căuta tabloul acolo, dar servitoarea dispăruse deja. Elizabeth a tras tabloul de la perete ca să vadă care dintre ele era. L-a recunoscut imediat – era un Vermeer care atârnase pe peretele camerei ei mai bine de zece ani.

Pictura fusese una dintre preferatele tatălui ei – o cumpărase de la un negustor de artă din Paris când doamna Holland era însărcinată cu primul copil. Câţiva dintre marii colecţionari de artă, cei care făcuseră milioane din vânzarea oţelului pentru a le cheltui pe opere ale marilor maeştri, îşi manifestaseră interesul pentru această mică piesă, dar Elizabeth îl implorase să nu îl vândă. Reprezenta două fete, una blondă şi una brunetă, citind o carte la o masă de lemn lângă fereastră. Cea blondă stătea pe partea stângă, mai aproape de fereastră, iar părul îi strălucea ca aurul. Întorceau paginile cărţii, lumina revărsându-se pe tenul lor perfect.

Trecându-şi degetele peste rama aurie, Elizabeth a găsit o bucăţică de hârtie prinsă în colţ. Numele pe care l-a văzut – domnul Broussard – nu îi era cunoscut. Deşi tabloul era al ei, se simţea de parcă ar fi cotrobăit prin lucrurile altcuiva.

Elizabeth s-a grăbit să urce scările înguste din spate, atât de familiare ei, trăgând cu ochiul în

dormitorul mamei, care arăta ca şi cum nimeni nu mai călcase pe acolo de mult timp.

— Domnişoară Lizz...

Elizabeth a trântit uşa de la dormitor şi s-a întors către Claire.

— Da?

Ar fi vrut să înţeleagă de ce se simţea jenată că umbla în propria casă.

— Doamna Holland este jos.

— Mulţumesc, Claire.

Elizabeth s-a întors şi de data aceasta a luat-o pe scara principală, care era acoperită cu un covor persan gros. Era la jumătatea drumului, aproape declamând că ea nu se poate căsători cu Henry Schoonmaker, când a zărit bărbatul din foaier. Era aplecat asupra tabloului de Vermeer, studiind cu o lupă ornamentată colţul din dreapta sus. Era colţul în care se afla semnătura, exact deasupra urciorului cu vin. Elizabeth a vrut să strige la el că nu are voie să îi atingă lucrurile, dar ceva instinctiv, probabil politeţea obişnuită, a împiedicat-o.

— Nu există falsuri în această casă, domnule Broussard, l-a informat cu răceală doamna Holland, apropiindu-se de el.

Bărbatul îmbrăcat în negru şi al cărui păr lung era îndesat în guler s-a întors pentru a-şi vedea interlocutorul. Pentru câteva secunde a privit-o fix, foarte nepoliticos, apoi s-a întors la examinarea tuşei lui Vermeer. Când s-a simţit mulţumit, a tras o cârpă din desagă şi a învelit tabloul. S-a îndreptat, a băgat mâna în buzunar şi a scos un plic.

— Poftiţi, a spus cu brutalitate.

Elizabeth şi-a văzut mama crăpând plicul şi uitându-se înăuntru. Observându-şi tabloul în mâinile unui străin, a simţit dintr-odată cum tristeţea adâncă ce o stăpânea creştea şi se transforma într-o furie neputincioasă.

— Totul e acolo, a continuat bărbatul nerăbdător.

— Sunt sigură, a confirmat ea. Dar nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să vă deranjez, dacă s-ar isca vreo neînţelegere.

Bărbatul a aşteptat până când doamna Holland a încuviinţat din cap, apoi au dat mâna şi a ieşit în stradă. Uşa s-a închis cu un zgomot care parcă a făcut toată casa să se cutremure. Elizabeth a ezitat pe scări, în timp ce mama ei îmbrăcată în negru, încadrată de lumina ce se revărsa prin ochiul de geam al uşii privea cum bărbatul se îndepărta. Apoi a oftat şi s-a întors brusc. A făcut câţiva paşi până a observat-o pe Elizabeth, împietrită la jumătatea drumului dintre etaje.

— Ce faci acolo?

Elizabeth se întreba dacă o va mai putea privi la fel pe mama ei, după ce o surprinsese vânzând una dintre cele mai de preţ posesiuni ale familiei. Femeia de jos nu mai părea un arbitru de temut al societăţii. Părea mică şi vulnerabilă şi demnă de milă – bătrână.

— Te căutam... să te întreb ceva... a reuşit Elizabeth să îngaime.

— Foarte bine, atunci spune.

Elizabeth îşi simţea inima îngheţată. Toate sentimentele măreţe, simţul respectului faţă de sine, nevoia de a-i dovedi lui Will devotamentul ei şi de a-l face să rămână secaseră. Familia ei nu era săracă, era disperată. Avea o singură soluţie – să se căsătorească cu Henry. Nu ar mai fi avut o altă asemenea şansă.

— Voiam să te întreb dacă vrei vin roşu la cină.

S-a lăsat o tăcere grea, timp în care doamna Holland a privit-o cu atenţie pe fiica sa, apoi a clipit şi a spus:

— Nu, draga mea, mai bine îl păstrăm în eventualitatea unei vizite a familiei Schoonmaker.

Elizabeth a încuviinţat abia perceptibil. Nu mai era nimic de zis, aşa că s-a întors, îndepărtându-se cu picioare de plumb şi cu inima strânsă, să o găsească pe doamna Faber pentru a o ruga să nu

tragă vin pentru masa din seara aceea, sau oricare alta, până când ea nu va deveni doamna Schoonmaker.

Douăzeci

MESAJ TRANSATLANTIC PRIN CABLU
COMPANIA DE TELEGRAF WESTERN UNION
DESTINATAR: Penelope Hayes
DATA ÎNREGISTRĂRII: New York, NY, 1:25 p.m., marţi, 26 septembrie 1899
Dragă Penelope,
Relatări ale episodului de la serată au ajuns chiar până aici în Londra. Voiam să îţi trimit o scrisoare şi chiar aşa voi face. Între timp nu uita că prin venele noastre curge acelaşi sânge. Fii dură, surioară, sau lumea va fi dură cu tine. Gata cu vomitatul în public.

Grayson L. Hayes

După ce a citit telegrama, Penelope Hayes a tras terierul de zgardă. Apoi a trecut cu privirea peste salonul impunător de pictură, cu piesele de mobilier cu tapiţerie asortată albastru cu alb, Ludovic XV, şi peste parchetul din lemn de nuc lustruit, spre locul în care se aflau mama ei şi arhitectul Webster Youngham. Acesta dorea să se afle că familia ei îl angajase din nou, de data aceasta pentru a construi o „căsuţă" în Newport, o căsuţă cu cincizeci şi şase de camere şi cu podele de marmură. Aceasta nu era o veste pe care s-o ţii pentru tine, astfel că vorbea continuu de parcă ar fi fost la maraton, în speranţa că i se va cere să rămână şi va fi, în acest mod, văzut de cât mai mulţi vizitatori ai familiei Hayes posibil.

Penelope şi-a cercetat mama, care purta o rochie de culoarea lavandei, nepotrivită pentru vârsta sa, care îi strângea talia într-un mod neplăcut. Penelope şi-a promis că nu va ajunge niciodată să aibă nici măcar pe jumătate dimensiunile mamei sale. S-a ridicat lăsând câinele să-i cadă din braţe

şi s-a îndreptat către una dintre oglinzile înalte cât peretele, incrustate cu bronz, care se aflau între picturile vechilor maeştri, pentru a se privi pe sine.

— Penelope, ai grijă cu animalul pe podeaua mea, a strigat mama ei de pe canapeaua în care stătea tolănită.

Penelope şi-a dat ochii peste cap şi şi-a ţuguiat buzele pentru a le evalua senzualitatea.

— Ştii că are ghearele tăiate, a ripostat ea.

Doamna Hayes fusese enervantă dintotdeauna, dar de când Penelope aflase de logodna Viitorului său Soţ cu Fosta ei Prietenă, i se părea că fiecare înghiţitură sau respiraţie a mamei era un afront adus sensibilităţii ei. A aşteptat ca trupeşa doamnă Hayes să se întoarcă la pălăvrăgeala ei zgomotoasă, apoi a mototolit telegrama şi a aruncat-o în vaza de argint plină cu trandafiri galbeni. Ar fi vrut ca fratele ei mai mare să fie în New York, să îi apere onoarea, dar telegrama mustrătoare din străinătate numai protejată nu o făcea să se simtă.

Părul brunet al lui Penelope era ridicat melodramatic deasupra frunţii şi strâns cu o fundă subţire la ceafă. Buclele fastuoase şi zulufii spumoşi erau la modă pentru fetele de vârsta ei, dar Penelope ştia ce se potrivea chipului ei cu trăsături accentuate. Şi-a aranjat sprâncenele şi şi-a frecat pielea delicată a obrajilor ca să îi dea culoare. Îşi examina încântată faldurile rochiei de un albastru asemenea mării înspumate, când enormele uşi glisante arcuite au fost date în lături de una dintre servitoare. Mama ei i-a făcut acesteia semn ca şi cum ar fi ştiut că vizitatorii erau pentru ea, dar servitoarea a înclinat politicos din cap şi s-a îndreptat spre Penelope.

— Domnişoara Holland şi-a prezentat cartea de vizită.

Penelope a răsuflat adânc la auzul numelui pe care îl ura şi s-a întors la activitatea ei de contemplare a propriei imagini în oglindă. A

mototolit cartea de vizită şi s-a gândit câteva clipe. Ar fi vrut să o poată lovi din plin pe Elizabeth, dar ar fi fost o răzbunare cam lipsită de imaginaţie şi nesatisfăcătoare. „Fii dură”, şi-a spus.

— Domnişoara Holland mă poate vizita, dacă este neapărat necesar.

— Foarte bine, a spus servitoarea retrăgându-se din uşa cu toc de mahon.

Penelope s-a uitat în jur, simţindu-se satisfăcută de faptul că salonul lor era mai impozant decât cel în care primea vizite familia Holland şi de faptul că mama ei era ocupată cu arhitectul. Prezenţa ei o împiedica, în orice situaţie, să o plesnească pe Elizabeth peste capul ei blond şi stupid. Şi-a amintit că rochia pe care o purta o avantaja extraordinar – corsetul sofisticat, gulerul portocaliu, cu un decolteu care se deschidea deasupra liniei bustului –, fiind împodobită cu multe valuri delicate şi brodată cu fir de aur. S-a îndreptat spre locul în care stătea ghemuit Robber, într-un coş de aur căptuşit cu catifea, l-a tras cu o smucitură şi a început să defileze iritată pe podea cu bietul câine ghemuit la pieptul ei.

A ascultat anunţul formal al servitoarei, inclusiv pronunţarea sonoră şi pretenţioasă a dezgustătorului nume: *domnişoara Elizabeth Holland*. I se ridicase părul pe ceafă. Penelope îşi lăsase faţa aproape de capul lui Robber, ascultând paşii timizi ai lui Elizabeth pe podeaua luxoasă lustruită a salonului Hayes. Când Elizabeth a fost suficient de aproape pentru ca Penelope să îi audă respiraţia inegală, a ridicat capul şi a privit-o în ochi.

— Penelope... pe fruntea lui Elizabeth au apărut cute şi buzele i-au tremurat rostindu-i numele.

Penelope a privit-o fix pe Elizabeth, care purta o rochie din mătase de culoarea părului de cămilă, un răstimp destul de îndelungat înainte de a se gândi măcar să îi adreseze vreun cuvânt.

— Cum, ai bătut atâta drum şi nu ştii ce să spui?

— Nu, am atât de multe de spus. Mă simt îngrozitor pentru seara trecută, şi...

— E absolut jalnic, a întrerupt-o Penelope, că trebuie să fim adversare în felul acesta.

Privind pe deasupra fostei ei prietene, a observat că mama sa era încântată la culme să o primească pe Ava Astor, nora importantei doamne Astor, care părea a fi cea mai bună nouă prietenă a ei. Cu ochii dilataţi, Elizabeth a protestat:

— Nu, nu este aşa cum crezi. Nu ştiam că eşti atât de îndrăgostită de Henry Schoonmaker. Nu mi-ai spus niciodată. Penelope, trebuie să mă crezi, îmi pare atât de rău pentru tot.

Penelope a răsuflat indignată, evitând cu orice preţ să o privească pe Elizabeth. Nu s-a putut totuşi abţine să nu arunce câteva ocheade laterale enormului diamant de pe mâna ei stângă.

— Nu îl cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Crede-mă, nu va fi numai tandreţe.

— Penelope. Elizabeth i-a luat mâna, dar ea şi-a retras-o imediat. Nu îţi pot explica acum, dar trebuie să mă crezi când îţi spun că nu l-am vrut pe Henry, dar când m-a cerut în căsătorie – jur că îţi voi explica odată *totul* – am fost nevoită să accept.

Penelope a examinat expresia rugătoare a prietenei sale, ochii ei umezi şi şi-a dat seama că Elizabeth nici măcar nu voia să se căsătorească cu Henry Schoonmaker. Nu înţelegea nimic, căci ea fusese bolnavă fizic cinci zile numai la gândul de a-l pierde. Dar era foarte clar că Elizabeth nu avea nici cea mai vagă dorinţă să-şi arate satisfacţia, dimpotrivă, părea chiar nefericită. Se vedea că nu dormise şi nici nu arăta prea bine. Toate acestea o consolau într-un fel.

Privirea lui Penelope s-a înmuiat şi a început să se plimbe încet prin cameră, Elizabeth fiind nevoită să se ţină după ea.

— M-ai umilit, a spus cu o voce gravă, rănită.

— Ştiu, Penny, dar nu am vrut.

— Toţi râdeau de mine…, tânăra a tras aer în piept, ca şi cum ar fi fost mai mult rănită decât nervoasă. Mi-ai provocat un şoc foarte puternic.

— Ştiu şi nu am cuvinte să îţi spun cât de rău...

— Şi nu ai zis nimic. Ai stat acolo şi nu ai zis nimic. Mi-ai ascultat povestea şi m-ai fi putut avertiza, dar nu ai spus absolut nimic.

Elizabeth a început să se joace neliniştită cu marginea brodată a boleroului de culoarea părului de cămilă.

— Eram mută de uimire, Penelope, altfel aş fi zis... s-a oprit, ceea ce a bucurat-o pe Penelope, căci vocea îi atinsese o inflexiune de văicăreală.

— Îţi dai seama cum m-a făcut să mă simt tăcerea ta?

Penelope încerca să arate cât mai rănită şi mai puţin exasperată. Elizabeth şi-a plecat privirea, muşcându-şi buza.

— Nu, nu îmi dau seama. Ochii îi jucau neliniştiţi, şi a realizat că îşi va distruge haina cu agitaţia ei. Şi-a împreunat mâinile şi a continuat, încercând să pară senină: Dar gândeşte-te, tu vei avea ocazia să te întâlneşti şi să flirtezi cu atâţia bărbaţi, în timp ce eu voi fi căsătorită de tânără şi pe deasupra şi pentru totdeauna. Tu încă te mai poţi răzgândi în iubire, de câte ori doreşti!

— Adevărat, a spus Penelope prudentă.

I-a întins braţul şi a aşteptat ca Elizabeth să i se alăture. Se plimbau încet prin faţa pânzelor, în salonul alăturat cu tapet din pânză bleumarin cu alb, unde mama, domnul Youngham şi Ava Astor nu le puteau urmări. Penelope a tras aer în piept, încercând să se liniştească şi să fie mai amabilă.

— Oricum, Liz, nu aş putea fi supărată pe tine pentru prea mult timp. Sunt fericită că tu vei fi cea care îl va avea şi nu una dintre celelalte individe stupide.

Elizabeth a părut pentru o clipă surprinsă de maliţiozitatea atitudinii, dar şi-a revenit imediat:

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult.

Penelope a încercat să-i întoarcă lui Elizabeth recunoştinţa printr-un zâmbet care ar fi putut fi interpretat cu puţină imaginaţie drept cald. Lui Elizabeth i-a mai revenit culoarea în obraji şi părea cu adevărat liniştită. Dar vinovăţia o tulbura încă – Penelope îşi dădea seama de aceasta şi era pregătită să profite. S-au aşezat pe un divan de catifea de culoarea merişorului, având câinele între ele.

— Am fost atât de nefericită gândindu-mă că te-am rănit! Ar fi îngrozitor, acum că una dintre noi este logodită, să nu ne putem ţine promisiunea pe care ne-am făcut-o de a fi domnişoare de onoare una alteia. Elizabeth a zâmbit, de data aceasta aproape timid, mutându-şi privirile din ochii negri ai câinelui în cei albaştri ai stăpânei.

Penelope i-a zâmbit înapoi larg şi mândru. S-a silit să-i ia mâna lui Elizabeth – privindu-i din nou inelul – şi să i-o strângă între palme. Nu urma să aibă loc nici o nuntă, desigur, nu şi dacă Penelope reuşea să îşi ducă la capăt planurile. Şi începea să înţeleagă că a o ţine pe Elizabeth cât mai aproape însemna o reuşită certă.

— Chiar îţi doreşti în continuare să îţi fiu domnişoară de onoare?

— Sigur, pe cine altcineva aş putea...?

— Diana? Vreau să spun că e sora ta, nu se va simţi rănită?

Elizabeth a părut îndurerată de menţionarea Dianei şi Penelope şi-a dat seama cu bucurie ascunsă că prietena sa îşi sacrifica sora pentru ea. Nu s-a putut abţine să nu râdă, bolborosind numele care îi trecuse prin minte:

— Agnes Jones?

Elizabeth a părut aproape şocată de sugestie, apoi uimirea s-a risipit, izbucnind şi ea în râs de ridicolul ideii. Tensiunea dintre ele părea să fi dispărut.

— Ar fi aşa un dezastru, a reuşit Elizabeth să spună, ştergându-şi o lacrimă de buimăceală.

— Sau Prudie? Vreau să zic...

— Penelope, tu eşti singura pe care mă pot baza.

— Foarte bine, atunci. O pleoapă i s-a zbătut, i-a luat ambele mâini ale lui Elizabeth într-ale sale şi a asigurat-o: S-a făcut.

— Şi va avea loc un eveniment – vineri seară –, cel pentru amiralul Dewey la Waldorf-Astoria. Este primul eveniment public la care eu şi Henry vom participa în calitate de cuplu. Mă vei însoţi ca domnişoară de onoare?

— Sigur.

Penelope a încercat să nu zâmbească prea larg. Deja i se oferea acces acolo unde putea face cel mai mult rău.

— Am nevoie de o nouă rochie pentru ocazie, desigur, şi mă duc la ultima probă la Lord and Taylor's joi. Obrajii lui Elizabeth erau îmbujoraţi la gândul liniştitor de a face planuri. Vino cu mine să îţi alegi şi tu ceva nou.

— Bine. Dar, serios, nu asupra acestei rochii ar trebui să te concentrezi. Vei purta alb la nuntă, cu siguranţă. Dar cine îţi va face rochia de mireasă? Va trebui să aibă o trenă destul de lungă, şi...

— Oh, da, a întrerupt-o Elizabeth şi înainte de a înţelege ce se întâmpla, Penelope s-a trezit ascultându-şi prietena vorbind despre sidefiu şi ecru şi toate tipurile de flori roz, despre cine vor fi celelalte domnişoare de onoare şi despre ce credea Penelope de inel.

Sora mai mică a lui Grayson Hayes nu a mai vomitat în public, deşi i-a venit. Văzând privirea strălucitoare a lui Elizabeth Holland care visa cu ochii deschişi la îmbrăcămintea unei nunţi foarte mari şi bogate, Penelope s-a înfuriat din nou. Dar în ciuda valurilor de amărăciune care ar fi afectat figura unei fete mai slabe de înger, Penelope Hayes a continuat să zâmbească. Un prieten

zâmbitor este un prieten adevărat, şi-a reamintit ea,
şi aşa trebuia să pară – cel puţin pentru moment.

Douăzeci şi unu

Odată cu sosirea matinală a flotei amiralului Dewey, ieri, în portul New York, şi cu pregătirile asidue pentru cele două parade – una vineri pe mare, şi alta sâmbătă pe uscat –, se pare că oraşul va avea în sfârşit despre ce să discute, în afară de logodna urmaşilor din înalta societate – domnul Henry Schoonmaker şi domnişoara Elizabeth Holland.

Din editorialul cotidianului *New York Times*,

miercuri, 27 septembrie 1899

— Haide, Ringmaster! a strigat Teddy Cutting, agitându-şi pumnul în aer.

— Mişcă, mârţoagă bătrână! a adăugat Henry cu o voce mai puţin entuziastă.

Stătea lângă prietenul lui în tribuna de lemn abruptă şi şubredă în Morris Park, bând Pabst din sticle cu funde albastre, mâncând alune sărate şi purtându-se în general ca nişte bărbaţi dintr-o clasă socială inferioară. Pista din Bronx era mult mai drăguţă din loja familiei, dar în această zi Henry dorea să evite spectrul critic al tatălui său, iar loja Schoonmaker era o paradă a bogăţiei cu adevărat construită pentru a le reaminti vizitatorilor realizările materiale ale proprietarului. Dar scopul lumesc al lui Henry era în acel moment să bea suficientă bere pentru a uita şi a fi fericit.

— Miiiiişcă! a strigat el, în direcţia calului de culoarea mahonului puţin mai vizibil decât o pată.

Teddy şi-a împins pe spate şapca maro, dând la iveală smocuri de păr blond şi bătând din palme puternic şi dezaprobator în timp ce calul lor se apropia de linia de sosire. Ringmaster, cu jocheul îmbrăcat în alb şi roşu în spate, era pe locul al

doilea, dar când se apropia de linia de sosire a fost depăşit. Teddy a pocnit din palme de necaz, văzându-şi calul pe poziţia a patra.

— Alţi douăzeci de dolari pe apa sâmbetei, a spus azvârlindu-şi cartela de curse sub scaune.

— Ei, hai, nu se reduce totul la bani, a ripostat Henry, aranjându-şi pălăria de paie şi sprijinindu-şi cotul pe locul din spate.

— Aşa zici tu. Teddy a zâmbit bonom. Deci pe cine pariem în continuare? Pe La Infanta?

— De ce să nu pariem data viitoare pe toţi caii, ca să nu ne mai facem griji că pierdem? Mie unul îmi pare bine că am ieşit din oraş, şi sunt departe de toată nebunia.

Teddy şi-a ridicat sprâncenele blonde şi a luat o gură de bere. Henry a ignorat privirea sceptică şi şi-a ridicat gulerul hainei de tweed. Morris Park, unde se organizau pariurile Belmont, era situat într-un colţ îndepărtat al Bronxului, un târg care încă nu părea a face parte din New York. Fusese anexat în data de 1 ianuarie a acelui an, odată cu Brooklyn şi Queens, dar încă domnea o atmosferă apatică şi rurală şi părea foarte departe de reţeaua zgomotoasă a Manhattanului, care momentan era ocupat de cheflii şi patrioţi. Oraşul era aglomerat cu pregătirile pentru focurile de artificii şi şuvoaiele de confetti pentru primirea celor care triumfaseră în luptă.

— Mă refeream la sărbătoare, a spus Henry, încercând să contracareze acuzaţiile din privirile prietenului său printr-o expresie serioasă. Iahtul nostru va participa la paradă, bineînţeles.

— A, da.

Teddy nu a părut convins, dar nici tulburat în mod special de minciună. Şi-a privit sticla de bere. „Eroul Pacificului de Sud.”

— Filipinele, a continuat Henry cu o voce venind parcă de departe. De când vizitiul familiei Holland îl acuzase de ignoranţă, dăduse mai multă importanţă ziarelor. Câtă bătaie de cap pentru o

ţară atât de îndepărtată. Războiul din Cuba – ăsta da război pe care l-aş fi susţinut.

— Da, ne-am fi înrolat cu toţii dacă am fi avut timp.

— Râzi de mine?

Teddy a ridicat din umeri.

— Dacă nu vrei să recunoşti de ce fugi, eu unul nu te voi obliga.

Henry a oftat, încrucişându-şi braţele pe piept. Teddy a aprins o ţigară, umplând aerul de un miros dulceag.

— Trăiesc pentru zile ca acestea, a spus Henry, aruncând o privire minunaţilor cai, strălucitori şi ţesălaţi, care erau purtaţi în afara pistei.

— Da, ştiu, şi e îngrozitor când suntem cu toţii îmbrăcaţi la patru ace şi fetele se dau bine pe lângă tine şi şampania e servită din sticle de 1,5 litri şi farfuria e făcută din aur. Pur şi simplu *urăşti* chestiile astea.

— Nu voiam să zic asta.

— Atunci? Teddy a răsuflat disperat. Care e problema?

Henry şi-a privit prietenul îngrijorat, făcând o pauză ca să îşi găsească cuvintele.

— Nu sunt sigur că logodna asta e cel mai bun lucru pentru mine. Acum că se discută despre hainele de nuntă, mi s-a cam făcut frică. Detaliile de genul ăsta fac totul să pară, nu ştiu, cumva *real*. Imaginează-ţi că o să fac pe gazda cu doamna la dineuri, într-o zi ca asta, în loc să pariez pe cai cu tine. În loc să fac ce vreau eu.

— Dar te mai poţi gândi la asta, când ai lângă tine o doamnă atât de frumoasă?

Henry a încercat să nu se încrunte, dar nu a reuşit. A încercat să îşi imagineze că era atras de logodnica lui, dar aceeaşi imagine rigidă îi amărea gândurile, cea care în trăsură, în timpul plimbării prin Central Park, tresărise la fiecare cuvânt al lui. Abia fusese capabilă să îl privească şi părea, mai

ales lângă exuberanta ei soră, cu obrajii ei roşii şi cu nepăsarea ei, un peşte rece.

— Toată lumea spune că este foarte frumoasă, a trebuit să recunoască Henry cu amărăciune.

— Şi eu zic că este foarte frumoasă, de fapt, aş putea chiar spune că afirmaţia este insuficientă.

— Atunci căsătoreşte-te tu cu ea, a răspuns Henry.

— Aş face-o, a râs Teddy. Dar mă tem că este deja logodită. Sau poate vrei să pariezi pe mâna ei la cursa următoare?

— Ce scandal ar mai fi: „Bărbaţi din înalta societate îşi pun miresele ca miză la cursele de cai.” Şi doar ştii că ziarele relatează până şi când îmi suflu nasul.

— Nu vorbeam serios, omule.

Teddy l-a bătut pe umăr şi l-a scuturat încurajator.

— Ştiu.

Henry şi-a privit mâinile cu degete lungi, impecabile. Erau mâini care nu ştiau ce înseamnă nici măcar o singură zi de muncă.

— Nu sunt sigur că este potrivită. Elizabeth e aşa de timidă şi politicoasă şi tu ştii foarte bine că eu nu am nici una din aceste calităţi.

— Ei bine, a spus Teddy golind sticla de bere şi aruncând-o sub scaune, în mod sigur nu este versiunea ta feminină, dacă asta te nelinişteşte.

— Nu, nu e deloc.

— Dar are bun-gust şi maniere.

Henry şi-a dat ochii peste cap.

— Şi va fi impecabilă în toate domeniile pentru care se căsătoreşte un bărbat. Va fi o gazdă desăvârşită, va ţine o gospodărie perfectă, îţi va face copii frumoşi şi nu se va plânge de nimic. Tu, între timp, vei sta şi te vei bucura, şi nimănui nu-i va trece prin cap că tu îţi trăieşti discret viaţa pe margine, cu aceleaşi prietenii, cu aceleaşi femei şi chiar cu unele noi. Nici una dintre pasiunile tale nu a durat, indiferent pentru cine. Aşa că, serios,

Elizabeth e la fel de bună şi poate chiar mai bună decât oricare dintre fetele cu care ai dori să schimbi jurăminte oricând.

Teddy credea că a pus capăt discuţiei şi i-a făcut semn unui băiat care trecea cu o ladă din lemn cu Pabst la gheaţă să treacă pe la ei. A plătit ambele beri, i-a întins una lui Henry şi a ciocnit:

— Noroc, prietene. Părerea mea e că ai făcut o alegere excelentă.

Henry a băut, dar a continuat să se uite întunecat la cursa care începuse cândva în timpul discuţiei şi se îndrepta acum rapid şi zgomotos spre deznodământ.

— Poate căsătoria nu e ceea ce vreau, a spus în cele din urmă.

Teddy a schiţat un zâmbet şters şi a continuat să urmărească caii care se apropiau ameţitor de turnantă. Bărbaţii din mulţime erau în picioare răcnind şi sperând din tot sufletul că viteza unui mânz le va schimba vieţile.

— Păi, ce vrei de fapt? a întrebat Teddy cu disperare în glas.

Caii au trecut de linia de sosire şi Henry şi-a dat seama că fusese ultima cursă din ziua respectivă. Majoritatea celor din jur rupeau cartelele, înjurau sau se îndepărtau târându-se cu privirile concentrate asupra picioarelor, întorcându-se la vieţile lor dubioase. Totuşi, un bărbat roşcovan sărea în sus de bucurie, boxând în aer şi strigând „Am câştigat!” „Am câştigat!”

Henry s-a întors dinspre bărbatul care se exterioriza ridicol. Prietenul lui îl privea ca şi cum nu ar fi auzit bine. Dar Henry auzise, şi întrebarea – ce voia, de fapt – i se învârtea în minte.

Dar închizând ochii, o vedea numai pe Diana Holland alergând prin iarbă, ridicându-şi fusta, descoperindu-şi minunatele gambe albe şi strigându-l. Vocea ei era plină de pasiune şi ciudă, spunându-i că ar face bine să nu lase funda să-i

scape pentru că mama ei îl va strânge de gât că a lăsat-o în soare să facă pistrui.

Henry ştia exact ce dorea; doar că nu avea nici o idee care l-ar fi putut ajuta.

Douăzeci şi doi

Întregul oraş aşteaptă cu nerăbdare să îi vadă pentru prima dată în public pe domnişoara Holland şi pe logodnicul ei, domnul Schoonmaker, mâine-seară la Waldorf-Astoria, unde se va organiza o petrecere în cinstea amiralului Dewey. Cu siguranţă nu sunt singurul care îşi imaginează scena romantică: cel mai râvnit burlac escortând-o pe aleasa inimii sale.

Din rubrica „Curtezanul vesel" a *New York Imperial*, joi, 28 septembrie 1899

Diana aproape aţipise în camera sufocantă în care sora ei era pregătită pentru prima apariţie publică împreună cu Henry, când a auzit numele magic a cărui rostire o aşteptase toată după-amiaza.

— Ia spune... e tandru Henry cu tine?

Penelope era cea care pusese întrebarea, cu o nonşalanţă teatrală. Purta o bluză de şifon negru cu mâneci bufante şi fustă de culoare cafenie ornamentată cu mătase neagră. Îi adresase întrebarea lui Elizabeth care stătea pe o buturugă de lemn în mijlocul uneia dintre camerele croitorului particular de la Lord & Taylor, dar inima Dianei a fost cea care s-a tulburat la auzul numelui lui Henry. Diana, în jurul căreia nu se afla numai croitorul, ci şi o Penelope atentă şi o mică armată de ajutoare, nu a reacţionat la întrebare. Privea în gol şi a dat din umeri.

— Nu... a spus încet. Dar mâine-seară este prima dată când vom apărea în public împreună şi poate acesta era momentul pe care îl aştepta.

— Da, poate este doar timid până când se va simţi mai sigur pe el lângă tine, a adăugat repede Penelope.

Diana a observat că părea să îşi fi revenit complet după scena din urmă cu o săptămână. Dar,

desigur, fetele ca ele erau atrase ca moliile de lumină de ideea unei nunţi, după cum indica şi prezenţa constantă a lui Penelope lângă croitorul în alertă.

Domnul Carroll nu era un bărbat înalt şi purta panglicile de măsurat atârnate de gât. Deşi nu avea mai mult de treizeci de ani, era deja aproape chel şi se mişca cu o graţie plină de fermitate. Elizabeth stătea în mijlocul freneziei generale, deşi îi lucra la rochie de aproape o oră, marcând locurile în care trebuia strâmtată. Teoretic, era o rochie modestă, îmbrăcând umerii şi încheieturile cu dantelă belgiană, dar fiecare modificare părea să aducă rochia mai aproape de piele. Era croită din mătase de un roz foarte deschis, iar fusta era adunată în creţuri şi valuri care se revărsau spre podea. Linia gâtului era împodobită cu perle mici de apă dulce montate în aur, sute dintre ele fiind grupate. Diana a auzit-o pe mama ei minunându-se de acele perle chiar în acea dimineaţă – erau un cadou de la domnul Schoonmaker, după câte se părea.

Diana asista de pe o canapea moale de catifea de culoarea prunei cum Penelope îi indica croitorului câte o tăietură inegală. Întreg magazinul de pe Broadway – chiar în centrul a ceea ce lumea numea Strada Doamnelor, o zonă cu magazine de lux, rivalizând cu oricare din lume – mirosea a mosc, care se ridica dinspre etajele inferioare, unde se vindeau mănuşi, bonete şi broşe. Fiecare colţişor părea acoperit de oglinzi, astfel încât în orice moment orice domnişoară să fie încântată de propria imagine reflectată dintr-un unghi nou şi surprinzător. În mod obişnuit, Dianei îi plăceau vizitele la magazin, chiar numai pentru faptul că era invadat de bărbaţi tineri şi frumoşi. Dar de data aceasta se simţea deja obosită de imaginea surorii ei repetată de atâtea oglinzi, luminată de candelabrele strălucitoare. Vedea numai o părticică din propria reflectare, confundându-se cu decorul în impunătorul tablou al probei lui Elizabeth.

Şi în afară de Diana era şi însoţitoarea, mătuşa Edith, care aţipise. Purta o rochie maro, iar gâtul îi era acoperit de o eşarfă crem, care pretindea că ar proteja-o de răceală. Aproape la fiecare zece minute, o vânzătoare apărea pentru a le prezenta o nouă comoară – pălărie cu pene şi mănuşi pentru operă din piele şi brăţări incrustate cu sidef, toate aranjate în hârtie de mătase roz – şi ocazional cu pahare de şampanie pe care le ofereau clienţilor aleşi.

— Şi ai fixat data căsătoriei? a continuat Penelope cu ochii dilataţi de o curiozitate intensă.

— Oh, da... cândva în iarnă sau în primăvară.

Diana a luat un pahar de şampanie de la vânzătoare şi a sorbit o gură. I se părea ciudat faptul că sora ei era atât de imprecisă, dar nu voia să insiste asupra acestui aspect. Dacă ar fi făcut-o totuşi, ar fi putut evidenţia şi faptul că Penelope, care nu avea interes natural pentru alţi oameni, era neobişnuit de iscoditoare. Din experienţa Dianei, subiectul preferat de conversaţie al lui Penelope era constituit chiar de ea însăşi.

— E foarte curând, a remarcat Penelope. Poate ar trebui să îi ceri ajutorul lui Buckie. Mă refer la planurile de nuntă. E foarte bun în ceea ce face, doar ştii...

— Crezi? Elizabeth privea pierdută imaginea sa din oglindă. Bine, dar ai putea să îl rogi tu? Îl cunoşti mult mai bine decât mine.

Diana s-a tolănit la loc, sprijinindu-şi capul de tapetul albastru-închis, şi aşteptându-şi rândul la probă. Se petrecea ceva între Elizabeth şi prietena ei – poate Penelope era geloasă –, dar Diana nu reuşea să înţeleagă exact ce. În mod normal nici nu s-ar fi sinchisit, dar în acea zi se surprinsese trăgând cu urechea, pândind orice referire la numele lui Henry. Tânărul, în orice context, devenise din nou interesant pentru ea.

Mai devreme, când luau masa de prânz la Palm Garden la Waldorf, Elizabeth o înnebunise cu cât

de mult conta pentru ea faptul că Penelope acceptase să îi fie domnişoară de onoare şi cât de frumoasă urma să fie nunta şi tot aşa. Când Penelope s-a dus să tragă pe furiş o ţigară în foaierul doamnelor, departe de ochii vigilenţi ai mătuşii Edith, Elizabeth îi şoptise Dianei că îi părea rău că nu putea să aibă două domnişoare de onoare.

— Chiar trebuia să o întreb pe Penelope – mă ierţi, nu-i aşa? a rugat-o ea. Până la urmă ne făcuserăm o promisiune una alteia.

— Deja ţi-am spus că nu îmi pasă, a sosit prompt răspunsul clar al Dianei. Oricum, Penelope este probabil o candidată mai bună pentru postul de purtătoare oficială de flori la o nuntă între doi tineri care nu se iubesc.

Elizabeth a dat înapoi repede la această remarcă, deşi Diana nu avusese intenţia de a fi crudă. Era doar o constatare. Dar de atunci Elizabeth se închisese în sine – indiferent de toanele pe care le avea – şi nu arăta această atitudine în public niciodată.

— Dar te-ai întâlnit cu el? a continuat Penelope să o tragă de limbă. Era foarte aproape de Elizabeth, chiar inconfortabil de aproape, inspectând dantela din jurul gâtului.

— Oh, da. Am fost la o plimbare în parc, când... când a fost asta Di?

— Duminică, a răspuns autoritară Diana. Nici nu a fost nevoie să se gândească la care *el* se referea Penelope. A fost foarte galant, a adăugat fără să bage de seamă.

— Chiar aşa? a tresărit Penelope mişcându-şi degetele către perlele din dreptul inimii lui Elizabeth, dar întorcându-şi ochii către Diana.

— A fost destul de drăguţ, a intervenit Elizabeth. A recuperat pălăria luată de vânt a Dianei.

— Oh, a exclamat Penelope, revenind la examinarea rochiei.

Diana a retrăit în minte scena din acea după-amiază din Central Park de mai multe ori şi s-a surprins făcând acelaşi lucru chiar în clipa aceea – petele de verde şi feţe de masă cu pătrăţele în timp ce alergau pe pajişte, Henry făcând pe eroul în mod comic, lipăind prin apa murdară, subtilitatea zâmbetului său şi modul plin de înţeles în care o privea.

— Ai luat vreodată trenul din gara Grand Central spre Vest?

Diana s-a desprins din lumea ei pentru a-şi cerceta sora, cu privirile la fel de pierdute, punând o întrebare complet ilogică. Camera – cu tapet albastru cu model şi covor înflorat – a revenit în atenţia Dianei, în timp ce aceasta încerca să înţeleagă de ce ar fi pus o întrebare atât de ciudată.

— Nu, dacă nu pui la socoteală Newport, care e direct spre nord, cred, a declarat Penelope.

Diana a privit-o în oglindă, aplecându-se să examineze volanele fustei lui Elizabeth care şi-a întins gâtul şi cele aproximativ şapte imagini ale sale reflectate în oglinzi şi-au întors bărbiile contemplativ.

— Câte trenuri crezi că pleacă zilnic din Grand Central înspre California?

— De ce vrei să ştii un astfel de lucru? a răspuns Penelope sec, fără a-şi desprinde ochii de la tivul rochiei prietenei sale.

Privirea lui Elizabeth a alunecat spre metrii de satin roz-deschis care se revărsau în jurul ei.

— Doar că lumea e atât de mare acum! Nu te gândeşti la asta uneori?

— Nu, a răspuns scurt Penelope. Stătea cu braţele încrucişate la piept şi se sprijinea pe una dintre oglinzi, uitându-se direct spre Elizabeth.

— Ce ne interesează ce e în afara Newportului şi New Yorkului? Apropo, în Newport a fost mult mai distractiv vara trecută. A fost cu adevărat cea mai frumoasă vară din viaţa mea. Apoi a adăugat cu o voce sugestivă: Henry a fost acolo.

— Ba nu, n-a fost, a intervenit Diana. Cel puţin nu toată vara. O parte a sezonului a fost în Saratoga... cel puţin, din câte îmi amintesc, erau articole despre el. Cele două tinere o priveau uimite pe Diana, făcând-o să continue cu un glas mai potolit. Nu-i aşa, mătuşă Edith? Nu îţi aduci aminte că toată lumea vorbea despre faptul că fiul lui William Schoonmaker venise în oraş?

Mătuşa Edith, al cărei cap era înclinat pe spate, iar ochii îi erau pe jumătate închişi, a scos un sunet care semăna mai mult cu un sforăit.

— Poftim? a mormăit trezindu-se pentru o clipă. Fără turnură... a continuat ca prin vis, în timp ce şi-a închis din nou ochii. Erau în vogă când eram fată, dar acum nu mai sunt, nu mai sunt...

Camera s-a umplut de o chicoteală înăbuşită, suficient de potolită pentru a nu o trezi pe mătuşa Edith, apoi domnul Carroll le-a readus la obiectivul zilei.

— În regulă, frumoasa mea, am terminat cu tine, a anunţat cu glas cântat.

Elizabeth i-a zâmbit cuceritor ca întotdeauna, permiţându-i să o ajute să coboare de pe buturugă. Domnul Carroll fusese dintotdeauna favoritul surorilor Holland care îl vizitau deseori la magazinul propriu, dar şi la atelierul pe care îl ţinea la Lord & Taylor, astfel încât clientele ca ele să poată alege primele din stocul de materiale.

— Penelope, domnişoara mea, tu urmezi.

Elizabeth şi Penelope s-au luat de braţ şi s-au îndreptat către micuţa cameră în care Elizabeth putea să îşi dea jos rochia cea nouă, iar Penelope să o îmbrace pe a ei. Diana s-a pleoştit resemnată şi îi părea rău; şi-a dat seama – privindu-le de la spate, că ele pleacă, chiar numai şi pentru un minut. Sigur vor fi discuţii despre Henry pe care le va pierde şi acestea – oricât de banale – îi tăiau respiraţia.

— Oh, scuzaţi-mă, domnişoară, a spus o vânzătoare îmbrăcată într-o bluză simplă neagră cu

fustă albă. Ţinea o cutie lungă, subţire şi albă. Am un colet de la Henry Schoonmaker....

— Oh, Elizabeth s-a întors, făcând un pas în faţă, roşind uşor.

— ...pentru domnişoara Diana Holland.

— Ah, a exclamat Penelope, întorcându-se brusc în direcţia copilei.

Vânzătoarea s-a îndreptat către Diana, care era încă tolănită pe divan, şi i-a înmânat cutia. Apoi s-a îndepărtat, rămânând în aşteptare.

— De ce îţi trimite Henry cadouri ţie? Vocea lui Penelope era tăioasă, iar buzele-i catifelate îi rămăseseră întredeschise de surprindere.

Diana se uita fix la liniile netede ale cutiei. Nu îi venea să creadă că ţinea ceva de la Henry, mai ales în faţa altor persoane. Aproape îi era frică de ceea ce va găsi înăuntru, ca şi cum sentimentele tainice pentru Henry erau închise, gata să fie date în vileag în momentul în care ar fi ridicat capacul cutiei. Dar Diana nu era uşor de speriat, sau cel puţin aşa şi-a reamintit.

— Hai, a îndemnat-o Elizabeth. Se apropiase la fel cum ar fi făcut mama lor şi o privea pe Diana iritată. Deschide-o!

Fata a răsuflat şi a ridicat capacul. Înăuntru era o fundă, drăguţă, dar foarte obişnuită, din mătase bleu, decorată cu mici vapoare, brodate cu fir bleumarin şi galben. Diana a încercat să nu pară dezamăgită ţinând-o sus pentru a putea fi văzută de Penelope şi Elizabeth.

— Oh, o fundă, a spus Elizabeth sec. Pentru a o înlocui pe cea de la pălăria ta.

— Un cadou de fetiţă, pentru mica noastră Di, a adăugat Penelope, zâmbind cu îngâmfare. Ce adorabil! Vezi, Henry este drăguţ cu tine, Elizabeth, trimiţându-i fleacuri surorii tale mai mici.

Câteva replici spirituale au răsunat în mintea Dianei, dar Penelope şi Elizabeth se întorseseră deja şi se îndreptau spre garderobă, iar fata care

adusese funda îşi vedea de treaba ei – părând cumva dezamăgită de întâmplarea la care asistase.

Privind funda, Diana nu a putut să nu se simtă ridicolă. Penelope avea dreptate în privinţa faptului supărător. Era genul de cadou pe care îl faci unui copil ca să îi închizi gura. Şi poate tocmai asta încerca Henry să facă. A tras de fundă nervoasă, desfăşurând-o în cutie, dar, pe când funda se desfăcea, o bucăţică de hârtie mică, împăturită complicat, a căzut pe podea.

Diana a ridicat ochii să vadă ce făceau celelalte persoane din cameră. Mătuşa Edith sforăia încă uşor, iar domnul Carroll se foia preocupat, mormăind ceva în sinea lui absent. Diana s-a aplecat şi a ridicat biletul.

E o nebunie,

dar nu mă mai pot gândi la altceva decât la tine.

H.S.

Inima i-a stat în loc citind şi un fior i-a străbătut tot corpul. Era aproape la fel de plăcut ca un sărut adevărat, neaşteptat.

Douăzeci şi trei

Camerista unei lady din înalta societate primeşte de obicei pentru o lună cât câştigă o vânzătoare într-o săptămână şi se aşteaptă să-şi manifeste recunoştinţa când i se oferă lucruri, odată costisitoare, pe care stăpâna ei nu le mai foloseşte. Este scandalos că la sfârşitul secolului al XIX-lea există încă astfel de inegalităţi.

Din editorialul *New York Imperial*,

vineri, 29 septembrie 1899

Lina zăbovea în foaierul casei Holland, sperând că se va întâmpla ceva. Poate Will se va strecura în spatele ei şi îi va şopti la ureche cât de recunoscător îi era pentru îngrijirea tandră a rănilor lui. Dar, lăsând deocamdată speranţele la o parte, trebuia să recunoască faptul că Will nu îi prea dăduse atenţie în acele zile. Din acea după-amiază de duminică, când îi bandajase mâna, păruse complet absorbit de propriile gânduri. Lina îşi dădea seama că Will nu îşi putea lua gândul de la Elizabeth şi devenea din ce în ce mai convinsă că ar fi trebuit să îi mărturisească dragostea pe care i-o purta chiar în ziua aceea în şopron, când avusese ocazia.

Oraşul era prins în febra pregătirilor pentru paradă. Desigur, ea însăşi era blocată în spatele uşii de stejar a stăpânei, privind pe geamul înclinat. Şi-ar fi dorit să se afle în mulţime, mâncând floricele proaspăt făcute alături de Will. Sau, mai bine, pe unul dintre acele iahturi uriaşe cu care extravaganţii călătoreau peste tot în lume. Ce-ar fi fost să simtă briza oceanului bătându-i în faţă, să poată merge oriunde şi să vadă orice.

Îşi imagina soldaţi în tot oraşul. Citise în *Harper's Weekly* că a doua zi mii de soldaţi urmau să mărşăluiască prin oraş, de la mormântul generalului Grant până în Battery Park, în cadrul paradei. A încercat să întrezărească pe geam măcar un crâmpei din mulţimile de bărbaţi în uniformă, dar nu a reuşit să o vadă decât pe sora ei trecând grăbită pe trotuar. Era cu unul dintre băieţii sprinteni de la Lord & Taylor – angajau numai vânzători atrăgători pentru a ademeni cliente sărace cu duhul – şi cărau două cutii incomode, gigantice.

Lina a deschis uşa şi a hotărât că, deşi merita toată atenţia, nu era nici pe departe atât de trăgător ca Will.

— Aveţi nevoie de ajutor? a strigat ea.

Claire se înroşise din cauza efortului, dar băiatul de la Lord & Taylor i-a zâmbit firesc. Nu părea cu mult mai mare decât ea, iar faţa îi era acoperită de o barbă blondă.

— Aproape am ajuns, a spus Claire răsuflând din greu în timp ce urca scările verandei ornate cu fier forjat. Au reuşit să bage pe uşă cutiile lungi şi le-au aşezat pe masa lustruită de stejar de lângă intrare. Claire a oftat şi i-a zâmbit vânzătorului care o ajutase. Mulţumesc…

Bărbatul a ridicat din umeri indiferent, privind-o fix pe fata roşcată cu indolenţă. Avea ochii căprui şi îndrăzneţi. Era clar că ocupaţia lui îl plasa cu câteva trepte deasupra surorilor Broud. Lina a observat-o pe sora ei roşind şi s-a simţit jenată pentru ea. Era evident că aşteptarea lui nu însemna că ele prezentau vreun interes pentru el. Când stânjeneala a devenit chinuitoare, a spus:

— Şi banii?

— Oh, a exclamat Claire gâfâind, şi aproape vânătă în obraji, apoi s-a uitat neajutorată la Lina.

— Păi, noi nu… dar sunt sigur că dacă…

Bărbatul a încuviinţat nepăsător, printr-un semn al capului, apoi s-a căutat în buzunar şi a rupt un

ordin de plată.

— Dacă aţi putea să îi daţi asta doamnei Holland, şi domnul Carroll m-a rugat să îi reamintesc că mai sunt câteva facturi neplătite.

— Înţeleg, a spus Claire încet. Îi voi transmite.

— Te rog, a spus el.

Era o nuanţă neplăcută de ironie în vocea lui. Apoi şi-a ridicat borul pălăriei şi a pornit îngâmfat pe scări şi înapoi pe Broadway. Chiar înainte de a se răsuci şi de a-şi urma sora înăuntru, Claire l-a văzut pe băiatul de la Lord & Taylor întorcând capul şi aruncându-i un rânjet larg.

— Era frumos, a şoptit fata entuziasmată, ridicând cutiile supradimensionate şi cărându-le sus pe scări.

Lina a încercat să scoată un sunet afirmativ, dar simţea numai compătimire pentru că sora ei era atrasă de astfel de bărbaţi. Aceştia erau angajaţi pentru abilitatea lor de a flirta cu doamnele în ieşirile la cumpărături şi nu cu servitoarele doamnelor care alergau pentru comisioane. Dar Claire trăia mai mereu într-o lume a fanteziei, şi Linei i se părea mai prudent să nu o tulbure.

— Abia aştept să le văd, a spus Claire intrând în camera lui Elizabeth.

Au lăsat cutiile cu rochii pe pat şi Claire a ridicat capacul. A dat la o parte hârtia de mătase şi a despăturit rochia roz, bogat ornamentată.

— Nu-i aşa că este minunată? a şoptit parcă mai mult pentru sine, în timp ce lumina părea să fie reflectată de rochie pe chipul ei, luminându-l.

— Da, a recunoscut Lina cu ciudă.

Era frumoasă, deşi detesta să se preocupe de astfel de lucruri, nu putea să nu se închipuie îmbrăcată în ea, măcar pentru câteva clipe.

— O va purta în seara aceasta, când iese pentru prima dată în public împreună cu domnul Schoonmaker. Va fi perfectă, nu-i aşa?

Lina a scos un sunet gros. Gândul apariţiei perfecte a lui Elizabeth nu o încânta deloc. De fapt

îi producea durere, amintindu-i în acest fel de faptul că ea nu va purta niciodată bijuterii şi mătăsuri, că toate trucurile cu care Elizabeth atrăsese atenţia lui Will îi erau interzise.

— Lina, ai văzut inelul domnişoarei Liz? Ce minunăţie!

Claire a întins rochia pe pat şi i-a examinat mulţimea de ornamente din aur şi perle.

— L-am văzut.

Lina şi-a întors privirea de la pliurile şi creţurile sofisticate, întrebându-se ce reacţie ar fi avut Will dacă ar fi văzut-o pe ea în rochia aceea. Întotdeauna s-a gândit că mătasea roz ar fi contrastat de minune cu pielea ei, dar nu a avut niciodată ocazia să afle.

— E enorm!

— În ziare scrie că ar costa o mie de dolari. Îţi dai seama? O mie de dolari.

Lina a dat din cap dezgustată.

— Nu, nu pot. Este imoral, asta e. Îţi dai seama cât ne-ar lua nouă să facem atâţia bani?

— Păi, noi amândouă câştigăm doisprezece dolari pe lună, asta înseamnă…

Claire şi-a dat ochii peste cap, privind în tavan şi părând a calcula. A dat din umeri când nu a mai putut ţine socoteala şi a spus:

— Nu ştiu, dar oricum o perioadă foarte lungă.

— Am reuşi cam într-un deceniu, tăntăloaico. Gândeşte-te ce am putea face cu atâţia bani, unde am putea merge. De fapt, cam oriunde. Am putea lua propriile decizii şi am putea scăpa de munca asta umilitoare şi îndobitocitoare. Prin „noi”, Lina se referea la Will şi la ea, şi simţea cum îi mijeşte zâmbetul pe chip numai imaginându-şi acest lucru. Adică, dacă am avea inelul şi l-am vinde…

— Nu vorbi aşa! Vocea visătoare a lui Claire a fost înlocuită de una ascuţită şi uşor înspăimântată. E urât să bârfeşti în felul ăsta.

Lina nu a putut să îşi stăpânească un râs plin de afecţiune:

— Dar ţie îţi place să bârfeşti.

— Nu despre familia Holland, a ripostat Claire pe un ton hotărât.

Ea şi-a trecut mâna peste rochie, îndreptându-i cutele. Apoi a ridicat-o şi a agăţat-o de paravanul negru cu auriu după care se îmbrăca Elizabeth. Zăbovea lângă rochie, privind-o cu afecţiune.

Lina a lăsat-o un moment şi i-a zis:

— A fost ciudat jos, nu crezi?

— Ce a fost ciudat? a întrebat Claire cu inocenţă.

— Partea cu facturile neplătite.

Claire a aruncat o privire neliniştită spre uşă, apoi către sora sa:

— Pot să îţi spun ceva?

— Sigur, a şoptit Lina.

— Cred că au *probleme* cu... banii.

— Cine?

— Familia Holland. Claire s-a uitat împrejur, ca şi cum dintr-odată în cameră ar fi apărut una dintre stăpâne. Pentru că l-am văzut pe bărbatul acela, domnul Broussard... cel care a vândut câteva dintre piesele de colecţie ale domnului Holland când a murit. A fost aici, l-am văzut de câteva ori şi a plecat cu... lucruri.

— Dar familia Holland nu ar putea fi...

Lina s-a oprit din a enunţa posibilitatea ca familia Holland, cu lucrurile ei la modă, cu regulile ei ridicole şi aroganţa ei, să aibă probleme financiare. Deşi ajunsese în aceste câteva zile să gândească multe lucruri urâte despre Elizabeth, ideea că stăpânii ei ar putea să nu mai fie la fel de bogaţi era şocantă. În mintea ei toată lumea se întorcea cu susul în jos. Însemna că modul în care îşi petrecea orele şi servilitatea surorii ei erau absurde.

— Şi zilele trecute, a şoptit Claire, cred că am auzit ceva, când era domnul Cutting aici, şi domnişoara Diana a spus...

Amândouă au tresărit de spaimă şi şi-au întrerupt conversaţia şoptită din cauza zgomotului făcut de uşa care zgâria podeaua şi au văzut-o pe Elizabeth intrând în cameră.

— Oh, a şoptit tânăra, evident surprinsă la vederea celor două servitoare.

— Domnişoară Elizabeth, a rostit Claire cu răsuflarea tăiată şi îndepărtându-se de sora ei încercând să zâmbească larg. Tocmai am adus rochiile de la Lord & Taylor şi ne asiguram că totul este în regulă.

— Mulţumesc, a spus Elizabeth cu glasul stins, uitându-se pe rând la cele două surori Broud.

Poate se întreba de ce fusese nevoie de amândouă, s-a gândit Lina foindu-se sub privirile suspicioase ale lui Elizabeth. Pentru o clipă aproape că a simţit milă faţă de stăpâna sa – era probabil săracă şi îi era foarte greu să se acomodeze cu o viaţă fără rochii elegante, care până atunci fuseseră o obişnuinţă. Dar imediat Lina şi-a amintit de tot ce îi luase Elizabeth şi şi-a îndreptat încet umerii.

— Şi trebuie să spun că rochia dumneavoastră este splendidă, a continuat Claire cu o voce stridentă, exagerat de entuziasmată, care a înfiorat-o pe sora ei. Veţi fi incredibil de frumoasă în ea.

Această ultimă replică a părut a o mulţumi cu adevărat pe Elizabeth.

— Mulţumesc, Claire, eşti foarte drăguţă.

Elizabeth s-a întors spre Lina şi pentru câteva momente s-au privit în ochi. Tânăra servitoare a încercat să-i zâmbească, dar stăpâna ei nu a răspuns gestului. Odată o admirase pe Elizabeth, dar acele vremuri păreau foarte îndepărtate. Acum i se părea că fiecare zi îi dezvăluia noi secrete murdare ale fostei prietene. Le adunau şi le foloseau în propriul interes social. Ei bine, şi Lina avusese ambiţii şi şi-ar fi jucat rolul la fel de bine. Dar acum îşi dădea seama de faptul că nu avea nici

un rost să-şi plângă de milă şi să se văicărească de viaţa ei ca servitoare.

Va juca şi ea jocul lui Elizabeth şi, mai devreme sau mai târziu, Will îşi va da seama de duplicitatea ei. Atunci o va vedea pe Lina cu alţi ochi – nu ca pe o servitoare, ci ca pe o lady demnă de iubirea lui.

Douăzeci şi patru

Elizabeth,
Îmi cer scuze pentru faptul că festivităţile de pe mare au durat mai mult decât am anticipat. Mi-e teamă că nu te voi putea conduce la petrecere, dar te voi aştepta în vestibul, la ora opt şi jumătate, şi ne vom face intrarea atunci.
Complimente,

H. Schoonmaker

— Deci, acu' i-acu'?

Elizabeth îşi privea reflecţia în oglinda ovală aplecată asupra măsuţei de toaletă, gândindu-se la întrebare. Chipul îi era alb de pudră, obrajii erau daţi cu fard, iar buzele erau rujate cu un roşu-aprins. Părul îi era strâns în bucle sofisticate legate între ele cu mici perle de apă dulce. Acestea au fost printre puţinele cuvinte pe care Lina i le adresase întreaga zi, sau poate chiar toată săptămâna. Şi-a ţuguiat buzele cântărindu-şi răspunsul.

— Ce vrei să spui?

— Oh, alături de tânărul domn Schoonmaker, desigur, a spus Lina cu o familiaritate care a uimit-o pe Elizabeth, pentru că nu-i stătea deloc în fire – cel puţin nu în ultima vreme. Prima seară în care ieşiţi împreună, a adăugat, smucind încă o dată de şireturile corsetului lui Elizabeth.

— Henry? a întrebat ea, în timp ce camerista îi strângea şi mai mult talia.

Menţionarea numelui lui Henry era surprinzătoare, pentru că gândurile ei erau toate numai la ameninţarea lui Will de a pleca. Pentru ea, seara aceea nu prea avea nimic de-a face cu Henry, era noaptea în care Will urma să plece.

— Cât este ceasul, Lina? a întrebat, gândindu-se din nou la trenuri şi dacă Will era deja într-unul din ele.

— Opt, domnişoară Holland.

Simţea cum i se strânge inima. Will îi spusese foarte clar ce va face şi acum era departe. Sigur era departe. Era ora opt şi sigur ultimul tren din Grand Central plecase deja.

Lina a smucit din nou de şireturile corsetului şi Elizabeth a tras adânc aer în piept.

— Domnul Schoonmaker vă va însoţi în seara aceasta? a întrebat Lina trecând şireturile prin ultimele găici ale corsetului.

— Ne întâlnim la hotel, căci Henry este prins pe *Elysian*, a răspuns mecanic Elizabeth.

Biletul scris dezordonat sosise în urmă cu o oră, adus de un servitor care fusese nevoit să vâslească până la mal într-o şalupă prin haosul ce domnea în acele momente peste East River. Deşi înţelesese de pe figura mamei ei că ar fi trebuit să fie supărată de întârziere, situaţia îi era complet indiferentă.

— Aşa se numeşte iahtul familiei Schoonmaker, a adăugat cu aceeaşi voce egală. Participă la parada de pe mare în cinstea amiralului Dewey.

— Oh.

Lina a tras ultima oară de şireturi, provocându-i lui Elizabeth o durere ascuţită la nivelul toracelui. Stând în faţa oglinzii şi aşteptând ca Lina să înceapă să-i pună rochia, a fost surprinsă de uralele ce se auzeau din stradă. Chiar şi în cartierele de obicei liniştite din jurul parcului, zgomotul unui oraş în sărbătoare umplea aerul serii. Se auzeau în depărtare artificii şi strigăte ale petrecăreţilor aproape de Broadway, tropăitul cailor şi peste tot defilarea soldaţilor adunaţi în grupuri mari. Dar pentru Elizabeth, orice zgomot părea ecoul unui tren punându-se în mişcare.

— Doar soldaţii, domnişoară, a spus Lina revenind cu rochia.

Era ceva în amabilitatea indiscretă a tinerei cameriste care o deranja pe Elizabeth.

— Când ai devenit aşa de vorbăreaţă?

— Îmi cer scuze, eu doar...

— Îmi pare rău, Lina, a spus imediat Elizabeth.

A încercat să îi zâmbească fetei şi şi-a amintit că aceasta fusese cândva apropiată şi de Will. Trebuia să-i fi păstrat un sentiment de afecţiune şi acum. Elizabeth şi-a amintit de comportamentul ciudat, tandru, pe care Lina îl avusese întotdeauna în preajma lui Will, atunci când erau toţi prieteni, un trio, în perioada de dinainte de a se complica totul, când încă Elizabeth nu conştientizase cât de adânci erau sentimentele ei pentru Will. Deodată, i-a venit ideea că poate Lina ştia dacă a plecat – că poate şi ea era întristată de absenţa lui.

— A fost o cruzime din partea mea, nu am vrut să te rănesc. Cred că sunt emoţionată din cauza ieşirii cu Henry.

Lina a încuviinţat printr-o înclinare a capului, apoi a devenit la fel de tăcută ca de obicei, ajutând-o pe Elizabeth să-şi îmbrace rochia. Îi venea perfect, ornamentul fastuos de perle îi împodobea gâtul, scoţându-i în evidenţă talia subţire. În timp ce Lina îi fixa rochia, Elizabeth nu se putea gândi decât că, dacă ar fi fost mai curajoasă, dacă ar fi făcut ceea ce i-a cerut Will, nu ar mai fi purtat niciodată rochii precum aceea. Pentru o clipă a urât mătasea şi perlele şi detaliile de aur, şi chiar pe sine pentru că se lăsa cumpărată atât de uşor. Desigur, motivele pentru care acceptase căsătoria cu Henry erau multiple, dar în acele clipe în care se detesta, i se părea că se lăsase cumpărată la preţul unei rochii făcute la comandă. Ar fi izbucnit în lacrimi, dar nu putea în faţa Linei, care aluneca pe papucii cu tocuri înalte ai lui Elizabeth.

— Eşti gata?

Diana şi-a făcut apariţia în cadrul de mahon al uşii. Purta o rochie mai simplă decât Elizabeth, cu

mâneci scurte şi decolteu în formă de inimă şi cu fusta de culoarea levănţicii. O eşarfă mare îi marca talia subţire şi îi dădea o înfăţişare mai puţin neglijentă decât de obicei. Elizabeth ştia că fusese refăcută dintr-o rochie mai veche – familia Holland abia îşi mai putea permite o redingotă nouă, dar arăta luminoasă şi drăguţă, iar Elizabeth a găsit un mic prilej de bucurie în acest fapt. Cel puţin una dintre ele putea fi încă fericită.

— Da, aproape.

Elizabeth a reuşit să se ridice în ciuda faptului că trupul îi era copleşit de regrete. Şi-a verificat bretonul în oglindă, încercând să zâmbească în timp ce se prindea de braţul surorii ei mai mici, conducând-o pe holuri la etajul întâi. I-ar fi mulţumit Linei, sau i-ar fi arătat aprecierea cumva, dar nu-şi putea lua gândul de la plecarea lui Will şi nici nu se putea gândi la cuvinte.

Când surorile Holland au ajuns în foaier, au găsit-o pe mama lor aşteptându-le. Era îmbrăcată în negru şi a părut uşurată de prezenţa atrăgătoare a celor două fiice. Chiar obrajii calzi ai Dianei erau marcaţi de un fel de nerăbdare veselă, iar Elizabeth se minuna de faptul că se simţea atât de nefericită făcând ceva care aducea familiei sale atâta linişte. A reuşit să încuviinţeze, făcând tot posibilul să pară cât mai firească, apoi a apărut doamna Faber pentru a le ajuta cu mantourile de seară.

După ce s-au îmbrăcat aşa cum se cuvine pentru seara respectivă, s-au întors şi au ieşit încet pe uşa masivă de stejar. Elizabeth avea un nod în gât şi, privind aglomeraţia din stradă, s-a simţit copleşită şi confuză. Apoi privirile i-au căzut asupra cupeului tras de cei patru cai ai familiei Holland. A văzut figura de pe capră şi a clipit pentru a fi sigură că nu se înşela.

Era Will, chiar acolo în faţa ei. Nu părea fericit – cum ar fi putut fi? –, dar nici nu arăta trist sau neliniştit. Părea calm, iar ochii lui de un albastru senin erau fixaţi pe Elizabeth într-un mod atât de

firesc, încât a fost sigură că a roşit. Plutea de fericire.

Pentru un moment a uitat ce trebuia să facă în seara aceea. Părea că mama şi sora ei nu observaseră că ea se oprise din drum, ci înaintau, coborând cele şapte trepte de piatră maro şi aşteptând ca Will să le ajute să urce în cupeu. A făcut un pas spre trăsură, dorindu-şi să-l poată atinge, pentru a se asigura că nu era un vis.

Purta o jachetă scurtă, din lână, cu guler întors, pantaloni negri peste cizmele obişnuite, roase, şi o gambetă, ceea ce purta numai noaptea. Deşi nu a privit-o în timp ce o ajuta să urce în trăsură, i-a simţit mâinile în jurul mijlocului şi a cuprins-o un sentiment de linişte dat de atingerea lui. Apoi s-a văzut în cupeu şi caii au pornit spre Waldorf.

— Ia uite ce zâmbet, a remarcat mama ei.

— Oh. Elizabeth şi-a dus instinctiv degetele la obraji. Sunt pur şi simplu uşurată. Uşurată că am plecat.

— Da. Însă e păcat că te întâlneşti cu Henry abia acolo...

Elizabeth nu putea decât să continue să zâmbească prosteşte, indiferent de ce spunea mama ei. Se simţea uşoară ca aerul, zburând prin oraş, o umbră de nebunie ajungând la ea pe ferestrele trăsurii.

— E acelaşi lucru, presupun. Important este că veţi intra în sala de bal împreună.

— Da, a încuviinţat Elizabeth strălucitoare.

Ar fi răspuns luminoasă la orice ar fi spus mama ei în acele clipe. Will nu o părăsise. Va ajunge să înţeleagă că făcea ceea ce trebuia pentru familia ei. Nu vor putea fi niciodată cu adevărat împreună, dar nici prea departe nu vor fi. Ar fi găsit o cale să îl vadă de fiecare dată când ar fi fost posibil şi, poate, va învăţa să o iubească şi ca doamna Schoonmaker.

În ciuda traficului aglomerat din acea seară, au ajuns repede la intersecţia Fifth Avenue cu Thirty-

fourth. Elizabeth continua să zâmbească, aşteptând ca Will să vină şi să deschidă uşa. Afară, tot New Yorkul părea să fi ieşit pe străzi, aclamând în direcţia Waldorf-Astoria. Hotelul îşi înălţa cele cincisprezece etaje spre cer şi clipea din fiecare turn şi fronton, din fiecare dintre nenumăratele ferestre strălucind în noapte. Trăsurile înţesau străzile în tot cartierul.

După ce mama şi sora sa au coborât, Elizabeth s-a sprijinit de mâna lui Will, lăsându-l să o ajute să coboare. Când picioarele i-au atins pământul, ea a slăbit strânsoarea mâinii, dar el nu. O ţinea strâns şi în timp ce se întorcea, l-a surprins aplecându-se şi sărutându-i mâna. Căldura buzelor lui i s-a răspândit în tot corpul. Will şi-a ridicat faţa către ea. L-a privit în ochii de culoarea aceea deschisă, unică, apoi s-a uitat la nasul frumos arcuit şi sub el, buzele pline pe care le sărutase de atâtea ori. Şi-a dat seama că murmura ceva. Will îi spunea încet, în faţa hotelului Waldorf-Astoria şi a întregii lumi, că o iubea.

— Will, s-a răstit doamna Holland.

Elizabeth, împietrită, şi-a retras mâna. Apoi a auzit cu uşurare instrucţiunile obişnuite ale mamei sale – Will putea să ducă trăsura acasă, căci familia Schoonmaker le asigura transportul la întoarcere – şi a înţeles că gestul lui nu fusese observat. S-a simţit încurajată să-i zâmbească timid, spunându-i în felul ei subtil cât de fericită era că se hotărâse să rămână. Apoi şi-a urmat familia în hotel.

— Nu-i aşa că vremea este perfectă?

Elizabeth s-a întors şi a văzut o femeie corpolentă, îmbrăcată într-o rochie de brocart auriu. Nu a recunoscut-o şi a presupus că trebuie să fie una dintre milionarele afacerilor cu minereuri din Vest, care păreau a sosi zilnic în număr din ce în ce mai mare în New York.

— Eu o numesc vreme înrourată, a adăugat femeia cu un zâmbet îmbujorat.

— Da, este foarte plăcută.

Elizabeth şi-a dat seama abia după ce a vorbit cât de minunat era aerul – umed şi răcoros exact cât trebuia. Pentru prima dată în acea săptămână, simţea că totul va fi bine.

— O seară plăcută! i-a strigat doamnei, pe când Diana o apuca de mână, trăgând-o în foaierul impunător şi strălucitor.

Se mişcau iute pe holul lung cu podele de mozaic şi mărginit de pereţi acoperiţi de oglinzi şi marmură de culoarea chihlimbarului. Pe divanele de catifea pluşată care erau aliniate lângă pereţi, stăteau tolăniţi petrecăreţi râzând, strigând şi privindu-i pe ceilalţi. Locul era plin de forfotă şi Elizabeth începea să înţeleagă de ce ziarele îl numiseră Aleea Păunilor.

— Nu este aici, a anunţat fierbând doamna Holland.

— Cine? a întrebat Elizabeth. Vedea că mama ei era iritată, dar ea nu-şi putea stăpâni zâmbetul – era încă prea prinsă în vise fericite cu Will.

— Henry, desigur. Toţi spun că este încă pe iaht.

Elizabeth a urmărit-o pe mama ei încrucişându-şi braţele. Părea aproape de un acces de furie, atât de tulburată era de ratarea acestei afişări publice a logodnei fiicei sale.

Penelope a venit în spatele ei, arătând minunat în rochia de culoarea curmalului japonez, cu decolteu adânc şi cu ornamente sclipitoare de perle. Rochia îi strângea şoldurile, terminându-se cu o coadă de peşte, iar pielea îi strălucea.

— Da, unii dintre oaspeţii de pe *Elysian* s-au întors deja la mal, a înştiinţat-o ea, dar se pare că Henry a fost reţinut.

— Nu-i nimic, a spus Elizabeth veselă. Va fi aici cât de curând. Nu e un motiv să nu ne bucurăm de petrecere. A luat-o de braţ pe Penelope şi a sărutat-o cu căldură pe obraz. Se simţea bine să o aibă înapoi pe vechea prietenă – avea acea fire căreia nu-i plăcea să meargă la petreceri.

Doamna Holland s-a întors brusc, îndreptându-se spre sala enormă de bal a hotelului Waldorf-Astoria. Elizabeth s-a uitat la feţele strălucitoare ale prietenei şi surorii ei şi a ridicat din umeri.

— Cineva ar trebui să îi spună mamei că nu ea este cea care se căsătoreşte cu Henry Schoonmaker.

Penelope a râs, Diana a chicotit, apoi cele trei fete s-au luat de braţ şi au intrat în sala grandioasă şi strălucitoare, mai fericite împreună decât oricând.

Douăzeci şi cinci

Se organizează atâtea petreceri, se plănuiesc atâtea festivităţi, încât pare sigur că un bărbat va fi mai mult discutat decât văzut. Acesta este omul care i-a învins pe spanioli în Pacific: amiralul George Dewey.

Din pagina întâi a *New York Imperial*,

vineri, 29 septembrie 1899

Stând în sala de bal a hotelului Waldorf-Astoria, Diana se simţea îngropată în mausoleul cel mai încărcat cu ornamente care s-a construit vreodată. Pereţii, tavanul şi chiar podelele oglindeau o nuanţă divină de galben, căci o risipă de oglinzi reflecta fiecare obiect lucios din salon. O lumină caldă, sclipitoare se revărsa din tavanele imense pe feţele invitaţilor. Erau aceleaşi personaje din totdeauna – fiii şi fiicele vechilor familii din New York, amestecându-se cu noii milionari, în fracuri negre şi fuste de tul sau satin cu ornamente – şi bărbaţii din Marină cu săbii şi epoleţi. Diana se gândea că odată cu trecerea timpului cunoştea lumea din ce în ce mai mult.

— Ai văzut-o pe Agnes? a întrebat-o Penelope pe Elizabeth.

Cele trei fete stăteau pe divanurile de pluş care străjuiau pereţii, făcându-şi vânt cu evantaie din dantelă şi odihnindu-se între dansuri. Fustele lor – mov, roz şi roşii – se revărsau pe podele. De fiecare dată când uşa se deschidea, se uitau să vadă dacă Henry venise, dar nici una dintre ele nu părea deranjată cu adevărat de faptul că el întârzia să apară. Desigur, Diana nu fusese capabilă să se gândească la nimic altceva de când primise bileţelul de la el, în urmă cu o zi, dar prezenţa lui

nu ar fi însemnat decât să-l privească dansând cu sora lui ei ore în şir.

— Agnes are urgent nevoie de o rochie nouă, a răspuns Elizabeth cu voce joasă, trezind-o pe Diana la realitate.

— Şi dansează cu un soldat! Cred că ar fi o bună nevastă de soldat.

— Şşşş, hai să nu fim atât de rele.

Vocea lui Elizabeth devenise aproape şoptită. Era jenată, dar Diana a simţit ironia din vorbele ei. Uneori i se părea că sora sa avea două personalităţi care luptau în interiorul ei făcând-o când bună, când sarcastică.

— Eu m-aş căsători cu un soldat, a intervenit Diana cu veselie, pentru că în minte îi apăruse imaginea lui Henry în uniformă, arătând foarte demn şi proaspăt şi atrăgător. Atunci m-aş putea duce oriunde în lume.

— Dar Di, deja poţi merge oriunde în lume, a spus Penelope.

Diana şi-a amintit comentariile din ziua trecută despre New York şi Newport şi cum nu avea nevoie de nici un alt loc, înţelegând că ideea lui Penelope despre ce însemna lumea era foarte diferită de a ei. A tăcut, lăsându-se pe spate pe pernele tari de catifea ale divanului. În faţa lor cupluri se mişcau pe podeaua strălucitoare, cu un ochi la partener şi cu celălalt la acel du-te-vino al invitaţilor.

— L-ai văzut pe vecinul tău Brody Fish? a continuat Penelope acoperind gălăgia din jur. Mi se pare că arată mai bine în ultima vreme.

— Da, a încuviinţat Elizabeth. Parcă e mai lat în umeri, nu-i aşa?

— Ei bine, într-o zi, când vei fi o matroană plictisită de toate, poate veţi avea o aventură secretă.

Elizabeth şi-a acoperit cu mâinile înmănuşate obrajii înroşiţi. Acesta era răspunsul la care se aştepta Diana de la sora ei, desigur – pudică şi

şocată –, dar nu se putea abţine să nu o compătimească pentru nuanţa aprinsă de roz de pe chip şi atunci i-a luat mâna şi i-a strâns-o cu putere.

— Liz, ştim cu toţii cât de morală eşti, şi nu te judecăm greşit pentru faptul că ţi se pare că Brody Fish are umeri atrăgători. Apoi a făcut o pauză, uitându-se la toţi bărbaţii, tineri şi bătrâni, în costumele lor croite la comandă şi gândindu-se că abia se puteau compara cu băiatul din gândurile ei.

— Şi eu cred la fel, a întărit Diana.

— E doar faptul că eu niciodată nu aş... a încercat să se justifice Elizabeth, înainte de a schimba subiectul. Despre ce crezi că vorbesc mamele noastre?

Cele trei fete s-au întors pentru a vedea feţele severe ale doamnelor Holland şi Hayes. Stăteau în partea opusă a camerei pe o canapea tapiţată cu catifea creponată aurie, admirând mulţimea şi lăsându-se pe spate din când în când pentru a-şi şopti câte ceva. Diana îşi amintea de o perioadă în care mama lor nu ar fi dat nici un telefon doamnei Hayes, în ciuda sentimentelor total indiferente ale domnului Holland pentru tatăl lui Penelope, dar se părea că acele zile trecuseră. Nici măcar mama lor nu îşi mai putea permite să fie antipatică, s-a gândit Diana bucuroasă, pe când un grup de dansatori valsa în faţa femeilor mai în vârstă.

— Domnişoare Holland, domnişoară Hayes...

Diana şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Teddy Cutting, în pantaloni şi frac negru, făcând o mică plecăciune. Avea părul blond aranjat într-o parte, iar pe nas se cunoşteau semne de bronz.

— Teddy, a spus Elizabeth cu prietenie.

— Bună ziua, domnule Cutting, l-a întâmpinat Penelope cu un zâmbet rezervat.

Teddy a continuat sărutându-le mâinile domnişoarelor. Diana privea pe deasupra lui îmbulzeala. Mama ei îşi luase la revedere de la doamna Hayes şi se deplasa de-a lungul peretelui

cu bărbia ridicată. Diana o urmărea pentru a vedea către cine se îndreaptă, când a auzit vocea masculină a vizitatorului:

— Sper că îmi veţi acorda toate câte un dans, desigur. Dar poate în seara aceasta îmi veţi da voie să încep cu cea mai tânără domnişoară. Diana, îmi permiţi?

Fata l-a privit surprinsă. Deşi Teddy era unul dintre prietenii surorii ei, deci mereu prin preajmă, păruse întotdeauna prea absorbit de Elizabeth pentru a-i remarca prezenţa. I se părea ciudat într-un fel că ea era cea căreia i se zâmbea în acel moment, oferindu-i-se mâna. A acceptat-o, observând cu colţul ochiului că mama ei vorbea cu un bărbat masiv, a cărui figură o cunoştea.

— Nici un semn de la Henry? a întrebat-o Teddy în timp ce se mişcau pe ringul de dans.

Diana a încercat să nu zâmbească la auzul numelui său, dar a observat imediat că tânărul privea oricum în direcţia lui Elizabeth şi a lui Penelope. Deodată i-a răsărit în minte întrebarea dacă nu cumva exista un motiv pentru care o invitase pe ea în mod special. Poate Henry chiar îi menţionase numele. Până la urmă toată lumea ştia că era prieten cu Teddy dintotdeauna şi cel mai probabil, dacă ar fi vorbit cuiva despre ea, ar fi fost să îi spună omului cu care dansa chiar în acea clipă.

— Nimic.

Mâinile lui Teddy abia o atingeau şi ea se întreba dacă era posibil ca el să o vadă ca prietenă a lui Henry. Era posibil ca lui Teddy chiar să îi convină, pentru că astfel ar mai fi avut o şansă cu Elizabeth, pe care, în mod evident, o dorise întotdeauna.

Diana încerca să se concentreze asupra paşilor – nu era o dansatoare atât de instruită ca sora ei, dar părea să se sincronizeze destul de bine. În timp ce se mişcau, a prins un unghi mai bun asupra colţului în care se afla mama ei şi şi-a dat seama că

bărbatul căreia îi vorbea nu era altul decât William Schoonmaker. El înclina capul într-un mod prietenesc, dar faţa îi trăda un fel de furie. Se întreba cum era pentru Henry să aibă un asemenea tată, când Teddy i s-a adresat din nou.

— Totuşi Elizabeth pare bine.

— Oh.

Diana a tăcut o clipă, încercând să nu îi arunce lui Teddy o privire plină de milă, deşi era puţin înduioşător cât de îndrăgostit era încă de sora ei. S-au învârtit şi Diana a putut vedea, peste umărul lui Teddy, că faţa lui Elizabeth era aprinsă de râs. Ea şi Penelope se ţineau de mâini, acoperindu-şi gurile deschise cu evantaiele din dantelă.

— Da, în ciuda aşteptărilor, a spus ea. Pare mai fericită să nu îl aibă alături pe Henry.

O spusese ca pe o glumă şi Teddy a râs. Dar de îndată ce cuvintele i-au ieşit pe gură, şi-a dat seama că nu erau departe de adevăr. Cât de ciudat, s-a gândit ea, trăgând cu ochiul la sora ei, că fata perfectă logodită cu cel mai bun partener se simţea mulţumită sufleteşte să nu-l ştie în preajmă.

— Am fost pe iaht împreună astăzi după-amiază. Ar fi trebuit să îl iau cu mine, a spus Teddy. Când am plecat, Henry era încă acolo cu individul ăla Buck, care se pare că este acum unul dintre nuni. Şi Buck m-a asigurat că va avea grijă să ajungă aici la timp. Dar văd că nu este aşa.

Diana s-a uitat la partenerul ei, a cărui expresie preocupată era pusă în valoare de lumina aurie, întrebându-se de ce era, de fapt, atât de îngrijorat din cauza prietenului său. Cu siguranţă Henry îşi putea purta singur de grijă. Au făcut o întoarcere şi ea a putut să îl vadă din nou pe domnul Schoonmaker pe deasupra umerilor acoperiţi de haine negre ale domnilor şi a coafurilor sofisticate ale doamnelor.

— Mi se pare că văd pe cineva care nu este atât de încântat de absenţa lui, a spus ea, arătând cu bărbia în direcţia mamei ei şi a domnului

Schoonmaker, care încă îi vorbea doamnei Holland la ureche, gesticulând. Părea că încerca să demonstreze un plan prin mişcările pumnilor lui mari. Teddy a privit şi a scuturat din cap cu tristeţe.

— Nu aş vrea să spun nimic rău despre Buck, dar părea a avea intenţia de a ne face pe toţi să ne simţim *prea* bine. Teddy a răsuflat zgomotos şi, în timp ce se învârteau uşor, şi-a aruncat din nou privirea către colţul în care stătea Elizabeth. Şi prin *noi* mă refer la Henry.

Diana s-a surprins zâmbind din nou la auzul numelui. Teddy îl spunea de multe ori, ceea ce părea o dovadă în plus că ar putea şti de flirtul lor. Muzica s-a intensificat, apoi s-a oprit brusc. Ea şi Teddy s-au oprit şi s-au întors către uşă împreună cu toţi oaspeţii din camera aglomerată. Urale puternice de „Bravo!” au izbucnit dintr-odată în spaţiul acela rece.

Diana s-a ridicat pe vârfuri, încercând să privească printre trupurile din faţa ei până când l-a zărit pe omul care tocmai intrase. Era de înălţime medie, avea mustăţi gri care îi atârnau şi purta o frumoasă uniformă albastru-închis cu ciucuri şi nasturi uriaşi de aramă şi o sabie lungă şi ascuţită ataşată centurii. A ridicat mâna zâmbind la strigătele de „Amiral” şi „Ura!”

— Deci acesta este eroul Pacificului? a spus aplaudând. Câţiva dintre invitaţii din faţa lor scoseseră steguleţe mici ale Americii şi le fluturau în aer.

Diana a început şi ea să aplaude. Toată mulţimea era în picioare, aclamându-l pe amiral. William Schoonmaker a făcut un semn cu capul mamei sale, apoi s-a mutat într-un loc chiar în spatele amiralului, în partea dreaptă. Furia nu părea să-i fi trecut, dar a zâmbit când a început să salute mulţimea cu mâna, ca şi cum şi el ar fi fost vreun erou militar.

Diana a zâmbit şi ea, dar nu în faţa măreţiei militare. A zâmbit pentru că omul care tocmai sosise nu era Henry. Ar fi putut veni să danseze toată noaptea cu sora ei, dar ea era sigură, în timp ce bătea din palme şi striga urale, că el era afară, undeva în întuneric, gândindu-se la ea.

Douăzeci şi şase

Dragă P,
Tocmai l-am lăsat pe tip acasă, aşa cum am stabilit. A băut fericit toată după-amiaza, iar acum savurează tacticos o binemeritată cafea amară.

Servitorul tău umil,

IPB

Penelope o făcuse de zeci de ori înainte. Şi-a pus pelerina neagră şi şi-a tras gluga peste ochi. Apoi s-a strecurat prin spatele reşedinţei Schoonmaker şi a intrat pe una dintre uşile servitorilor. S-a deplasat pe coridoarele dosnice, atât de cunoscute, ale casei, ridicându-şi rochia în timp ce înainta prudent şi tăcut înspre camera în care ştia că îl va găsi pe Henry. Era cu mult trecut de miezul nopţii şi ea deja participase la o seară plină de dans şi discuţii. Nu era deloc obosită.

Hotărârea îi curgea prin vene. Pericolul o făcea să se simtă vie, şi frumoasă, şi uşor nesuferită. Elizabeth fusese naturală toată seara, zâmbind liniştită în faţa umilinţei la care era expusă. Desigur, Henry nu şi-a făcut apariţia. Fusese absorbit de vinul spumos pe care Buck aranjase să i se toarne în pahar pe tot parcursul zilei. Totul decursese exact cum plănuise Penelope: Henry şi-a petrecut ziua beat, apoi şi mai beat pe iaht. Devenise vesel şi zgomotos şi uitase complet de obligaţiile plictisitoare pe care le avea faţă de noua sa logodnică. Ieşise exact cum sperase, cu excepţia faptului că Elizabeth fusese plină de graţie şi atrăgătoare chiar şi în faţa înfrângerii.

Penelope s-ar fi bucurat să îi poată smulge părul blond din căpşorul ei drăguţ. I-ar fi plăcut să îi poată sfâşia în bucăţi fusta roz, atât de scumpă.

Dar Penelope nu urmărea câştigarea unor lupte mici, ea urmărea câştigarea războiului. Şi nu putea ieşi victorioasă atacând-o pe răsfăţata bătrânului New York. Astfel că s-a strecurat fără să fie văzută pe holul de la etajul al treilea, s-a uitat înapoi încă o dată spre a se asigura că aşa a fost, şi a intrat în biroul de lângă camera lui Henry.

— Henry, a şoptit ea de îndată ce uşa sculptată din lemn de stejar s-a închis în urma ei. Tânărul zăcea pe canapeaua mare din piele maro, din centrul camerei. Privirea îi era moleşită şi o ţigară aprinsă îi atârna între buze. Henry, a spus din nou, puţin mai tare de data aceasta.

Încet a întins mâna şi şi-a scos ţigara din gură, întorcându-se către ea.

— Oh, a exclamat el, ridicându-şi uşor sprâncenele brunete.

Era ars de soare şi de băutură ca un adevărat marinar, dar era încă extraordinar de atrăgător.

— Arăţi ca un proletar, Henry.

Tânărul s-a privit – avea cămaşa albă desfăcută la mâneci şi pantalonii albastru-deschis, şifonaţi în urma zilei petrecute pe râu, dar a ignorat comentariul. A întrebat sec:

— Cum a fost petrecerea?

— Adică petrecerea la care nu ai venit?

Penelope şi-a lăsat gluga să-i cadă, dar zâmbetul ei a fost mult prea subtil pentru a nu fi observat de Henry.

— Da, aia.

Henry şi-a dus din nou ţigara la buze. Penelope şi-a scos o mănuşă lungă, albă şi a început să se joace cu ea leneşă.

— Nu cumva era petrecerea aia la care tu şi Elizabeth trebuia să vă faceţi nu ştiu ce intrare?

Henry a expirat fumul albicios.

— Aş prefera să nu, Penelope.

— Dar nu crezi că e important, Henry? Ai uitat cumva să participi la seara de deschidere a propriei

logodne? Trebuie să îţi spun că doamna Holland a fost furioasă.

— Serios? a spus Henry încet.

— Ştii, a fost o perioadă, a spus Penelope traversând camera şi aşezându-se pe canapeaua de piele lângă picioarele lui Henry, când ai fi considerat chestia asta distractivă.

Henry nu a răspuns. A tras un fum din ţigară, privind în gol peste umărul lui Penelope. Aceasta a luat tabachera, care zăcea pe burta lui, şi şi-a aprins şi ea una.

— Henry.

A făcut o pauză trăgând câteva fumuri pentru a avea timp de gândire, apoi şi-a ridicat genunchii astfel încât rochia să i se reverse pe canapea. Aflându-se aproape de el, vocea i se înmuiase.

— De ce nu mi-ai spus, Henry? De ce a trebuit să fie o surpriză atât de crudă?

— Ei bine, Penny... Henry şi-a lăsat capul la loc pe perna de pe canapeaua din piele, privind fresca de pe tavan, care înfăţişa o petrecere în aer liber, într-un stil nou, informal. De fapt, chiar am încercat să îţi spun. Poate dacă nu ai fi avut obiceiul să îmi arzi scrisorile, ai fi aflat.

A fost o conştientizare dură pentru Penelope că Henry era capabil să se despartă de ea printr-un simplu bileţel. Sentimentul mândriei s-a trezit în mintea ei când şi-a amintit ce făcuseră în timp ce bileţelul ardea. Începea să simtă că va pierde total controlul.

— Habar nu aveam că sunt atât de neînsemnată pentru tine.

— Nu e aşa. Henry a tras un ultim fum din ţigară şi a stins-o într-o scrumieră de sticlă şlefuită de pe podea. Nu am vrut să fie atât de îngrozitor pentru tine. Dar trebuie să mă crezi că sunt nevoit să fac asta.

Penelope s-a ridicat brusc, trăgându-şi trena lucioasă de un roşu-oranj. Era un ecou ciudat în

cuvintele lui care îi displăcea foarte tare. S-a îndreptat către bibliotecă, scrâşnind:

— Este exact ce mi-a spus şi Elizabeth.

— Serios? a întrebat Henry care s-a ridicat în coate, urmărind-o pe Penelope cu o privire curioasă.

— Da. Acum serios, ce se petrece? Nu o iubeşti, ştiu asta. Este o pedantă manierată şi dacă tu nu ştii chestia asta, o vei afla curând.

Penelope s-a întors repede, foindu-se prin cameră. A aterizat alături de Henry lipindu-şi mâna de a lui şi stând cu picioarele strânse sub ea pe podea.

— Henry, tu mă iubeşti pe mine! Nu vezi că sunt singura care te susţine? Cine altcineva ar putea?

Întunericul din jurul lui Henry devenise şi mai ntens. Penelope îl privea fix, cu gura întredeschisă, întrebându-se ce ar mai fi putut spune. Tocmai îi explicase cât de clar putuse. Logica era evidentă. Deodată el şi-a tras mâna de sub a ei şi s-a ridicat. Părul lui, care de obicei era perfect aranjat, era ciufulit în mod comic – un smoc mare îi stătea ridicat la spate. Penelope a împietrit.

— Unde te duci?

— Draga mea Penny, a început Henry.

O clipă a părut să se concentreze asupra echilibrului. Când s-a restabilit, a început să umble de colo, colo îndesându-şi cămaşa în pantaloni şi aranjându-şi părul cu degetele. Din câteva gesturi, el a fost din nou figura atrăgătoare cu care Penelope era atât de mândră să fie văzută dansând, chiar dacă purta haine de zi pe timpul nopţii.

— Mi-e teamă că va trebui să mă scuzi. Am de îndeplinit o însărcinare.

— O însărcinare? La ora asta? Penelope s-a trântit pe canapea luând o figură îmbufnată. Şi asta după ce m-am ostenit să te vizitez?

Henry s-a îndreptat către birou, unde se afla un samovar sofisticat. Şi-a turnat cafea într-o ceaşcă

mică din argint şi a băut. Apoi s-a întors către Penelope, şi-a înălţat şi coborât umerii, zăbovind cu privirea prelung asupra ei. Lumina dansa în ochii lui.

— Ştii, nu mă mai simt beat deloc. Şi am fost în ultimul hal mai devreme.

— Ştiu, a spus cu amărăciune Penelope, care nu înghiţise nimic altceva decât apă Vichy toată ziua, ca să îi vină mai bine rochia, şi dintr-odată se simţea extrem de goală.

— Eu am aranjat totul.

— Serios? Henry a luat o ultimă înghiţitură de cafea, apoi a lăsat ceaşca jos. De fapt nu mă surprinde. Asta e.

— Asta e? Henry, sunt aici! Sunt chiar aici! a strigat Penelope ridicându-şi sprâncenele pentru a încerca să-l ademenească cu aceeaşi privire frivolă ca întotdeauna. Ce altceva îţi mai trebuie?

Henry s-a întors spre canapeaua unde Penelope stătea încă tolănită pe podeaua sofisticată şi a sărutat-o cuminte pe obraji.

— Nu cred că ai înţelege cu adevărat.

Penelope l-a privit, ochii ei mari şi albaştri îngustându-se şi luând forma a două despicături roşii.

Henry i-a susţinut privirea cu un zâmbet aproape nepăsător.

— Ştii drumul către ieşire, nu-i aşa? Îmi pare rău că nu te pot conduce chiar eu, dar în clipa aceasta trebuie să mă duc să cer scuze familiei Holland.

Penelope era aşezată pe podea pe o grămadă de mătase roşie, încă nevenindu-i să-şi creadă urechilor, în timp ce Henry apuca pălăria de paie de pe spătarul scaunului. A ieşit cu pas uşor din cameră fără a privi în urmă. Urmărindu-i silueta zveltă, uşor dezordonată, ieşind pe uşă, Penelope a simţit, probabil pentru prima dată, umilinţa amestecată cu cea mai îngrozitoare singurătate.

Douăzeci şi şapte

O lady trebuie să îşi păstreze calmul întotdeauna. Chiar pe vreme de furtună, ea trebuie să pară bucuroasă şi uscată. Dacă îşi pierde calmul, ea va pierde la scurt timp şi respectul egalilor ei şi al servitorilor.

Ghidul bunelor maniere pentru doamnele din înalta societate, Van Kamp, ediţia 1899

Elizabeth îşi uitase răbdarea undeva în străzile turbulente ale Manhattanului. Tot timpul pe care l-ar fi petrecut – să-şi spele faţa şi să-şi dea jos rochia – ar fi înnebunit-o. De îndată ce a fost sigură că mama ei s-a băgat în pat, a pornit pe traseul bine cunoscut din spatele casei, aşa cum era îmbrăcată în rochia roz făcută la comandă.

Henry nu venise la bal, astfel că Elizabeth simţea încă atingerea buzelor lui Will pe mâinile ei, nepătate de nici o întâlnire cu ipocritul ei logodnic. Se întorseseră acasă într-o trăsură a familiei Schoonmaker – tatăl lui Henry, transpirat şi iritat în mod evident de absenţa fiului său, insistase –, dar nici măcar acest lucru nu putea schimba direcţia gândurilor ei. Privise pe fereastră artificiile şi a numărat casele până a ajuns.

Toată noaptea se gândise la Will. Chiar şi atunci când dansa, mişcându-se plină de graţie în acele ore fastuoase zâmbindu-i lui Brody Parker Fish sau Teddy Cutting, număra orele până când îl putea vedea din nou.

Erau îndrăgostiţi, nu se putea să nu găsească o cale. Elizabeth se simţea ameţită şi parcă zbura gândindu-se la mulţimea de posibilităţi. Aproape că vorbea singură trecând prin bucătăria pustie şi repezindu-se pe scările de lemn spre grajdul întunecat.

— Will? a şoptit ea în bezna nopţii. Şi-a dat jos pantofii şi s-a grăbit către locul în care ştia că se află scara. Scândurile vechi din podea erau moi sub picioarele ei, dar fânul o înţepa şi o gâdila. A urcat pe scară repezindu-se în şură.

— Will, a repetat. Eşti acolo, Will? Will?

A căzut în genunchi pe pat, pipăind salteaua. Era goală – păturile şi cearşafurile dispăruseră. S-a ridicat şi s-a dat jos. A alergat în colţul îndepărtat al grajdului, între boxele în care erau ţinuţi caii.

— Will? a strigat. Will, eşti acolo? Will?

Îşi amintea că mai venise o dată şi nu-l putuse găsi. Era înainte de moartea tatălui ei, când nimic nu părea foarte grav. Se furişase printre boxe, chicotind şi şoptindu-i numele, până când l-a găsit sprijinindu-se de unul dintre stâlpii de lemn care separau boxele. Ochii îi erau pe jumătate închişi, pierduţi în vise. Aproape dormea în picioare, precum caii. Când l-a trezit rostindu-i numele, i-a spus că Jumper, calul ei favorit, se îmbolnăvise. În noaptea aceea au stat treji până în zori, iar el a alinat-o.

Dar în seara aceasta nu era nici un semn că vizitiul dormea printre armăsarii săi. Alerga înainte şi înapoi, şoptindu-i numele, dar nu erau decât ochii negri ai cailor care o priveau absenţi pe deasupra uşilor nemţeşti ale grajdurilor şi mirosul dulce de iarbă al fânului pe care călca. S-a întors, iar şi iar, uluită de absenţa lui. Fusese atât de nerăbdătoare să îl vadă toată noaptea! Era de neînţeles că el nu era acolo împărtăşind aceleaşi sentimente.

Elizabeth a tras aer în piept de câteva ori şi a urcat înapoi în şură. Îi era teamă de lampa cu ulei, din cauza fânului şi pentru că nu aprinsese niciodată singură vreuna, dar vederea se adapta la întuneric şi fără lampă. Salteaua goală îi oferea o imagine jalnică. Lăzile de lemn în care cărase sticlele de lapte şi pe care le folosise odată ca rafturi pentru cărţi erau goale şi a înţeles, fără să se

mai uite, că şi cufărul cu sertare uzat, care fusese al tatălui ei în copilărie, era gol. S-a apropiat de marginea şurii şi a coborât în locul unde Will o aştepta mereu.

Părul i se desfăcea şi ea a tras de şireturi până când perlele cu care fusese împodobită toată noaptea au început să se rostogolească pe podeaua de lemn acoperită din spatele ei. Imaginea lui Will în faţa hotelului îi era atât de proaspătă în minte, de parcă totul se petrecuse cu câteva secunde în urmă. O privise atât de sugestiv şi ea o luase drept o confirmare a iubirii lui. Îi luase mâna şi i-o sărutase şi ea crezuse că era un gest necugetat, plin de romantism. Derula totul în minte, ca un film cu mişcări lente, şi cu sufletul pe jumătate înecat, a început să înţeleagă gesturile lui Will. Îşi luase rămas-bun.

Şi-a dat părul de pe faţă, simţindu-şi gâtul uscat. Lacrimile au început să i se prelingă pe chip, în timp ce suspinele îi crispau tot corpul. S-a aplecat lăsându-le să-i inunde rochia, rostind încet numele lui Will, iar şi iar. Zăcea acolo de câtva timp, când a întrerupt-o o voce neaşteptată.

— De ce plângi?

Elizabeth a îngheţat.

— Poftim? a întrebat fără să privească în spate, din cauza spaimei care o cuprinsese.

— Rochia nu arată foarte bine. Oare acesta este motivul pentru care plângi?

Elizabeth a ridicat încet capul. Era Lina, cu mâinile încrucişate pe piept, stând în picioare în uşă, acolo unde ea se oprea mereu atunci când venea la Will. Lina, purtând aceeaşi rochie neagră urâtă, care-i atârna, deloc plăcut, pâna la glezne, bătea din picior încet.

— Nu, a răspuns Elizabeth. S-a oprit pentru o clipă şi şi-a dres vocea. Nu rochia e de vină.

— Atunci ce? E vorba de Will? Lina a scuturat dezgustată din cap şi a adăugat ironic: Will *al tău?*

— Poftim?

Pielea din jurul ochilor lui Elizabeth s-a încreţit privind-o înmărmurită pe servitoare. Îşi amintea de Lina din copilărie, plângând pentru că era exclusă din jocurile ei şi ale lui Will. Avea aceeaşi privire rănită, deşi părea mai stranie şi, într-un fel, mai înspăimântătoare. Elizabeth şi-a ridicat picioarele pe podeaua şurii şi s-a târât până la scară. În timp ce cobora, fusta i s-a agăţat de lemnul aspru. A privit înapoi numai când a auzit ceva sfâşiindu-se, văzând grămada de mătase roz prinsă în capul scării, dar a continuat să coboare. În acel moment nu-i păsa absolut de nimic. Ajunsă pe podea cu bine, s-a întors către Lina tocmai când aceasta a început să-i vorbească acuzator:

— Nu l-ai meritat niciodată!

Elizabeth nu îşi dădea seama dacă ar fi fost bine să se certe cu Lina sau să găsească o cale de a o convinge să nu mai spună nimănui de secretul ei şi al lui Will. S-au privit îndelung. În timp ce bătăile cumplite ale inimii i se domoleau, a observat expresia îndurerată a Linei. Încerca să fie crudă, dar era clar că şi ea era devastată de plecarea lui Will.

— Nu ştii nimic, a spus Elizabeth cu glas hotărât şi liniştit. Simţea cum se calma. Şi cu siguranţă nu te afli unde ar trebui.

Lina şi-a păstrat zâmbetul arogant.

— Şi unde ar fi trebuit să fiu, domnişoară? Sus, în camera dumneavoastră, ajutându-vă să vă dezbrăcaţi? Îmi este foarte greu să îmi îndeplinesc sarcinile în lipsa unei stăpâne pe care să o servesc.

— Exact acolo ar fi trebuit să fii. Şi nu uita că mă serveşti din dorinţa mea. Eşti angajata familiei mele.

Elizabeth a tras aer în piept şi şi-a pus o mână în şold. O privea fix pe Lina, cu nasul pătat de pistrui şi umerii mari, osoşi. A ridicat una dintre sprâncenele blonde şi a spus pe un ton cât mai autoritar cu putinţă.

— Din această cauză nu am să te concediez încă.

Lina îi susţinea privirea, cu ochii micşoraţi de ură, dar nu a spus nimic. Elizabeth şi-a ridicat capul, lăsând să treacă un moment. Faptul că Will plecase, că se pierduse în lumea largă, o tortura. Dar a încetat să mai plângă şi s-a îndepărtat încet, cu mândrie, de servitoarea ei, urcând acele scări pentru ultima dată.

Douăzeci şi opt

Dragă Elizabeth,
Se pare că nu vei veni cu mine. Totuşi, încerc să nu-mi simt inima zdrobită şi plec cu speranţa că mă vei urma în curând. Plec în California şi nu pot decât să mă rog pentru a te vedea într-o zi acolo. Sau dacă deja te-ai răzgândit, te aştept la Grand Central Station. Ultimul tren pleacă la ora unsprezece.

Al tău pentru totdeauna,

Will Keller

Lina a găsit bileţelul în primul sertar al cufărului lui Will, îndesat în buzunarul unei haine de marină. A aprins lampa cu ulei de pe cufăr, îndoind fitilul din pânză şi atingându-l uşor cu un chibrit. Scrisoarea era scrisă pe o bucăţică ruptă de hârtie crem groasă, hârtie folosită de Elizabeth pentru corespondenţă.

Şi-a trecut degetele peste marginile ei aurite, gândindu-se cât de greu trebuie să-i fi fost lui Will să-i reziste. Probabil că Elizabeth îi păruse preţioasă, o posesoare de obiecte magice, aşa cum o văzuse şi ea odată. Dar acum Lina întrezărea o nouă Elizabeth. Era o fată care trebuia aranjată în fiecare zi, părul, faţa, care se dichisea singură în dormitorul bogat. Era o iluzie.

Lina frământă biletul în mână, înfierbântându-se la rememorarea lucrurilor pe care tocmai i le spusese cea care odată îi fusese prietenă. Cuvintele ei fuseseră brutale, iar înfumurarea ei dezgustătoare. Atât timp cât se gândea la Elizabeth rămânea furioasă, dar imaginea stăpânei ei se estompa şi realitatea absenţei lui Will revenea. Lina s-a întins pe saltea, acoperindu-şi capul cu braţele lungi, încercând să şi-l imagineze înapoi în

cameră. Dar aceasta nu făcea decât să îi alimenteze tristeţea şi aşa destul de puternică. Singurul băiat pe care se imaginase iubindu-l dispăruse. Şi nici măcar nu îl sărutase.

Îşi apăsa ochii cu podul palmelor încercând să nu plângă şi când senzaţia a trecut, s-a adunat. Cel mai rău era că Will plecase fără măcar să se gândească la ea – dar poate nu era prea târziu pentru asta. S-a îndreptat spre cufăr şi a luat haina de uniformă marină. Era acel tip de haină pe care îl purtau marinarii şi o văzuse pe Will în iernile trecute, când dădea zăpada sau când scotea pături pentru cai. O lăsase probabil pentru Elizabeth, în caz că s-ar fi hotărât să îl urmeze în acea noapte – aşa om era –, dar Elizabeth nu ţinuse seama de aceasta. Lina şi-a pus haina pe ea şi a băgat bileţelul înapoi în buzunar. A strâns micile perle de pe podea, pe care mai devreme le legase în părul lui Elizabeth, şi a ieşit în stradă pe mica uşă laterală.

Noaptea era blândă şi Lexington Avenue era încă plin de oameni. Sărbătoriseră toată ziua întoarcerea eroului de război, şi continuau să sărbătorească şi acum, luând cu asalt străzile cu steaguri în mână, sprijinindu-se unii de alţii într-o oboseală fericită. Nimeni nu a observat-o pe Lina mergând repede şi strângând haina lui Will în jurul corpului ei. Nu avea nevoie de ea, dar avea parfumul lui – mirosea a fân şi săpun –, aşa că o păstra pe ea. A mers pe jos până la Grand Central Station fără a simţi oboseala picioarelor. Elizabeth-ele delicate din această lume nu ar concepe – desigur – să meargă în felul acesta în toiul nopţii, s-ar fi înspăimântat, sau le-ar fi epuizat, sau le-ar fi distrus reputaţia. Dar Linei i se părea demn şi corect. Când a văzut clădirea masivă, cu faţada clasică impunătoare, cu turnuri cu foişoare şi cu ferestre ovale, a început să alerge.

Înăuntru, peronul era aproape gol. Erau puţini oameni, acoperiţi cu pături uşoare, moţăind în

scaunele lungi de lemn. Lina nu se gândise să se uite la ceas de mult timp, dar aici părea mult mai târziu decât pe străzi. S-a grăbit către zona de aşteptare, cu tocurile joase bocănind pe podeaua de marmură, până când a ajuns la casierie. Vânzătorul adormise şi a fost nevoită să bată în geam ca să-l trezească. Când într-un final a auzit-o, şi-a tras pălăria neagră de pe ochi şi s-a aplecat către ea. Lina a luat cea mai exuberantă expresie. Era tânăr, poate nu cu mult mai în vârstă decât ea. Părea să simpatizeze cu misiunea ei.

— Da, doamnă, a spus, concentrându-şi privirile adormite asupra ei.

— Vreau să ştiu... a început Lina, apoi s-a oprit. Pentru moment a străfulgerat-o ideea că ar putea arăta cam nebună, pentru că nu avea bagaje şi nici nu purta haine de călătorie.

— Mi-aţi putea spune, a început ea, încercând să pară hotărâtă, dacă a trecut pe aici vreun bărbat în noaptea aceasta? Îndreptându-se spre vest. Poate spre California.

— Un tânăr? a repetat vânzătorul de bilete încet, zâmbindu-i. Ce fel de tânăr?

— De vârsta dumneavoastră cred. Lina îşi simţea suflarea tăiată şi nu înţelegea de ce vânzătorul părea atât de amuzat de tot. Călătorea singur.

— Un tânăr călătorind singur? Şi de ce ai încerca să afli unde se ducea aşa de târziu?

— Nu e treaba dumneavoastră. Lina şi-a strâns haina în jurul taliei, încercând să arate cât mai îndreptăţită posibil. Voia să facă ceea ce ar fi făcut Elizabeth în situaţia respectivă, astfel că şi-a ridicat bărbia cu mândrie. Ei bine, a continuat ea, mă vei ajuta sau nu?

— Aş dori să vă ajut, a spus bărbatul, privind-o vulgar, cu ochi strălucitori. Nu îşi dădea seama de ce, dar părea să o examineze cu un soi de interes. Dar eu lucrez pentru New York, New Heaven şi

Hartford. Dacă bărbatul de care vorbeşti mergea în California, ar trebui să ia New York Central.

— Oh, a exclamat Lina cu voce scăzută. Probabil că arăta tristă şi dezorientată, pentru că vânzătorul i-a indicat în partea opusă a camerei de aşteptare uriaşe.

— Casieria lor se află pe următorul hol, chiar prin uşa aceea.

Lina i-a mulţumit cu un semn al capului şi a început să alerge într-acolo.

— Dacă nu îl găseşti, întoarce-te şi fă-mi mie o vizită... l-a auzit strigând în urma ei.

Lina s-a oprit pentru a arunca o privire înapoi şi l-a surprins pe vânzător făcându-i cu ochiul. Nu era sigură, pentru că nu mai flirtase înainte, dar s-a gândit că poate tocmai asta făcea casierul. Părea un semn bun. A reuşit să-i zâmbească, apoi şi-a reluat pasul grăbit pe podeaua de marmură.

La ghişeul de bilete pentru New York Central a găsit un bărbat mai în vârstă, treaz şi complet indiferent la oricare dintre farmecele ei. Purta o mustaţă lungă, care însă nu îi ascundea deloc faţa lată şi strălucitoare.

— Spui că era înalt? a întrebat-o bărbatul de la New York Central.

— Da, înalt, cu ochi albştri-deschis şi faţă atrăgătoare. Nu poate avea multe la el şi călătoreşte singur.

— Sunt o mulţime care se potrivesc acestei descrieri. Bărbatul a făcut o pauză, pentru a rearanja nişte hârtii, în timp ce Lina îl privea neliniştită. Dar nu atât de mulţi vineri noapte la o oră atât de târzie. Ştiu despre cine vorbeşti şi el a plecat cu trenul de ora unsprezece către Chicago. Dacă zici că mergea în California, presupun că va lua de acolo un tren de legătură, care să îl ducă tocmai până în Oakland.

— Cât este ceasul? a întrebat Lina cu inima frântă pentru că înţelesese din felul în care vorbea că trenul de ora unsprezece era de mult plecat.

— Două fără zece.

— Când pleacă următorul tren spre Chicago? a întrebat ea, apăsându-şi degetele cu bătături pe tejgheaua de marmură.

— Abia dimineaţă, domnişoară. La ora şapte este următorul tren spre Chicago.

Lina s-a închipuit întorcându-se la familia Holland şi dând din nou ochii cu Elizabeth.

— Aş vrea un bilet numai dus pentru Chicago.

Casierul i-a aruncat o privire suspicioasă.

— Foarte bine. Câţi bani ai?

Lina şi-a coborât ochii în pământ. A scotocit prin buzunare – poate Will îi lăsase bani lui Elizabeth. Dar nu a găsit nimic, desigur. Nu ar fi lăsat niciodată bani, când Elizabeth avea atâţia.

— Nu am bani, a spus înduioşător.

— Atunci vino când vei avea.

Lina s-a îndepărtat de gemuleţ şi a mers printre rândurile de scaune aşezate ca la biserică. Părea că nu se mai termină şi o clipă s-a gândit să se aşeze. Poate va fi ridicată de reformatorii sociali şi trimisă la una dintre casele pentru femei uşoare. Ar fi fost un sfârşit deloc potrivit, dar era preferabil ideii de a da ochii din nou cu Elizabeth.

Toate locomotivele erau adormite sub domul de sticlă, şi dincolo de ele, spre est, era periferia de pe Dutch Hill, unde se stabiliseră noii irlandezi. O fată ca ea putea intra pentru a nu se mai întoarce niciodată. Will – minunatul, perfectul Will – se asigurase că are mijloacele să scape de familia Holland, dar Lina nu putea ajunge decât atât de departe cât o duceau picioarele. Mergea încet, fără a se uita la nimeni în timp ce părăsea staţia.

Când a ieşit din nou în stradă, luminile şi zgomotele erau aproape şocante. Urale izbucneau la fiecare explozie de culoare de pe cerul nopţii. Deasupra ei universul era expansiv şi incandescent, dar Linei îi părea că îşi bătea joc de ea, amintindu-i că era mare şi strălucitor în timp ce lumea ei era mică, neiertătoare şi din care evadarea

era imposibilă. Îşi ura munca şi se ura pe sine, dar cel mai mult o ura pe Elizabeth. Elizabeth distrusese totul, înainte ca Lina să aibă măcar o şansă de a-l câştiga pe Will.

În acea noapte fusese prea obosită şi prea săracă pentru a evada, dar uitându-se la cerul New Yorkului, atât de mare şi plin de culori, a înţeles că trebuia să existe o cale.

Douăzeci şi nouă

> *Există acele mame de modă veche care consideră că ferestrele ar trebui să fie în permanenţă închise pentru a împiedica elementele corupătoare să pătrundă în dormitoarele fiicelor lor. Noi aducem o viziune modernă: în cantităţi moderate, aerul proaspăt este benefic pentru domnişoare şi în nopţile din sezon ferestrele camerelor pot fi lăsate deschise.*
>
> *Ghidul bunelor maniere pentru doamnele din înalta societate,* Van Kamp, ediţia 1899

Focurile de artificii încă îşi trimiteau ecourile către faţadele de cărămidă ale New Yorkului, deşi Dianei i se părea că veselia zgomotoasă se mutase, în sfârşit, undeva mai departe de centru. Şi-a privit reflecţia, văzând pupilele rotunde negre şi genele brunete, generoase ale unei fete cu gânduri încântător de necurate. Diana nu s-ar fi simţit mai adorată nici dacă el ar fi fost chiar acolo cu ea. Faptul că Henry absentase la prima lui apariţie publică alături de Elizabeth i se părea echivalentul unei priviri lungi, îndrăzneţe, aruncate într-o cameră plină cu oameni, sau al trimiterii unei scrisori secrete de dragoste. Şi, desigur, le experimentase pe amândouă.

Diana a tras scăunelul de pluş pe care stătea mai aproape de oglinda în mărime naturală, cu margini strălucitoare, periindu-şi cele câteva bucle ferme de pe frunte. Trecuse cel puţin o oră de când Claire o ajutase să-şi dea jos rochia, îi spălase şi masase picioarele şi îi legase părul pentru noapte. Dar Diana nu era obosită. Se simţea energică şi poznaşă. Îi plăcea cum îi stătea în cămaşa de noapte lungă, largă şi puţin transparentă în zona

sânilor mici şi rotunzi. S-a strâmbat la propria imagine şi a trecut la examinarea tenului de pe gât.

— Nu e deloc un lucru nebunesc, a şoptit imaginii din oglindă, că nu te poţi opri să te gândeşti la mine, Henry Schoonmaker.

— Nu pot să te contrazic.

Diana era cât pe ce să cadă de pe scaun, dar s-a străduit să se îndrepte şi şi-a acoperit instinctiv pieptul. Era mută de stânjeneală. S-a întors încet spre fereastra care dădea spre grădinile tuturor caselor din cartierul lor şi a zărit o versiune uşor neîngrijită a bărbatului la care se gândise toată noaptea.

— Ce cauţi aici? a şoptit ea, făcând un pas spre ferestrele duble, pe care le lăsase doar crăpate pentru a intra puţin aer proaspăt.

Stătea afară pe balconul îngust de fier forjat, purtând pantaloni albaştri întorşi deasupra gleznei şi o cămaşă albă şifonată şi cam murdară. O privea cu amuzament şi cu altceva despre care Dianei i-ar fi plăcut să creadă că era dorinţă. Linia largă, elegantă a maxilarelor lui făcea un unghi de trei pătrimi şi purta semnele unui zâmbet abia stăpânit.

— Vreau să zic, cum ai reuşit să ajungi aici? a spus ea, văzând că el va continua să o privească, fără să zică nimic.

— Am venit pe Nineteenth Street, am sărit peste gardul familiei Van Doran, apoi l-am sărit pe al vostru. De acolo nu a trebuit decât să mă caţăr pe grilaj. Henry a făcut un semn înfloritor cu mâna şi s-a înclinat în direcţia ei. Şi iată-mă.

Diana şi-a muşcat buzele, simţindu-se conştientă de imaginea propriei camere pentru prima dată în viaţa ei. Mătasea roz, uşoară, care acoperea căpătâiul patului ei mic, pătrat, mormanele de cărţi de pe masa de lucru, covoraşul din piele de urs veche ce acoperea scândurile podelei de lângă şemineu – totul părea dintr-odată foarte demodat şi foarte copilăros.

— M-am gândit la tine toată noaptea, i-a spus cu timiditate.

Henry era înţepenit între fereastră şi grilajul de fier forjat al balconului. Şi-a dat seama că avea faţa arsă de soare.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru. Diana a deschis gura, dar Henry i-a făcut cu ochiul, înainte ca ea să îi interpreteze greşit cuvintele. Am fost beat de la două până la zece, cel puţin. Dar de îndată ce am băut puţină cafea amară, pot să spun sigur că nu m-am putut gândi decât la tine.

— Adevărat? Gura Dianei s-a deschis într-un zâmbet plin, nevinovat, şi obrajii i s-au înroşit.

— Da, eu...

— Di? s-a auzit o voce înăbuşită din spatele uşii.

Henry s-a retras instinctiv. Diana s-a gândit prima dată că cea care aştepta în hol era mama ei, apoi s-a gândit la Claire. Inima a început să-i bată nebuneşte în piept. S-a uitat la Henry, făcându-i un semn de teamă şi dezamăgire cu sprâncenele. Tânjea să îl atingă. Ar fi vrut să îi deschidă nasturii cămăşii albe unul câte unul, apoi să îl răstoarne pe covor. Henry a înclinat capul, făcând un semn către uşă, apoi din nou către ea. Încerca să o întrebe ceva din priviri.

— Di? a spus vocea din nou. Pot intra? Eu...

Henry a ridicat mâinile întrebând astfel ce să facă, iar ea şi-a fluturat braţele deasupra capului într-un mod ridicol.

— Pleacă! a murmurat ea.

S-a întors repede, cu zâmbetul tandru încă pe chip, pregătindu-se să-i urmeze sfatul. A auzit un zgomot rău prevestitor dinspre grilaj, apoi ceva trosnind asemenea lemnului a început să se despice, dar nu a îndrăznit să meargă să vadă ce se întâmplase. Uşa dormitorului s-a deschis.

— Di? a spus Elizabeth timid băgând capul pe uşă.

— Oh! a răsuflat uşurată Diana, întorcându-se să-şi privească sora, a cărei rochie era sfâşiată şi udă şi al cărei păr atârna ca şi cum ar fi fost surprinsă de furtună.

— Numai asta ai pe tine? O să răceşti, ar trebui să închizi fereastra...

Amândouă s-au întors în direcţia curţii când au auzit o bufnitură, un foşnet şi un zgomot ce semăna cu un geamăt de durere.

— Ce se întâmplă?

— Oamenii de la paradă, cu siguranţă, a spus Diana repede, încrezătoare, închizând şi blocând ferestrele înainte ca sora ei să o facă.

A încercat să vadă ce făcea Henry jos, dar nu a reuşit.

— Eşti bine? Rochia ta... A ridicat arătătorul către fusta ei roz, care arăta de parcă ar fi fost recent folosită la spălat podelele.

— Oh, m-am împiedicat când coboram scările. Mă duceam să iau apă şi cred că rochia s-a sfâşiat şi...

— Ai plâns? a întrerupt-o Diana pentru că ochii surorii ei erau umflaţi.

— Nu, de fapt, poate puţin. Elizabeth se uita aproape timidă la sora ei. Doar că... s-a îndepărtat, dar continua să o privească pe sora ei într-un mod aproape vulnerabil.

Şi Diana se zgâia la ea, neînţelegând ce încerca să-i spună. Până la urmă, păruse mulţumită că fusese abandonată de Henry mai devreme. Evident, apăruse sentimentul de jenă. Astfel neliniştea de a fi prinsă cu Henry s-a estompat, şi chiar enervarea provocată de întreruperea preţiosului moment. Era aproape îngrijorată din cauza surorii ei. Mai că-i părea rău pentru ceea ce îşi dorise.

— Da, doar că... a suspinat Elizabeth, ca şi cum nu-şi găsea cuvintele care să redea ce simţea şi şi-a lăsat umerii să cadă. Şi-a dus mâinile la faţă, ca şi cum i-ar fi venit din nou să plângă.

— Îţi aminteşti tabloul acela de Vermeer pe care mi l-a dat tata?

Diana şi-a dat ochii peste cap.

— Mie mi-a dat Vermeer-ul. Îşi amintea povestea tabloului foarte clar.

Tatăl ei îl cumpărase de la un negustor de artă din Paris în timp ce doamna Holland era însărcinată pentru a doua oară şi el şi-a dorit întotdeauna să fie atârnat în camera celui de-al doilea născut. Dar Elizabeth a impresionat pe toată lumea cu interpretarea compoziţiei, astfel că tatăl ei a hotărât ca tabloul să fie pus în camera lui Elizabeth până când Diana va împlini şaisprezece ani. Dar între timp, tatăl lor murise şi nimeni nu era dispus să discute despre locul tablourilor.

— Dar tu ai insistat să îl pună la tine în cameră, a adăugat, cu o umbră de amărăciune.

— Oh, a suspinat Elizabeth cu o voce falsă, asigurând-o pe sora ei că ea îşi amintea altceva. Diana a ridicat din umeri – nu simţea nevoia să câştige astfel de bătălii, când bărbatul atrăgător care era logodit cu sora ei îi făcea vizite nocturne pe fereastră. Elizabeth a tras adânc aer în piept. Oricum nu mai contează acum. Dar voiam doar să... Vreau să zic, dacă nu te-ai supăra... umerii lui Elizabeth s-au prăbuşit şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Poţi să dormi aici, dacă vrei. Diana s-a aşezat lângă sora ei. A strâns-o în braţe.

Ajutând-o pe Elizabeth să se dezbrace, încerca să nu se gândească la Henry şi la cele câteva clipe în care el stătuse lângă fereastra ei. Ştia că ar fi trebuit să fie bucuroasă că nu fuseseră descoperiţi, mai ales acum când vedea atât de clar cât de răvăşită era sora ei din acea cauză.

Dar chiar şi atunci când s-au culcat una lângă alta pentru prima dată din copilărie, Diana nu putea decât să spere că-l va revedea pe singurul burlac din New York pe care nu îl putea avea.

Treizeci

La una dintre numeroasele manifestaţii organizate cu o seară în urmă în cinstea întoarcerii amiralului Dewey – petrecerea din sala de bal a hotelului Waldorf-Astoria – era aşteptat cuplul recent logodit –, domnul Henry Schoonmaker şi domnişoara Elizabeth Holland. În timp ce domnişoara Holland a onorat invitaţia, arătând încântător ca de obicei, domnul Schoonmaker nu a sosit, făcând anumite persoane cinice să se întrebe dacă nu cumva trăieşte o nouă pasiune atât de curând.

Din rubrica „Curtezanul vesel” în *New York Imperial*,

sâmbătă, 30 septembrie 1899

Henry a fost trezit de atingerea aspră a foii volante. A încercat să se ridice, dar şi-a simţit corpul amorţit, dormise cu hainele pe el şi nu în pat. Avea gura uscată. Îşi simţea mâinile de parcă în timpul nopţii i-ar fi fost jupuite de o ceată de pisici sălbatice. Şi-a atins antebraţele şi a simţit tăieturi. Toate acestea s-au abătut neplăcut asupra lui Henry, care visase pielea albă şi delicată a Dianei Holland.

— Henry... deschide dracului ochii, a rostit vocea joasă, nervoasă, a tatălui său. William Schoonmaker vorbea pe un ton nazal, iritat chiar şi în momentele sale de linişte, dar acesta nu părea a fi unul dintre ele. Vrei suc de portocale?

Henry a deschis un ochi, apoi pe celălalt. Figura tatălui său s-a conturat neplăcut în faţa sa.

— Ai suc de portocale? a întrebat Henry împăciuitor.

— Nu.

Era complet treaz acum şi ştia unde se află. Camera mică în care zăcea, în umbra lungă a tatălui său, era aceeaşi în care se aşezase ca să se odihnească puţin cu o noapte în urmă, pentru a se reface de pe urma petrecerii măreţe de pe iaht.

Era propriul birou, ataşat dormitorului, o cameră întunecată, bună pentru tratarea unei dureri de cap. Deşi acum nu mai părea să fie aşa.

Henry se uita când la faţa batjocoritoare a tatălui său, când la servitoarea palidă care zăbovea în spatele lui. Purta o rochie neagră, cu manşete şi guler alb şi ţinea o tavă cu un urcior din sticlă şlefuită plin cu un lichid care cu siguranţă arăta ca sucul de portocale. Henry a deschis, apoi a închis gura uscată, uitându-se la tatăl său.

— Nu îi dai nimic, Hilda. Domnul Schoonmaker a făcut câţiva paşi în faţă, împreunându-şi mâinile la spate. Henry, văd că eşti în ultimul hal şi mi se pare că e posibil să nici nu îţi aminteşti noaptea trecută prea clar. Totuşi, am făcut nişte cercetări şi sunt aici pentru a te ajuta să îţi aminteşti. *Hilda* şi cu mine suntem aici să te ajutăm să îţi aminteşti.

Henry s-a uitat la servitoare. Era în familia sa de multă vreme şi înainte îi păstrase secretele. Dar în acel moment nu voia să îl privească în ochi. Chipul ei avea paloarea nefericirii şi ochii îi erau aţintiţi la tavă. Henry s-a uitat tânjind la sucul de portocale, apoi şi-a întors privirea către tatăl său, a cărui siluetă impozantă era înveşmântată într-un costum format din trei piese din material gri-maroniu metalizat. Era genul de costum care impresiona angajaţii mediocri de la căile ferate şi servitoarele. Henry a încercat să-i spună din priviri tatălui său că nu era impresionat.

— Hai, Hilda, spune-i lui Henry ce mi-ai spus şi mie.

Fata a tăcut cât a putut, destul cât să inducă o stare chinuitor de neplăcută atât ei însăşi, cât şi lui Henry, apoi a zis:

— Am văzut o tânără domnişoară ieşind din casă destul de târziu astă-noapte. Purta o rochie cu perle de culoare roşiatică şi a plecat făcând mult zgomot. Rochia părea nouă, domnule, şi destul de scumpă.

Lui Henry i s-a înmuiat tot corpul. Şi-a amintit că Penelope venise la el în rochia ei fastuoasă. Şi-a sprijinit fruntea pe pumn şi l-a ascultat pe tatăl său expediind-o scurt pe Hilda. Nici nu s-a putut uita la ea când aceasta a înclinat capul şi s-a întors către uşă, luând cu ea urciorul din care se revărsa sucul dulce de portocale care i-ar fi putut alina gâtul ars.

— Nu cred că era necesar ca ea să audă ceea ce urmează, Henry.

Bătrânul Schoonmaker şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Îţi aduci aminte cum ai ajuns acasă?

— Nu, domnule, a spus Henry răguşit.

— Te-a lăsat un salahor. Aveai vânătăi pe partea stângă a corpului şi tăieturi provenind dintr-o întâlnire nefericită cu o tufă de trandafiri. Îţi sună cunoscut?

Henry a dat din cap.

— Eram beat, a spus el, încercând să pară ruşinat, dar şi sigur pe sine. Îşi amintea foarte clar incidentul cu tufa de trandafiri, dar ştia că pătrunderea pe fereastră în dormitorul surorii mai mici a logodnicei lui nu era o chestiune care putea fi explicată tatălui său. Uneori, s-a gândit Henry, era destul de convenabil să fii luat drept beţiv.

— Henry, nu sunt un prost. Ştiu foarte bine că erai beat. Acum, ai vrea să îmi povesteşti tu sau să o fac eu?

— Pari deja pornit, a răspuns Henry cu amărăciune.

— Citeşte singur, a izbucnit tatăl său, cu dezgust evident, aruncând ziarul în direcţia lui. A foşnit plutind în aer şi lovindu-l direct în frunte. Henry l-a ridicat conştiincios, evitând privirea tatălui său

care, ca în orice situaţie, se plimba furios înainte şi înapoi prin cameră pe duşumeaua elegantă. Ziarul era îndoit la pagina cu articolul respectiv din agresiva coloană de bârfe a *New York Imperial*. Fusese încercuit cu cerneală roşie.

— Ei bine, e regretabil, a spus Henry după ce l-a citit. În ciuda tonului ironic, credea cu adevărat ce spunea.

Imaginea lui de dandy beţiv bătând oraşul începea să îl plictisească până şi pe el. Dar ceea ce îl apăsa şi mai tare în acel moment era disperarea cu care îşi dorea ceva de băut. Dacă ar fi reuşit să bage ceva lichid în gura uscată, poate ar fi fost în stare să facă faţă acestei situaţii care se deteriora pe măsură ce timpul trecea.

— Mie îmi spui? a răspuns tatăl, cu o voce care se potrivea sarcasmului lui Henry, şi poate chiar mai mult.

Henry a observat că tatăl său şi-a încetinit pasul, îndreptându-se spre tocul ferestrelor care dădeau în Fifth Avenue, ţinându-şi mâinile nemişcate la spate. Şi-a coborât vocea, ceea ce nu o făcea mai puţin ameninţătoare.

— Ai vrea să ştii unde am fost *eu* noaptea trecută, Henry?

Tânărul îşi ţinea ochii aţintiţi asupra tatălui fără să scoată vreo vorbă. Ştia că acesta îl va forţa să răspundă mai devreme sau mai târziu. Cel mai probabil cât de curând.

— Am fost la hotelul Waldorf cu guvernatorul şi cu amiralul Dewey. Ştii că se spune că s-ar putea să candideze la preşedinţie? Era o oportunitate politică incredibilă. Nu că m-aş aştepta să însemne ceva pentru o epavă ca tine.

Henry s-a foit pe canapea. A încercat să îşi netezească cămaşa şi să arate cu adevărat mai bine decât o epavă. Tatăl lui s-a întors dinspre fereastră şi l-a privit foarte încruntat.

— Aşteptam – tot oraşul aştepta – să vă văd pe tine şi pe minunata ta logodnică apărând şi

purtându-vă ca un cuplu la Waldorf. Îţi dai seama de dezamăgirea generală pe care a-i produs-o? Era seara în care întrega clasă bârfitoare a New Yorkului ieşise în căutarea unui eveniment picant. Şi tu i l-ai oferit. Ţi-ai demonstrat încă o dată responsabilitatea, Henry.

Bătrânul se legăna pe călcâie cu o expresie de regret, iar Henry, încă având gâtul uscat şi o stare inconfortabilă, nu se putea gândi la nici un lucru pe care l-ar fi putut spune tatălui pentru a-l privi altfel decât ca pe o mare dezamăgire. Şi-a urmărit tatăl refăcându-se şi continuând cu glasul obişnuit, iritat şi practic.

— Iată ce vom face, Henry. Mica ta escapadă a făcut această logodnă să pară o impostură, aşa cum o văd deja unii oameni. Dar acest lucru va fi uitat dacă vom atrage atenţia cu un subiect şi mai important.

Henry, care reuşise să aibă o imagine şocantă fără a se strădui cu adevărat, şi-a privit tatăl cu o figură care spera el că nu reflecta o zăpăceală absolută. Tatăl s-a apropiat încet de el. Henry îi contempla faţa lată şi roşie, contrastând neplăcut cu părul negru, dat pe spate, întrebându-se dacă va reuşi vreodată să îl facă fericit pe bătrân.

— Un subiect mai şocant? a repetat mecanic.

— Ah, mă urmăreşti! Cât de drăguţ! Da, un subiect şi mai şocant. Tu te vei duce să te împaci cu familia Holland mâine. Eu o voi trimite pe Isabelle să vorbească cu doamna Holland în seara aceasta – o avangardă, dacă vrei să o numeşti astfel. E perfect, serios. Şi nu mi-a luat decât timpul de când m-am trezit până la micul dejun să pun totul la cale.

Henry încerca să fie atent, dar i se făcea din ce în ce mai rău şi devenea din ce în ce mai nervos.

— Deci... care e ideea?

William Schoonmaker şi-a întors privirea vioaie către fiul lui. A zâmbit, întinzându-şi mustaţa pe toată faţa.

— Devansăm nunta. Cea mai mare nuntă a secolului al XIX-lea, aşa o vor numi în ziare. Oamenii vor fi încântaţi.

— Vorbeşti despre nunta *mea?* Cu... Elizabeth? a întrebat Henry, schimbându-se la faţă. O devansăm pe ce dată?

Henry şi-a urmărit tatăl scoţând din buzunar ceasul de aur. Zâmbea încrezător în geniul său, fiind evident amuzat de propria scamatorie. Îi făcea plăcere, se părea, să îi facă viaţa lui Henry cât mai amară.

— Dacă preferi să fii dezmoştenit, ţi-aş fi recunoscător... a făcut o pauză pentru a-i trimite o privire plină de înţeles. Aş prefera să nu, dar o voi face dacă se va ajunge acolo.

— Nu, domnule, nu aş prefera acest lucru. Henry şi-a lăsat privirea în pământ, ca să nu simtă chiar în plin lovitura propriei laşităţi. Vreau să spun, aş prefera să nu o faceţi.

— Ei bine, atunci, Henry, băiatul meu, dacă nu ai alte planuri pentru duminica viitoare – asta înseamnă pe 8 octombrie – te vom face cap de familie.

Henry s-a uitat cum gura tatălui său se lărgeşte, într-un zâmbet aproape înspăimântător, şi ştia că, în pofida nefericirii lui, în sfârşit nu mai avea timp.

Treizeci şi unu

Se spune că o anume viitoare mireasă pare puţin rănită de apariţia lipsită de tandreţe a logodnicului ei din timpul sărbătoririi zilei lui Dewey.

Din pagina mondenă a *New York News of the World Gazette*,

duminică, 1 octombrie 1899

Două zile de parade şi petreceri epuizaseră New Yorkul şi duminică, o mahmureală colectivă a ţinut orăşenimea liniştită în case. Elizabeth simţea apatia fără a se uita măcar pe fereastra salonului de pictură. Chiar persoanele principiale care trecuseră pe la familia Holland în timpul orelor de vizită, aveau ochii puţin cam sticloşi. Elizabeth nu citise ziarele, dar dacă ar fi făcut-o, probabil că nu ar fi avut puterea să nege că părea puţin nefericită. Era o consolare, deşi slabă, că lumea ştia deja scuza ei oficială.

Totuşi, aparent, prietenei sale din copilărie, Agnes Jones, nu i-a trecut prin minte că nimeni nu dorea să vorbească despre paradă.

— Şi concursul aerian a fost divin, spunea ea, cu mâinile împreunate deasupra fustei de stofă ecosez. Cine ar fi crezut că există în oraşul acesta un expert în zmee sau că ar putea face aşa un spectacol cu ceea ce de fapt sunt doar nişte jucării mai complexe.

Elizabeth îi zâmbea slab, sperând că mătuşa Edith, care stătea lângă foc şi se prefăcea dezgustată de rubrica „Taifasurile oraşului” de vineri, li se va alătura şi va conduce o parte a conversaţiei. Ochii lui Agnes erau strălucitori şi încântaţi de propria conversaţie, iar părul castaniu era strâns la spate, cu câteva bucle atârnând libere

peste ureche. Asta nu îi avantaja cu nimic bărbia cam mare, fapt pe care Elizabeth ar fi găsit o modalitate delicată de a i-l transmite dacă ar fi putut.

— Şi toate navele, toate luminate! Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Agnes a făcut o pauză, coborându-şi privirea, prefăcându-se că nu ştie dacă ar trebui să dea glas gândurilor ei sau nu. Deci... eşti supărată rău pe Henry că nu a venit vineri-noapte?

— Oh, a tresărit Elizabeth, mutându-şi privirea de la fereastră către Agnes. S-a surprins rămânând cu ochii pierduţi pe fereastră de multe ori în acea după-amiază, sperând că o figură neaşteptată îşi va face apariţia. Nu foarte tare, mulţumesc de întrebare.

— Nu foarte tare este mai bine decât foarte tare, a spus Agnes cu entuziasm.

Elizabeth a răsuflat cu un gest anemic de aprobare. Nu ştia când devenise Agnes atât de lipsită de tact. Elizabeth primea întotdeauna prietenii, indiferent cât de neciopliţi erau. Aşa era creştinesc, îşi spunea, şi cine ştia, până la urmă, unde se ascundea un prieten adevărat. De exemplu, Penelope. În ciuda lipsei manierelor, când se cunoscuseră pentru prima dată, se dovedise o prietenă atât de loială, încât acceptase să îi fie domnişoară de onoare, chiar dacă Elizabeth era atât de îngrozitoare cu ea încât se căsătorea cu bărbatul de care Penelope era îndrăgostită. Agnes a trezit-o pe Elizabeth din visele ei sorbindu-şi zgomotos ceaiul.

— Va trebui să faci ceva cu adevărat spectaculos pentru a atrage atenţia, dacă vei face nunta în acest sezon. Numai săptămâna aceasta am auzit de trei logodne. Martin Westervelt a cerut-o pe Jenny Thurlow...

Elizabeth încerca să rămână trează în timp ce Agnes dădea raportul matrimonial. Nu era de mirare că Diana evita vizitele, citind poveşti

ridicole şi vorbind de una singură în camera ei. Numai cu două nopţi în urmă, Elizabeth o auzise purtând o întreagă conversaţie în dormitorul ei, când nu era nimeni prin preajmă. Chiar ar trebui să îşi finalizeze studiile cu un profesor, s-a gândit Elizabeth, sau va ajunge în întregime sălbatică. Era o consolare pentru Elizabeth – cel puţin familia ei va avea de câştigat de pe urma apatiei sale. Cel puţin nu avea să îşi mai facă griji ca nu cumva sora ei să ajungă ca... Agnes.

Totuşi, în cea mai mare parte, Elizabeth se simţea copleşită şi amorţită de pierderea lui Will. Pofta de mâncare îi dispăruse complet.

— Şi Jenny pare atât de fericită, Lizzie, ai fi plâns dacă ai fi văzut ce fericită era....

Elizabeth a încuviinţat vag, gândindu-se că Agnes avea probabil dreptate în acea privinţă. Dar veştile despre egalii ei care se logodeau prin flirtul obişnuit şi emoţiile şi binecuvântările părinteşti nu îi produceau nici o bucurie. O făceau doar să se gândească la Will şi la cât de puternic şi demn era, în timp ce ea bâjbâia printr-o ceaţă creată de ea însăşi, numind, în mod deloc onest, ceea ce era abia o cunoştinţă începutul iubirii conjugale.

— Domnişoară Elizabeth?

Elizabeth s-a uitat spre uşa care dădea spre hol, unde Claire aştepta în picioare. A privit în jur şi a realizat că servitoarea o chema de câteva clipe. Întotdeauna când gândurile îi zburau la Will aşa se întâmpla – s-a uitat în sus, toată camera se holba prosteşte la ea.

— Da, Claire? Elizabeth s-a îndreptat în scaun, punând instinctiv mâna pe margini, unde foiţa de aur se cojea.

— Domnul Schoonmaker tocmai şi-a anunţat vizita.

— Oh, atunci eu am şters-o, i-a zis Agnes făcându-i cu ochiul.

— Mulţumesc pentru vizită, a spus Elizabeth, reuşind să-i zâmbească puţin vechii ei prietene.

Agnes s-a aplecat pentru a o săruta pe obraz şi când s-a retras i-a spus:

— Fii puţin fericită, pentru Dumnezeu! Logodnicul tău a venit să te vadă.

Faţa lui Elizabeth s-a crispat – nu se putea stăpâni –, apoi a privit cu uşurare cum Agnes părăsea salonul de pictură.

— Poţi să îl conduci înăuntru pe domnul Schoonmaker, Claire.

Elizabeth a urmărit-o pe servitoarea roşcată înclinându-şi capul cu deferenţă, amintindu-şi cât de îngrozitoare fusese Lina vineri noapte.

— Şi Claire, nu îţi imagina că tu trebuie să faci totul pe aici. Sora ta este pe deplin capabilă să facă ceai şi să aducă haine.

Claire s-a roşit uşor şi a încuviinţat înclinând din cap, înainte de a se retrage în hol.

Elizabeth şi-a verificat nasturii micuţi de la cămaşa roşie şi şi-a lipit genunchii sub fusta sidefie, lungă, de olandă. Când a ridicat privirea l-a văzut pe Henry în pragul uşii. Purta o haină gri-închis şi pantaloni marinăreşti asortaţi, şi chiar o privea cu onestitate, fapt pe care Elizabeth îl găsea nou şi incomod. Sprâncenele lui drepte erau lipite şi cutele de pe faţa lui plată, atrăgătoare, erau mai adânci şi mai evidente, chiar din partea opusă a camerei.

El şi-a înclinat capul, şi ea i-a răspuns printr-un gest asemănător. Apoi a traversat camera, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Nu vreţi să luaţi loc?

— Mulţumesc.

Henry a aruncat o privire rapidă prin cameră, înainte de a se aşeza pe locul de lângă Elizabeth. Tânăra se întreba dacă nu cumva el considera ornamentele din piele oliv demodate în comparaţie cu lambriurile sau dacă se gândea că ramele încărcate, aurite ale tablourilor sau covoarele persane aşezate unul peste altul sunt haotice.

— Doriţi ceai?

— Da, ceai ar fi minunat, a răspuns Henry destul de rigid, dar trebuia să recunoască faptul că nici ea nu era foarte caldă.

Elizabeth se întreba dacă Henry se tot uita peste umăr din cauza mătuşii Edith, care stătea lângă căminul masiv de marmură. Ar fi găsit o cale să-i spună că nu le dădea nici o atenţie dacă ar fi crezut că el ar putea avea ceva interesant să-i comunice. Dar nu credea.

— Domnişoară Holland, vreau să îţi spun cât de rău îmi pare pentru seara de vineri.

— Oh, nu, nu e nimic...

— Ba este, glasul lui Henry era mecanic, dar ceva din expresia feţei lui sugera remuşcare adevărată. A fost îngrozitor din partea mea să te pun într-o astfel de situaţie şi chiar dacă nu ţi-a rănit sentimentele, sunt convins că a fost stânjenitor.

— Puţin, a recunoscut Elizabeth privindu-şi mâinile.

— Dar nu vreau să crezi că sunt deranjat de ideea de a mă căsători cu tine, a spus Henry rar, ca şi cum i-ar fi fost greu să-şi găsească cuvintele.

— Nu?

Elizabeth a ridicat involuntar din sprâncene.

— Nu, deloc. De fapt, eu... oh, îţi mulţumesc.

Elizabeth a urmărit-o pe Lina, care apăruse în spatele lui Henry şi începuse să-i toarne ceai în ceaşcă. Avea o expresie de servitute calmă, dar încă de la început, simpla ei vedere i-a trezit lui Elizabeth furia pe care o simţise vineri noapte.

— Fără frişcă, mulţumesc, a spus el şi a luat ceaşca mică de porţelan albastru cu marginea aurie pictată manual.

— Domnişoară Elizabeth? a întrebat Lina.

— Da, te rog, cu zahăr şi lămâie, a venit răspunsul pe un ton autoritar. Ce spuneaţi, domnule Schoonmaker?

— Spuneam că, ei bine... Henry a tăcut o clipă, s-a încruntat şi şi-a lăsat privirea să rătăcească

asupra obiectelor din salon. Elizabeth s-a aplecat uşor înainte aşteptând ca el să continue. În cele din urmă, şi-a întors ochii către ea din nou – părea el însuşi surprins de a o privi în ochi – şi a continuat cu glas şovăielnic: Nu vreau să crezi că... mi-e frică. Şi, ei bine, de fapt sunt chiar nerăbdător să... ne căsătorim. Şi – în orice caz – ce părere ai avea dacă am devansa nunta?

— Să o devansăm? a repetat Elizabeth, neînţelegând foarte bine.

Simpla idee de a se căsători cu Henry Schoonmaker era de neînţeles; dar faptul că s-ar fi putut întâmpla mai curând era peste puterea ei de imaginaţie. Însă imediat o imagine i-a răsărit în minte – mama ei dormind împăcată pentru prima dată de luni de zile. Oricum, lui Elizabeth nu îi mai rămăsese decât să-i mulţumească pe ceilalţi. Încerca să formuleze un răspuns, când atenţia i-a fost distrasă de neîndemânarea Linei, înaintând cu ceaiul.

— Da, pentru duminica viitoare. Înţeleg că mama mea vitregă a discutat deja cu mama ta. Serviciile, vreau să zic... Henry s-a foit incomod pe locul său înainte de a continua. Avantajul este că, în acest mod, toată lumea va fi atât de surprinsă şi... Deodată Henry a izbucnit, ţâşnind fără folos însă către Elizabeth. Ai grijă!

Elizabeth era deja într-o stare de uimire şi confuzie când apa clocotită i s-a vărsat pe coapsă. A ţipat şi şi-a tras fusta udă de pe picior ca să nu mai simtă arsura. Şi-a ridicat privirea încet, ochii întâlnind întâi ceaşca de ceai cu margine aurie atârnând de degetul servitoarei, apoi expresia arogantă a Linei.

— Vai, a spus sec Lina.

Înainte de a se gândi la reacţia ei, Elizabeth a înşfăcat ceaşca de pe degetul Linei, strângând-o protector în mâini.

— Nu-ţi mai suport incompetenţa, a spus cu o voce gravă, plină de ură, venită din adâncul fiinţei

sale. Nu semăna cu nici unul dintre tonurile pe care le folosise vreodată. Ieşi afară din casa mea!

— A fost un accident, a explicat Lina cu o voce placidă.

Henry privea în pământ, iar Edith se uita fix la Elizabeth, şocată de izbucnirea tinerei. Claire a apărut în uşă, cu ochii măriţi de teamă. Lui Elizabeth nu îi păsa de ce credeau ceilalţi.

— Ba nu a fost. Eşti o împiedicată şi o mincinoasă şi nu vreau să te mai văd în casa familiei mele. Claire, îmi pare rău, dar are o oră să îşi facă bagajele.

Lina stătea nemişcată în mijlocul camerei, fixând-o pe Elizabeth cu ură.

— A fost un accident, a repetat neconvingător.

— Îţi mulţumesc pentru lămurire, a spus Elizabeth. Vocea îi devenise rece şi echilibrată. Simţea pata maronie întinzându-se pe materialul uşor al fustei, dar refuza să se uite la ea. Eşti în continuare concediată. Domnule Schoonmaker, îmi pare atât de rău că aţi fost nevoit să asistaţi la această scenă neplăcută! Vă rog să consideraţi că nu s-a întâmplat nimic. Vă rog să mă scuzaţi, mă retrag în camera mea pentru a mă linişti.

Elizabeth şi-a ridicat fusta şi a traversat grăbită camera către uşa care dădea în hol. Simţea lacrimile gata să i se prelingă pe obraji, dar s-a stăpânit câteva clipe. Faptul că Lina fusese acolo, martoră la ceea ce se întâmpla între ea şi Henry, cu atât mai mult la discuţii asupra căsătoriei, o făcea să se simtă pe de o parte furioasă, pe de alta umilită. Şi-a tras nasul şi s-a întors spre a-i vedea pe Henry, Lina, Claire şi Edith încremeniţi.

— Mulţumesc pentru vizită, Henry, a spus liniştită din prag, totuşi simt nevoia să mă întind puţin, pentru a mă reculege. Poate Diana îl va primi pe domnul Schoonmaker pentru restul vizitei.

Chipul lui Henry, descompus de îngrijorare şi disconfort, s-a luminat deodată. O nuanţă plină de

viaţă îi revenea în obraji.

— Trebuie neapărat să te odihneşti.

Elizabeth a făcut încă un pas pe uşa salonului, când şi-a amintit că nu răspunsese propunerii primite mai devreme. Nu simţea nimic nou pentru el, dar – dacă tot trebuia să se căsătorească – putea foarte bine să se întâmple cât mai repede şi în aşa fel încât ambele părţi să fie mulţumite.

— Domnule Schoonmaker, a revenit ea, făcând încă un pas către hol, cred că este o idee excelentă să facem nunta duminica viitoare.

Fără a-i aştepta răspunsul, Elizabeth s-a îndreptat către scara principală. Poate, în acest fel, putea pune capăt agoniei şi confuziei şi-şi putea continua calvarul vieţii ei fără Will.

Treizeci şi unu

Orice domnişoară de onoare trebuie să caute informaţii în permanenţă – interesându-se despre prietena ei de la viitorul mire, de la familia ei şi chiar de la personal. Mireasa nu doreşte, desigur, să pară prea pretenţioasă. Dar dacă domnişoara de onoare pune întrebările potrivite oamenilor potriviţi, atunci va putea să o servească în mod excepţional pe prietena ei, anticipându-i fiecare nevoie sau dorinţă.

L.A.M. Breckinridge,

Legile comportamentului în cercurile mondene

Resentimentele şi furia pe care Lina le simţea pentru stăpâna ei se acumulaseră în timp, dar concedierea ei de către familia Holland a venit cu repeziciune. Claire stătea în faţa uşii, privind-o în felul ei tăcut şi îngrijorat, înmânându-i valiza mică a mamei lor şi o pungă de hârtie cu sendvişuri pe care le pregătise în grabă. Chipul îi era marcat de neliniște, totuşi Lina nu era capabilă să spună nimic. I-a făcut surorii ei semn cu capul şi a păşit pe veranda de fier forjat. Curând se îndepărta de ceea ce de fapt fusese singura casă pe care o avusese vreodată.

Abia simţea trotuarul sub picioare. A strâns haina lui Will mai tare în jurul ei şi a continuat să meargă fără a avea cea mai vagă idee încotro se îndreaptă. Fusese smulsă dintre lucrurile familiare prea brusc. Atunci a auzit zgomotul roţilor, tropotul copitelor de cai şi o voce pe care a recunoscut-o.

— Scuzaţi-mă.

Lina s-a oprit şi s-a întors încet să vadă cine ar putea să o oprească pe stradă. A stat tăcută, clipind

rar, un răstimp destul de lung înainte de a discerne chipul prietenei lui Elizabeth, Penelope Hayes, care părea să dorească a-i vorbi. Era cocoţată pe una dintre acele trăsuri cu două locuri, cu roţi exagerat de mari şi o privea cu interes vădit.

— Eşti în regulă?

— Nu tocmai, a răspuns Lina în cele din urmă.

Penelope purta o fustă lungă de lână, cu model tip tablă de şah, şi o jachetă strâmtă cu mâneci clopot, din acelaşi material. O pălărie mică, asortată era prinsă în păr. Toate acestea nu o făceau pe Lina să se simtă deloc mai bine în rochia neagră, ghetele uzate şi haina bărbătească prea mare.

— Am avut o zi îngrozitoare, dacă doriţi să ştiţi.

Penelope s-a aplecat, sprijinindu-şi bărbia în pumnul îmbrăcat în reiat gri. Continua să se uite la Lina cu ochii conturaţi de gene lungi, de la înălţimea faetonului ei strălucitor.

— Îmi pare rău să aud asta.

Lina se simţea scrutată, ca şi cum ar fi fost un canar într-o colivie, ceea ce era şi mai bizar, pentru că înainte Penelope Hayes nu se mai uitase niciodată la ea.

— Vă mulţumesc, domnişoară Hayes.

Lina îşi muta valiza mică şi roasă dintr-o mână în alta, încercând să îşi amintească fiecare amănunt al bârfelor pe care sora ei i le citise cu voce tare privitor la iminenta cerere în căsătorie a lui Penelope de către Henry. Cum primise oare această fată trufaşă vestea logodnei lui cu Elizabeth? Inima îi bătea nebuneşte şi i-au trebuit câteva secunde pentru a da glas întrebării pe care o formulase în minte.

— Este adevărat că erai îndrăgostită de Henry Schoonmaker?

— Cine spune asta? a răspuns Penelope tăios. Părea puţin şocată că o servitoare îi vorbea în acest mod – dar Lina nu mai era o servitoare.

— Cred că am citit undeva, i-a răspuns, aruncând o privire scurtă înapoi către numărul 17. Nu era nici un semn că cineva le-ar fi privit. Îmi pare rău dacă…

— Unde mergi? a întrerupt-o Penelope, făcând un gest cu mâna prin care îi dădea de înţeles Linei că îi iertase lipsa de tact.

— Nu ştiu. Lina a tras aer în piept, ducându-şi mâna la faţă pentru a îndepărta câteva şuviţe. Şi-a dat seama că nu avea rost să se ascundă. Tocmai am fost concediată.

— E îngrozitor! Penelope a rămas cu gura întredeschisă, abordând o imagine şocată, mult prea exagerată după părerea Linei. Şi ce vei face?

Lina, care încă se întreba ce simţea Penelope pentru tânărul care se afla în acel moment în salonul familiei Holland, a ridicat cu indiferenţă din umeri.

— Nu ştiu.

— Ce ar fi să urci? Penelope a zâmbit larg, făcându-i un semn vizitiului, care aşteptase neclintit în tot acest timp. Eram în drum spre familia Holland – sunt domnişoara de onoare a lui Elizabeth, poate ştii –, dar dacă sunt atât de răi, cu siguranţă pot aştepta. Te vom duce oriunde vrei să mergi.

Lina s-a făcut că se gândeşte o clipă, apoi a acceptat mâna întinsă a vizitiului şi s-a lăsat trasă în faeton. Stătea pe perna moale de piele albă de lângă Penelope şi a ascultat-o dându-i instrucţiuni vizitiului.

— Eu sunt Lina, a spus, punând valiza jos între ele.

Grammercy Park South a început să se îndepărteze. Deja Lina simţea că nu mai locuia acolo.

— Îmi amintesc, i-a spus Penelope.

Lina a tăcut, gândindu-se că era aproape sigur o minciună. Persoana care fusese instruită să fie ar fi înclinat capul cu recunoştinţă, dar ea tocmai fusese

alungată din vechea ei viaţă. Persoana ce avea să fie în următoarea viaţă îşi găsea drumul cu fiecare secundă care trecea.

— De ce sunteţi amabilă cu mine?

Penelope i-a zâmbit fără vlagă, apoi a tras cu ochiul peste umăr pentru a recunoaşte împrejurimile. Ieşiseră din paralelogramul încântător dintre Sixth şi Third Avenue, în josul Fifty-ninth Street şi în susul Fourteenth Street, unde locuia înalta societate. Se aflau în acel moment pe teritoriul muncitorimii sărace, cu gloatele lor de copii şi chipurile îmbătrânite prematur. Bulevardul era blocat de trafic şi întunecat de umbrele şinelor de tren suspendate. Strigătele furnizorilor şi ale vânzătorilor erau la răstimpuri egale copleşite de huruiala câte unei maşini cu marfă El, trecând pe traversele de oţel de deasupra. Deci acesta era locul în care mergeau – o parte a oraşului în care lui Penelope nu îi era teamă să fie văzută cu servitoarea concediată a familiei Holland. Privind în jur, Lina nu şi-a putut înfrânge senzaţia de dezgust. Voia ca Penelope să ştie că nu acesta era locul ei.

— Şi ce ai putut face familiei Holland, încât să te concedieze? a întrebat Penelope, întorcându-şi din nou faţa către tânără. Erau foarte aproape şi Lina a observat limpezimea tenului. Era exact cum îşi imaginase.

— Nimic. Lina a făcut o pauză, alegându-şi cuvintele cu grijă. A avut loc un incident cu o ceaşcă de ceai, care s-a sfârşit rău... Şi cred că ei şi-au dorit întotdeauna să fiu doar o servitoare fără minte, exact cum este sora mea, Claire. Nu că ar fi cu adevărat proastă... Lina şi-a împreunat mâinile frecându-şi pielea uscată. Dar pur şi simplu nu mă vedeam servitoare toată viaţa.

— Doar pentru atât? a îmboldit-o Penelope. S-a apropiat şi mai tare de Lina şi a zâmbit.

— Adevăratul motiv e..., a continuat ea încet, că e posibil să fi fost concediată pentru că ştiam prea

multe. Era rândul Linei să o ţină pe Penelope cu sufletul la gură, şi a tăcut, lăsând fraza neterminată. Îşi amintea că o auzise pe Penelope ironizând-o pe Elizabeth pentru bunătatea ei, de mai multe ori chiar, apoi a tras aer adânc în piept şi s-a hotărât să continue. Era cu adevărat umilitor să fiu nevoită să o servesc... De îndată ce cuvintele i-au ieşit din gură ar fi vrut să şi le retragă. Lina a plecat privirile, dar le-a ridicat îndată. Vreau să spun pe *ei*. Sunt bucuroasă că am plecat. Într-adevăr bucuroasă.

— Ştii... Penelope şi-a ţuguiat buzele. Şi ea părea să îşi aleagă cuvintele cu mare grijă. Trăsura s-a abătut brusc într-o parte pentru a evita un gunoier de pe stradă, şi ambele fete s-au ţinut de marginile banchetei, fără a-şi lua ochii una de la alta. Cred, a spus ea prudentă, că e posibil să ne fie antipatică aceeaşi persoană.

Lina s-a simţit uşurată. Deci, în cele din urmă, nu interpretase greşit situaţia.

— Vrei să spui că s-ar putea să urâm acelaşi membru al familiei Holland? Glasul Linei devenise mai ferm, dar tot a şovăit puţin rostind cuvântul *ură*. Corpul i se legăna în mişcarea trăsurii.

— Da, este exact ce voiam să zic.

Lina s-a lăsat pe spate, întorcându-se la examinarea mâinilor aspre. Era uimită de cât de repede găsise o ieşire din situaţia îngrijorătoare în care se afla, dar nu voia să grăbească lucrurile şi să strice cumva ceva.

— Cred că înţeleg ce spuneţi, a răspuns cu prudenţă. Şi cred că ceea ce ştiu v-ar putea interesa. Dar, după cum vedeţi, sunt complet dezorientată. Aş avea nevoie de... un gest. Pentru a putea spune.

— Desigur. Penelope a luat mâna aspră a Linei între palmele ei înmănuşate. Lina atinsese multe obiecte fine în casa familiei Holland, desigur, dar a rămas înlemnită simţind fineţea inimaginabilă a

mâinii îmbrăcate în velur a lui Penelope. Dar dă-mi un indiciu mai întâi.

Lina ţinea ascuns secretul de atâta vreme, încât nu s-a mai putut abţine să nu spună adevărul.

— Elizabeth nu este virgină.

Penelope şi-a întors faţa într-o parte, privind-o cu coada ochiului pe Lina. A scos un râs scurt, gutural şi a scuturat din cap.

— Vorbim despre Elizabeth *Holland*, nu-i aşa?

— Am dovada.

Lina a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos bileţelul lui Will. I l-a înmânat lui Penelope, care l-a întors şi a examinat petele de apă până când s-a încredinţat că era al lui Elizabeth. Şi-a trecut degetele peste margine şi Lina a observat pentru prima dată că bileţelul era rupt în două. Cealaltă parte trebuie să fi conţinut o notiţă, de asemenea, şi pentru câteva momente Lina a fost cuprinsă de o dorinţă arzătoare de a şti ce scrisese.

Penelope l-a citit de două ori, apoi a întrebat neîncrezătoare:

— Cine este Will Keller?

Buzele Linei s-au deschis, legănându-se în mersul trăsurii, în timp ce treceau printr-o zonă foarte denivelată, cu piatră cubică.

— Este… era vizitiul familiei Holland.

Penelope şi-a muşcat buzele, scoţând un râs răguşit.

— Glumeşti.

— Nu glumesc deloc. Lina şi-a scuturat capul şi s-a gândit cât de bine ar fi fost pentru ea dacă totul ar fi fost doar o farsă. Am văzut-o intrând în camera lui, seara târziu şi plecând dimineaţa. Şi au fost multe nopţi când mă duceam să o ajut să se dezbrace şi ea nu era acolo.

— De când?

Penelope îşi păstra tonul sceptic, dar în ochi îi apăruse o lumină nouă. Era evident îmbătată de această veste.

— Nu ştiu când a început, dar sunt sigură că s-a întâmplat cu destulă vreme în urmă. Şi a continuat până foarte curând. Sunt sigură că a continuat până vineri seară când Will a plecat.

Penelope s-a tolănit în locul confortabil de piele al trăsurii.

— Lizzie nu încetează să mă uimească. Penelope a făcut o pauză. Deşi sunt sigură că asta a zdrobit-o – de obicei ea este cea care face pe inaccesibila. Şi-a dezvelit dinţii, pe care Lina nu a fost surprinsă să îi găsească perfect aliniaţi şi albi. Îndrăgostită de un băiat sărac! A continuat cu acelaşi glas misterios: Nu am considerat-o o ofensă.

— Nici nu am luat-o aşa. Lina a făcut o pauză, tuşind în palmă. Se întreba dacă era adevărat ceea ce spusese Penelope despre Elizabeth că făcea pe inaccesibila şi dacă în felul acesta reuşise să îl cucerească şi să îl păstreze pe Will. Până la urmă, el nu ar fi putut să o aibă niciodată. Poate acesta era tot farmecul. Şi asta nu e tot ce ştiu despre familia Holland.

— Chiar aşa? Ce altceva mai ai pentru mine?

Penelope s-a aplecat către ea, cu ochii sticlind de nerăbdare. Lina a scuturat din cap.

— Prima dată trebuie să ştiu cât consideraţi că valorează pentru dumneavoastră.

— Oh, te asigur că vei fi bine recompensată. Te voi duce la un hotel mic, pe Twenty-six Street – curat, necunoscut – şi îţi voi închiria o cameră pentru noaptea aceasta. Mă voi întoarce mâine şi în schimbul scrisorii îţi voi oferi... Penelope a făcut o pauză, lăsându-se pe spate ca şi cum şi-ar fi evaluat noua cunoştinţă.

— O mie de dolari, a răspuns Lina cu o voce hotărâtă. Preţul ei a căpătat o rezonanţă magică în momentul în care l-a rostit. Era preţul unui inel Tiffany, a nenumărate rochii de bal, a multor trăsuri. Era mai mult decât suficient pentru a se

duce la Will – era suficient pentru a-l aduce înapoi cu pompă.

Penelope tăcea în timp ce se hurducau în josul bulevardului, care era cu mult mai aglomerat şi mai urât mirositor decât Fifth, dar şi mai zgomotos, din cauza huruitului trenurilor pe deasupra lor. Lina începuse să îşi facă griji că ceruse prea mult, că dezvăluise toată informaţia fără nici o asigurare că va fi plătită. Dar Penelope a ridicat umerii şi i-a zâmbit indiferentă.

— Sunt o grămadă de bani, a spus ea. Ce ai zice de cinci sute?

— Mulţumesc, domnişoară Hayes. Umerii Linei s-au relaxat şi a simţit cum uşurarea i se răspândeşte în tot corpul, încălzindu-i oasele. O mie ar fi fost o sumă inimaginabilă, dar cinci sute i se părea una la fel de fantastică. Până la urmă va avea şansa să îndrepte totul. Vă mulţumesc foarte mult.

— Această întâlnire a fost favorabilă din toate punctele de vedere.

Noua ei prietenă i-a făcut cu ochiul încet, sugestiv.

— Da, a fost. Instinctiv, Lina s-a aplecat şi i-a luat lui Penelope din mână bucata de hârtie căreia Will îi încredinţase ultimele gânduri către Elizabeth. Oricum, voi păstra asta până mâine. Şi, desigur, cu timpul poate vor fi alte lucruri pe care vi le-aş putea spune. Pentru un preţ potrivit.

Penelope a părut întristată să nu mai aibă bucata de hârtie în mâinile ei, dar a înclinat capul consimţind cam în silă.

— În acest caz, îţi voi aduce onorariul personal. Vezi tu, voi avea nevoie de scrisoare chiar mâine.

Lina se întreba de ce avea nevoie de scrisoare atât de repede – şi ce planuri avea –, dar mintea îi era prea preocupată de ceea ce va face ea cu extraordinara sumă de bani. Fata care fusese ar fi folosit-o pentru a-l urma pe Will, în timp ce el rămânea obsedat pentru totdeauna de inaccesibila

Elizabeth Holland. Dar aceasta era ocazia Linei de a se transforma şi nu avea de gând să repete nici una dintre vechile greşeli. Avea să se transforme în ceva chiar mai strălucitor şi mai atrăgător decât Elizabeth Holland – acel gen de lady pe care Will ar observa-o şi de la care nu şi-ar mai putea lua ochii niciodată.

Treizeci şi trei

Dacă un anume burlac elegant, pe care îl cunoaştem şi îl iubim cu toţii, nu va rupe logodna curând, dezvăluindu-şi noua iubită, atunci multe pariuri vor fi pierdute.

Din pagina mondenă a *New York News of the World Gazette*,

duminică, 1 octombrie 1899

Diana a urmărit-o pe mătuşa Edith întorcându-se şi coborând pe scara principală, broderia aplicată a fustei măturând podeaua în urma ei. Diana şi-a aranjat părul şi a exersat respiratul cu burta suptă şi umerii drepţi. Purta aceeaşi rochie de in uşor pe care o purtase cu o duminică în urmă când Henry venise în vizită, ceea ce nu păruse o idee rea când încă se gândea să-şi petreacă ziua în camera ei cu romanul lui Amélie Rives. Desigur, nu mai era nimic de făcut în această privinţă. Mătuşa ei nu era genul care ar fi simpatizat cu nevoia ei de a îmbrăca o rochie mai elegantă pentru logodnicul surorii sale.

Când a intrat în salon, Henry s-a ridicat repede şi aproape stângaci.

— Domnişoară Diana, a spus el, făcând o plecăciune şi reprimându-şi un zâmbet.

Păşea pe podea, dorindu-şi ca Edith să dispară măcar pentru un minut – câte ar fi putut face în acest minut! – şi s-a aşezat pe scaunul de lângă Henry. Din această poziţie, mătuşa îi putea vedea partea dreaptă a profilului, deşi Diana nu o putea vedea pe ea. Era locul pe care Elizabeth îl ocupase cu câteva minute înainte – îşi dăduse seama după braţul fotoliului umed şi pătat. Îşi strângea buzele, dar tot îi zvâcneau, ameninţând să se curbeze într-un zâmbet larg. Şi-a ridicat încet ochii, căutându-i

pe ai lui Henry. Expresia feţei era marcată de emoţie şi ea a înţeles că el ştia că sunt supravegheaţi.

Şi-a împreunat mâinile în poală şi i-a vorbit cu o voce subţire, de domnişoară.

— Vremea a fost minunată, domnule Schoonmaker, dar mă tem că se va schimba.

— Cred că aveţi dreptate, a răspuns Henry, imitând amabilitatea ei exagerată şi plictisitoare. Pe drum, am fost surprins de o rafală de vânt rece şi mi s-a părut extrem de rău-prevestitor.

— Oh, Doamne!

Diana şi-a subliniat remarca făcându-i cu ochiul.

Henry şi-a pus picior peste picior, jucându-se cu un nasture al vestei. Purta un costum de culoarea porumbelului, care îi punea în valoare în mod excepţional negrul ochilor şi al părului. A privit mişcările aproape imperceptibile ale pometilor, încercând să nu se dea de gol.

— Şi v-aţi bucurat de toate festivităţile de vineri seară, domnule Schoonmaker? I-a observat colţul stâng al gurii curbându-se într-un zâmbet, sperând că expresia „vineri seară” îi trezea aceleaşi sentimente ca şi ei. Am auzit că aţi fost destul de ocupat... pe *Elysian*.

— Da... a spus el încet. Da, într-adevăr această seară mi-a plăcut mai mult decât toate festivităţile săptămânii trecute. A început plictisitor, dar mai târziu acea noapte a devenit deosebit de... *revelatoare*.

Diana simţea roşeaţa invadându-i gâtul şi pieptul. Îşi dorea cu disperare să-i vină o replică genială, dar nu se putea gândi decât la ea însăşi, aproape goală, şi Henry privind-o din fereastră. S-a bâlbâit puţin, apoi s-a trezit spunând primul lucru care i-a venit în minte.

— Cărui fapt îi datorăm vizita dumneavoastră de astăzi?

Expresia jucăuşă de pe faţa lui Henry a dispărut brusc, iar Diana şi-a regretat pe loc lipsa de

inspiraţie. Cu toate romanele pe care le citise, cu siguranţă ar fi găsit o remarcă mai spirituală. Reuşise să formuleze una pe jumătate în minte, când a auzit-o pe mătuşa ei spunând:

— Oh, are un motiv foarte *întemeiat*. *Spune-i*, domnule Schoonmaker.

Diana a ridicat ochii, îndepărtându-şi o buclă rebelă de pe frunte.

— Ce?

Henry a zăbovit cu privirile asupra ei, scrâşnindu-şi maxilarele înainte şi înapoi.

— Poate ar trebui să îi spuneţi dumneavoastră, i-a spus lui Edith cu seninătate falsă.

Diana a observat pentru prima dată că avea o vânătaie pe obrazul stâng. Prin urmare căzuse rău de pe grilaj.

— Nu, domnule Schoonmaker. Dumneavoastră trebuie să-mi spuneţi.

Henry tăcea, foindu-se stingherit în locul său. A înconjurat camera cu privirea, apoi s-a întors către Diana. Avea senzaţia că temperatura scăzuse brusc. Se zgâia la Henry cu atâta intensitate, aşteptând să-i spună ceea ce îl îndemna mătuşa Edith, încât simţea că o va lua durerea de cap.

— Eu şi sora ta ne-am hotărât – eu şi Elizabeth – să devansăm data căsătoriei.

— Data căsătoriei?

Diana şi-a plecat pe dată ochii în pământ. O dată implica o nuntă adevărată şi Diana şi-a dat seama că până în acel moment nu crezuse de fapt în toată povestea. Henry şi Elizabeth erau doar logodiţi, şi nu prea entuziasmaţi de acest fapt, şi bănuia că totul va rămâne aşa pentru totdeauna.

— Dar de ce? a întrebat cu o voce descompusă.

Ochii negri ai lui Henry se mişcau cu repeziciune când la Edith, când la Diana. I-a susţinut privirea câteva clipe în care nimic nu a fost spus. Ea a înţeles. Distracţia se încheiase şi ea trebuia să pună capăt acestui vis ridicol.

— Da, este minunat, a continuat Henry, ca şi cum el ar fi explicat totul, iar Diana l-ar fi felicitat.

Vocea i s-a auzit în toată camera. Era puţin cam mult, dar, până la urmă, Diana nu fusese niciodată genul care să îşi ascundă sentimentele. Îşi putea imagina destul de bine cum arăta în acel moment.

— De fapt, a continuat Henry, ar trebui să plec. Sunt atâtea de făcut, având în vedere că nunta va avea loc în numai o săptămână. Trebuie să mă duc să îi spun lui Isabelle că Elizabeth a fost de acord să ne căsătorim duminica viitoare. Să pună totul în mişcare.

Diana şi-a ridicat privirea şi a văzut că Henry era deja în picioare. Sprâncenele i se uniseră într-un mod încântător chiar şi atunci când se uita prudent în direcţia mătuşii Edith. Apoi s-a întors în aşa fel încât să îi blocheze vederea. S-a aplecat neaşteptat şi Diana i-a simţit răsuflarea şi-apoi atingerea buzelor lui pe gâtul ei.

S-a ridicat să plece rostind „Bună ziua, domnişoară Diana" într-un mod hotărât şi formal, dar atingerea scurtă a buzelor lui îi stârnise un val de fiori, care îi iradiau acum în tot corpul.

A stat nemişcată şi a ascultat cum Henry o saluta pe mătuşa ei. A plecat repede şi ea a rămas singură cu mătuşa Edith în camera în care toate evenimentele lor importante – fericite sau nu – trebuiau să aibă loc.

Diana s-a tolănit în scaun, cu privirile fixate asupra locului unde stătuse Henry. Abia atunci a observat volumul mic de Whitman care îi căzuse probabil din buzunar în timpul vizitei. S-a întins şi l-a înhăţat, apoi a deschis imediat la fragmentul ei preferat. O încânta ideea de a-l găsi în cartea lui Henry. Dar nu a apucat să citească nici un vers, pentru că tocmai în acea clipă semnul de carte i-a căzut în poală. Pe el, cu mâzgăleala deja familiară a lui Henry Schoonmaker, era trecut în cerneală un mesaj numai pentru ea.

Mi-ar face plăcere să îţi arăt zambilele din sera casei mele. Vei veni să le vezi? Nu am nici un plan joi după ora nouă.

Diana a tras cu ochiul la mătuşa Edith, să vadă dacă o privea, apoi prin salonul familiei. Numeroasele piese de anticariat şi bijuterii de familie şi obiecte de artă păreau mici şi nesemnificative în lumina după-amiezii târzii. Dar sângele ei aprins, şi bătaia inimii, şi locul incandescent de pe gâtul ei unde o atinseseră buzele lui Henry – acestea erau toate luminoase şi strălucitoare. Diana simţea că începea să înţeleagă de ce în toate romanele pe care le citise, iubirile cele mai îmbătătoare erau cele imposibile.

Treizeci şi patru

Luni, 2 octombrie 1899
Dragă Penelope,
Veşti nemaipomenite. Ne-am hotărât să devansăm nunta – pentru duminica viitoare! Trebuie neapărat să aleg materialul pentru rochiile noastre azi, sau nu vor fi sub nici o formă gata la timp. Vrei să ne întâlnim la Lord & Taylor la ora unu?

Cu drag, Elizabeth

Aşa cum făcea în orice zi cu adevărat importantă, Penelope Hayes purta roşu. Era nuanţa intensă a trandafirilor *American Beauty*, iar mânecile boleroului asortat erau brodate sofisticat cu aceeaşi nuanţă. Comandase rochia la Paris pentru toamnă, iar acum era deosebit de bucuroasă că o făcuse. Părea a lăsa în urmă o dâră de culoare aprinsă de-a lungul raionului de materiale din Lord & Taylor, urmând-o pe Elizabeth printre grămezile mari de suluri pufoase de muselină, mătase şi dantelă albe. Elizabeth purta un albastru foarte deschis, aşa că aproape se pierdea printre toate acele nuanţe nupţiale, cu excepţia faptului că rochia ei era făcută din ochiuri de bumbac.

— Nu găsesc nimic, a oftat Elizabeth, întorcându-se către Penelope şi încreţindu-şi nasul mic. Dacă am avea timp să mergem la Paris!

— Vom găsi ceva perfect.

Penelope a urmărit-o pe Elizabeth îndoindu-şi spatele îngust pentru a examina o dantelă de Alençon şi, când nimeni nu era atent, i-a aruncat o privire de gheaţă. Era remarcabil pentru ea că această fată fragilă şi afectată ascunsese tot timpul o iubire secretă – şi nici mai mult, nici mai puţin decât pentru cineva care trăia într-un grajd. Lui Penelope încă i se părea uluitor şi, într-un fel,

fascinant că Elizabeth Holland, care nu spunea niciodată vreo vorbă lipsită de tact, avea dorinţe. În alte împrejurări, i-ar fi plăcut ca vechea ei prietenă să îi spună toată povestea sordidă. Dar era prea târziu pentru asta.

— Eşti doar emoţionată şi atât, a continuat ea, afişând puţin cam multă amabilitate falsă. Din cauza asta nimic nu ţi se pare suficient de bun acum.

— Da, probabil că ai dreptate, a răspuns Elizabeth absentă. Stătea şi îşi trecea degetele peste muselina din mătase de culoarea osului. O să fie cea mai îngrozitoare ceremonie de nuntă din toate timpurile.

— Nu vorbi prostii, va fi divin, chiar mai bine decât ţi-ai putea imagina. Dar Liz, cum te descurci fără servitoarea ta în timpul unei săptămâni atât de aglomerate? a întrebat Penelope, pipăind cu degetele textura incredibil de complexă a materialului.

— Ţi-am spus de asta? Elizabeth a făcut o pauză, şi pentru o clipă Penelope şi-a făcut griji că din dorinţa de a părea amabilă îşi pusese cărţile pe masă prea devreme. Dar gândurile prietenei ei erau, evident, mult prea împrăştiate pentru a observa asemenea subtilităţi. Putea fi un dezastru, dar doamna Schoonmaker mi-a împrumutat două fete pentru această săptămână. Şi, serios, fata pe care o aveam, Lina, era total nepotrivită. Ar fi trebuit să o concediez mai demult.

Penelope s-a strecurat mai aproape de Elizabeth, până ce umerii lor s-au atins uşor. Lina se dovedise cu adevărat şireată cerând aşa o sumă impresionantă pentru informaţiile ei. Desigur, dacă era necesar, Penelope era dispusă să se despartă şi de dublul sumei respective în schimbul scandalosului secret. Obţinuse uşor cei cinci sute de la tatăl ei, pretinzând că dorea să îi doneze unei organizaţii care construia un orfelinat în sectorul şase. Şi, doar pentru a o face pe Lina să îşi vadă

lungul nasului, i-a închiriat o cameră într-un hotel mic pe o stradă renumită pentru bordelurile sale.

— Este foarte drăguţ, a spus.

— Da. Ai dreptate. Domnule Carroll! l-a strigat Elizabeth pe croitor, care alerga încolo şi încoace la etajul al patrulea al raionului de materiale, alegând diferite lucruri pe care le considera potrivite pentru ceremonia unirii familiilor Holland şi Schoonmaker. Perspectiva acestei nunţi îl aruncase într-o stare de anxietate şi confuzie şi Penelope se întreba care dintre ei trecea printr-o criză de nervi mai gravă, el sau Elizabeth. În acea clipă el o întrecea.

— Da, domnişoară? şi-a oferit el serviciile, strângând cu ambele mâini metrul de croitorie ce-i atârna pe după gât şi înclinându-se energic.

— Ce credeţi despre acesta? l-a întrebat ea, pipăind o mătase albă-mată. Poate combinat cu dantela aceea lucrată manual, *point de gaze*, sidefie pe care mi-ai arătat-o mai devreme?

— Cred că ar fi su-perrr-bă, a încuviinţat, însoţindu-şi răspunsul cu un gest sugestiv.

— Atunci, vă rog să o scoateţi pe aceasta, în timp ce eu continui să caut.

— Sigur, domnişoară.

Domnul Carroll a tras sulul şi s-a retras, iar Elizabeth a refuzat şi următorul şir de materiale. Afară, un nor i-a făcut loc unei raze de lumină care s-a revărsat pe ferestrele mari, arcuite, inundând sala asemănătoare cu cea a unei fabrici, cu şirurile de suluri suprapuse şi cu duşumea simplă de lemn.

Penelope şi-a dres vocea.

— Liz, a început, pot să te întreb ceva?

Elizabeth şi-a ridicat privirea şi i-a zâmbit dulce.

— Desigur.

— Ai emoţii?

— La ce te referi?

Penelope s-a prefăcut că se uită în jur pentru a preveni eventualele surprize neplăcute.

— Ştii tu... la *noaptea* nunţii.

Elizabeth şi-a ascuns obrajii în palmele delicate, dar Penelope vedea foarte bine că nu roşise. Aproape că o plăcea mai mult de când aflase că Elizabeth nu era atât de îngrozitor şi de plictisitor de perfectă.

— Nu tocmai, a răspuns.

— Nu ţi-e teamă că ar putea să doară? a întrebat din nou Penelope, dându-i un ghiont ca între fete.

— Nu, a venit replica ei prompt, ridicând din umeri. Apoi a adăugat repede: Nu ştiu de ce, pur şi simplu nu asta e partea de care mă tem. E ciudat, bănuiesc...

— Nu chiar atât de ciudat. Ochii lor s-au întâlnit şi Penelope şi-a lepădat masca dulce pe care o purtase întreaga zi. Chiar deloc ciudat.

Penelope a observat cum sângele invadează obrajii prietenei sale. Pupilele i se măriseră şi câteva clipe fetele nu au făcut altceva decât să se înfrunte tăcut, genele frumoase zvâcnind nervos deasupra ochilor atenţi.

— Cred că e doar faptul că nu mă gândisem la partea asta, s-a apărat Elizabeth.

— Nu. De ce ar trebui să te gândeşti? a întrebat Penelope, cu voce scăzută şi rece. Când deja ai cunoscut partea asta cu un membru al personalului.

Buza inferioară a lui Elizabeth s-a răsfrânt descumpănită.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a şoptit ea.

În acel moment, un nor s-a pus în faţa soarelui şi întreaga sală s-a cufundat într-o tăcere întunecată.

Penelope şi-a dat ochii peste cap.

— Dacă vrei să-ţi iroseşti timpul cu respingeri mincinoase, nu am nimic împotrivă. Dar ştiu sigur că ai petrecut multe nopţi cu un anume vizitiu Will Keller. Penelope nu-şi putea reţine un zâmbet uşor. Era distractiv să o pună pe Elizabeth la punct. Şi am dovada.

— Ce fel de dovadă? a cerut să ştie Elizabeth cu acelaşi glas abia auzit, buimăcit.

— O scrisoare de la el către tine. Destul de emoţionant, a lăsat-o în noaptea în care a şters-o din oraş. Penelope a schiţat un gest indiferent, demonstrativ. Este o rugăminte stăruitoare adresată ţie, de care, în mod evident, nu ai ţinut seamă.

— Will mi-a lăsat o scrisoare? Fruntea netedă a lui Elizabeth s-a încreţit cu amărăciune, analizând totul.

— Oh, da. Iartă-mă. *Will*.

Vestea cea nouă o făcea pe Elizabeth să tremure, iar ochii i se umeziseră. Şi-a strâns buzele până aproape au dispărut şi şi-a împreunat mâinile.

— Penny, nu poţi să mai spui nimănui nimic despre asta.

— Chiar aşa? a întrebat cu o falsă uimire şi luând o expresie prefăcută de îmbufnare. De ce să nu pot?

— Încă eşti furioasă din cauza lui Henry... a remarcat Elizabeth încet.

— Oh, e puţin spus. Dar da, Liz, draga mea prietenă, sunt încă supărată. Henry era al meu. Eram *strălucitori* împreună. Dar nu ştiu din ce perfidie soarta şi-a bătut joc de noi. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Dar acum ştiu cum să fac să împiedic totul. Te voi *ruina* pe tine, Liz. Penelope i-a zâmbit scurt, răutăcios. Dar, serios, draga mea, ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Eu doar mă pregătesc să scot acest porumbel josnic din pălărie.

Elizabeth şi-a plecat din nou privirile spre duşumeaua de lemn, zgâriată, continuând să-şi frece mâinile. Lumina naturală din sală se reflecta în părul ei bălai, dându-i o înfăţişare de îndurerare angelică, în faţa căreia Penelope nici nu s-a clintit măcar. Şi-a muşcat buza inferioară, căutându-i privirile.

— Penny... a murmurat ea. Nimănui nu-i place scandalul.

— Mie îmi place.

— Da, ştiu. Elizabeth vorbea liniştit şi apăsat. De asta tu eşti tu... şi eu sunt eu. Dar dacă te vei

năpusti asupra mea cu intenţia de a mă ruina, nimeni nu te va mai plăcea, nici măcar cât până acum.

— Nimeni nu va şti că eu am fost aceea...

— Şi când vei încerca să te căsătoreşti cu fostul logodnic al favoritei căzute în dizgraţie? Oh, Penny. Nu face *prostii!* Elizabeth a făcut un pas hotărât înainte şi Penelope a zărit pentru câteva secunde fiinţa arzătoare care se ascundea sub pielea rece a acelei domnişoare perfecte. Penny? a continuat ea. Vocea ei era încrezătoare încă, deşi dorinţa ei şi intensitatea acesteia i se citeau pe chip. Aş putea vedea scrisoarea?

Penelope a ridicat capul cu aroganţă, răsuflând nerăbdătoare. A băgat mâna în jachetă, a scos scrisoarea şi i-a fluturat-o pe sub nas lui Elizabeth, suficient cât aceasta să-şi recunoască hârtia.

— Ţi-o dau de tot dacă faci ce îţi spun eu.

I-a întors brusc spatele acoperit cu material roşu. A aşteptat în timp ce Elizabeth a făcut un pas şovăielnic în direcţia ei.

— Ce vrei să fac?

— Vino la mine acasă miercuri dimineaţă – la ora zece – şi voi găsi o soluţie, astfel încât să nu te măriţi cu Henry Schoonmaker fără a-ţi ruina complet reputaţia.

— Dar eu...

— Liz, a întrerupt-o Penelope, fără a se întoarce către ea. Şi-a lăsat degetele să îi alunece peste câteva suluri de mătase brodate cu fir auriu şi argintiu, apoi i-a aruncat peste umărul zvelt o privire prietenei sale, ai cărei ochi erau măriţi şi încremeniţi de frică mută şi furie. Chiar nu prea ai de ales.

Pe fruntea lui Penelope a apărut luciul uşor de transpiraţie, iar stomacul şi-l simţea chircit. Era timpul să se retragă. Şi-a ridicat fusta stacojie de pe picioare, îndreptându-se spre lift. Nu s-a deranjat să privească în urmă. Ştia că Elizabeth o

va aştepta cu aceeaşi expresie disperată miercuri dimineaţă.

Ajungând în capătul şirului de materiale sidefii şi ecru, s-a sprijinit cu mâna de masă şi i-a strigat.

— Oh, şi Liz? S-a întors întâmpinând ochii de căprioară ai lui Elizabeth cu ceea ce voia să fie o privire intimidantă. Alege-ţi singură afurisita aia de rochie.

Treizeci şi cinci

O observaţie asupra culorilor: nuanţele de roşu, purpuriu şi cireşiu trebuie alese cu mare grijă, în special de tinerele preocupate de impresia pe care o vor face.

Revista lunară *Moda doamnelor*,

septembrie 1899

În după-amiaza primei zile de libertate, Lina a fost surprinsă în mod plăcut de toate lucrurile pe care le putea face. A ieşit din hotel pe Twenty-sixth Street şi s-a îndreptat către Sixth Avenue, plină de speranţă în faţa vieţii ei noi-nouţe. Aflându-se în posesia unei sume de bani care îi putea schimba viaţa, nu mai simţea nevoia de a-şi evita superiorii sau de a face pe placul nimănui altcuiva, decât al său. Voia ca tot ce făcea să fie impresionant.

Petrecuse o mare parte a dimineţii dându-i lui Penelope Hayes detalii despre Will şi Elizabeth, înflorind acolo unde credea că ar face-o fericită pe binefăcătoarea ei, deşi păstrase pentru sine bănuiala că familia Holland era săracă. Lina devenea şi mai conştientă de modul în care fete ca Penelope foloseau secretele şi, văzând cât de valoroasă ar putea fi acea informaţie, a preferat să o mai păstreze pentru un timp.

În schimbul informaţiilor despre Elizabeth şi Will, Penelope îi dăduse nişte haine vechi şi bijuterii. Rochiile păreau făcute după moda anului trecut, dar Lina nu avea de ce să se plângă. Rochia simplă, neagră, de servitoare, era de domeniul trecutului. A petrecut o oră bună probându-şi noile haine, pentru a se hotărî în cele din urmă asupra unei rochii roşii cu buline. Penelope spusese că era una dintre preferatele ei, dar că toată lumea o văzuse deja în ea cu o primăvară în urmă. Totuşi

pantofii pe care Penelope îi dăduse erau mult prea mici şi a fost nevoită să recurgă la ghetele zgâriate pe care le purtase când alerga pentru însărcinările familiei Holland.

Lina s-a uitat la propria imagine în vitrina unei florării, la intersecţia străzilor Twenty-sixth şi Sixth, admirându-şi silueta în rochia roşie. Era foarte strânsă pe corp şi fusese făcută pentru altă conformaţie, dar tot arăta destul de bine. Nasul ei cârn şi pistruiat şi buzele pline nu erau ceea ce înalta societate numea frumuseţe, desigur, dar şi-a ridicat bărbia, ştiind că era drăguţă în felul ei. Era răscumpărător să-şi vadă îndemânarea cosmetică şi în aranjarea părului pusă în aplicare pe propria persoană.

Lina îşi spunea că într-o zi când Claire va vedea numele ei în paginile mondene, deasupra numelui lui Elizabeth Holland, atunci concedierea ei mânioasă din serviciul familiei Holland va părea accidentală. Şi Will va vedea numele ei, desigur. Îi făcea plăcere să îşi imagineze cât de surprins va fi când va vedea cât de mult se înălţase Liney. Va veni în căutarea ei, cu ochii strălucindu-i de admiraţie, şi îi va spune cât de dor i-a fost de ea. Era modalitatea lui Elizabeth Holland de a cuceri inimile: să nu alergi niciodată după nimeni, să pari mereu inaccesibilă. Aşa spusese Penelope.

Lina a zâmbit imaginii care părea a se schimba cu fiecare minut care trecea, înainte de a-şi continua drumul spre partea de est a străzii, trecând pe lângă magazinele cu pocnitoare şi croitorii cu tende dungate, apropiindu-se, pe măsură ce înainta, din ce în ce mai mult de vechiul cartier. Curând a ajuns pe Fifth îndreptându-se spre sud. Era din nou pe teritoriul lui Elizabeth, numai la câteva case distanţă de reşedinţa de oraş a familiei Holland, dar viaţa ei anterioară ca servitoare părea din altă lume. Plimbându-se prin micul parc din Madison Square a văzut Dewey Arch şi colonadele lui, care fusese recent construit

pentru paradă. În spatele ei, turnul Madison Square Garden se înălţa deasupra coroanelor înceţoşate ale copacilor – ştia că Will fusese o dată sau de două ori la nişte evenimente sportive acolo. Apoi s-a uitat peste strada principală şi a văzut hotelul Fifth Avenue, care era unul dintre vechile locuri în care domnişoarele Holland obişnuiau să meargă cu mătuşa lor să ia ceaiul de după-amiază. Aşa îşi petreceau doamnele timpul când nu aveau altceva de făcut, şi-a amintit Lina. S-a uitat la edificiul de marmură albă, înălţându-se şase etaje deasupra străzii, cu toate ferestrele acoperite, şi l-a considerat un semn.

Lina şi-a netezit încreţiturile rochiei roşii. Strada era aglomerată de trăsuri trase de cai şi de tramvaie şi pietoni cu pălării şi veste. Era pe cale să îşi ia doar un simplu ceai, şi totuşi îi părea propriul debut. Pentru prima dată ea va fi cea servită şi nu invers. S-a întrebat dacă nu cumva s-ar putea întâlni cu Elizabeth acolo, poate într-o pauză de probă la Lord & Taylor, care era numai la câteva case distanţă. Cât de şocată ar fi fost Elizabeth să descopere că nu mai era Lina Broud, o servitoare! Era Lina Broud – Carolina Broud – şi avea cinci sute de dolari în geantă şi tot viitorul înainte.

Lina s-a aruncat în trafic, ţinându-şi grijulie fusta deasupra mizeriei de pe stradă. A trecut de grupul de trăsuri şi băieţi de serviciu care aşteptau în faţa intrării şi de acolo în hol. Ochii îi fugeau pe deasupra covoarelor groase şi a tras în piept parfumul bogat al cafelei şi al florilor proaspete, pe care l-a recunoscut, căci mai fusese de câteva ori acolo, cu treburi pentru familia Holland. Odată zărise chiar lada de sticlă aurită din salonul de ceai, în care erau expuse, în straturi, toate produsele colorate de patiserie. A făcut un pas în direcţia acelui salon şi l-a văzut pe unul dintre angajaţii hotelului ţâşnind în direcţia ei.

— Bună ziua, domnişoară... a început el, dar s-a oprit brusc. Şi-a coborât privirea de la rochie la ghete, apoi a privit-o în ochi. Lina, care cu câteva clipe în urmă fusese atât de entuziasmată, a fost deodată copleşită de conştientizarea propriului statut.

— Sunteţi client al hotelului?

— Nu, a recunoscut ea cu o umbră de tristeţe. Stau la West Side Inn, pe Twenty-sixth Street...

S-a îndepărtat târându-şi picioarele când a văzut că bărbatul s-a uitat din nou la picioarele ei. A privit în pământ – rochia era încă ridicată în felul în care o ţinuse pe stradă, iar ghetele ei zgâriate erau în întregime la vedere. Angajatul a făcut un semn altuia, care purta aceeaşi uniformă vişinie şi cel de-al doilea bărbat s-a apropiat.

S-a uitat împrejur şi şi-a dat seama că celelalte domnişoare care se plimbau prin hol erau în compania însoţitoarelor şi a propriilor servitori. S-a mirat de ea însăşi, cum putuse crede că va trece atât de uşor şi atât de curând drept o fată din înalta societate. Primul angajat se uita la ea şi îi şoptea celuilalt, care a aruncat o nouă privire dezgustată la ghetele ei.

— Mă scuzaţi, a spus al doilea. Aveţi întâlnire cu cineva aici?

— Nu, a răspuns Lina nefericită.

— Atunci suntem nevoiţi să vă cerem să plecaţi, a spus primul, cu un zâmbet arogant care nu era deloc necesar, căci reuşise destul de bine să o facă să-şi conştientizeze poziţia.

Dacă ar fi putut în clipa aceea să dispară pentru totdeauna, ar fi făcut-o, doar pentru a scăpa de feţele respingătoare ale celor doi angajaţi. Lina s-a întors către uşă, cu rochia roşie foşnindu-i în jurul picioarelor pe când se năpustea în stradă. O va lua pe Broadway, pe unde se intersecta cu Fifth, formând o zonă triunghiulară. Să o ia pe Fifth ar fi însemnat doar să îşi amintească de cât de nechibzuită fusese. Se mişca atât de repede, încât

abia vedea în jur, astfel că impactul cu pieptul bărbatului a fost de două ori mai şocant.

— Mă scuzaţi, domnişoară.

Lina l-a recunoscut imediat pe bărbatul cu care se ciocnise, dar nu îi venea să creadă că îi vorbea pe un ton atât de politicos. Era băiatul de la Lord & Taylor, cel care i se păruse atrăgător lui Claire în urmă cu câteva zile. Cel care era angajat să flirteze cu doamnele. Şi ei i se amintise atât de dureros că nu era o lady.

— Mă scuzaţi, a spus plecând privirile.

— Nu, pe mine să mă scuzaţi, a spus el intimidat.

Pe sub o vestă de mătase maro, purta o cămaşă uşoară bej cu guler, ţinând haina pe braţ. Era mai atrăgător decât îi păruse Linei înainte, ceea ce nu schimba deloc faptul că nu găsea nimic de spus. În schimb se uita fix în ochii lui căprui.

— Poate crezi că e nepoliticos să îţi vorbesc în acest fel. Dar îmi pari foarte cunoscută. Poate am avut plăcerea să te servesc la Lord & Taylor?

Lina a zâmbit pe dată. Exista măcar o persoană în lume care nu o lua drept o servitoare inferioară.

— Sau poate ţi-am văzut chipul în ziare?

Băiatul de la Lord & Taylor zâmbea şi el. Avea un nas lung, iar bărbia îi era acoperită de un strat aproape pufos de păr, şi era mult mai înalt decât Lina.

— Poate într-o cronică a vreunui bal?

Lina a ridicat din umeri evaziv. După ce fusese dată afară din hotel, simţea că trebuia să fie foarte atentă să nu calce strâmb. Dar nu putea să dea cu piciorul momentului. Se simţea prea bine ca să pună capăt faptului de a fi luată drept o lady, şi încă de cineva atât de curtenitor şi atrăgător.

— Nu e posibil să fii singură. Părinţii tăi sunt încă la hotel?

Lina a întors capul către clădirea de marmură şi s-a bucurat de absenţa celor doi angajaţi care tocmai o alungaseră.

— Oh... nu. Stau singură.

— Îmi pari atât de cunoscută... a spus el din nou, înclinând capul pentru a-i studia profilul.

Lina nu-şi putea reprima zâmbetul larg, fericit.

— Sunt un mister.

— N-ai vrea să mă laşi să mă mai gândesc puţin? Poate la un ceai?

Lina a simţit sângele năvălindu-i în obraji şi şi-a dorit să îl poată opri.

— Oh, ştiu că poate ţi se pare nepotrivit, dar nu ai fi prima fată din înalta societate căreia i-am arătat alte zone ale oraşului. Şi promit să te aduc înapoi întreagă.

— Nu despre asta e vorba, a spus Lina, simţindu-se din nou incomod şi în pericol de a-şi dezvălui adevărata identitate. Mă tem că inima mea îi aparţine altcuiva, a explicat, amintindu-şi de Will şi de faptul că toată această transformare era pentru el. Sau, poate, nu în întregime pentru el, dar, cu siguranţă, cea mai mare parte.

— Oh, dar nu e nimic, a zâmbit frivol, e vorba doar de o după-amiază, şi promit să nu spun nimănui.

Lina s-a gândit din nou la Will, dorindu-şi să fi fost el cel care o curta. Dar îşi dorea şi ca această întâmplare minunată de a fi luată drept o domnişoară rafinată din înalta societate să dureze mai mult.

* * *

Odată ce ochii i s-au adaptat la lumină, a văzut o podea acoperită cu rumeguş şi pereţi acoperiţi cu ziare. Chelneriţe mai tinere decât ea treceau pe la fiecare masă cu halbe de bere. Într-un colţ, o solistă grasă cânta *Old Folks at Home*, cunoscută Linei pentru că sora ei obişnuia să o fredoneze. Deşi era încă după-amiază afară, scena din bar o făcea să se simtă de parcă păşise dintr-odată în mijlocul nopţii.

— Destul de diferit de Fifth Avenue, nu-i aşa? a întrebat băiatul de la Lord & Taylor.

Lina a încuviinţat printr-un semn al capului, deşi deodată i s-a făcut teamă că făcuse o greşeală. Şi-a dat seama de faptul că nu mâncase toată ziua şi se simţea uşor ameţită. Şi cel mai important, toţi banii pe care Penelope îi dăduse erau îndesaţi în poşeta de mătase de pe braţ, şi ea era cocoţată pe un scaun de bar în Bowery, faimos pentru cârciumi, case de amanet, bordeluri şi indivizi periculoşi.

— Cum spuneai că te numeşti?

— Tristan Wringley.

Părul deschis la culoare îi crescuse puţin neorânduit şi îi zâmbea cu un entuziasm pe care Lina nu şi-l putea explica.

— Dar tu?

— Carolina Broud, a răspuns ea.

Îi plăcea cum suna numele ei întreg şi a zâmbit în sinea ei. Îşi dorea numai să-şi fi lungit şi numele de familie un pic, ca să se poată recomanda drept *Carolina Broudhurst* sau *Carolina Broudwell.*

— Iartă-mă că nu-mi pot lua privirile de la tine. Tristan a făcut semn barmanului şi curând două halbe de bere au apărut în faţa lor, cu spuma revărsându-se peste margini, pe lemnul nelustruit al tejghelei. Doar că sunt atât de sigur că ne-am mai întâlnit, dar nu îmi amintesc numele de Carolina Broud...

— Nu am ieşit de foarte mult timp. A luat o duşcă de bere, fără să îşi dea seama dacă îi plăcea. Nu mai băuse niciodată bere – gustase doar ocazional din whisky-ul lui Will – şi i se părea că avea gust de ceva stricat. Dar îşi amintea că una dintre fetele de la bucătărie îi spusese că atunci când nu avea ce mânca, o bere neagră şi o ţigară erau la fel de bune. Aşa că a mai luat o duşcă şi a continuat: Probabil că am o figură comună.

— Deloc. I-a zâmbit din nou – nu semăna cu nici un zâmbet pe care îl primise vreodată. Îi dădea o senzaţie de căldură plăcută şi de uşoară

vinovăţie. Eşti o fată tare frumuşică, domnişoară Broud.

— Să nu-ţi vină cine ştie ce idei, domnule Wringley, l-a avertizat ea. Ţi-am spus că sunt a altcuiva. Îşi caută norocul în Vest, dar asta nu înseamnă că...

— Oh, înţeleg, a răspuns uşuratic. I-a făcut cu ochiul şi Linei i s-a părut a vedea ceva în ochii lui ce-i amintea de Will. Tipul nu are destui bani ca să îi impresioneze pe ai tăi, aşa că s-a dus să facă nişte bănuţi şi să îţi câştige mâna.

Lina s-a simţit flatată de povestioara pe care i-o spusese, dorindu-şi să fi fost adevărată. S-a roşit şi el a schimbat subiectul.

— Pun pariu că nu ai mai văzut aşa ceva în viaţa ta. Tristan s-a întors pe scaun rotindu-şi privirea prin sala lungă, cu tavanul scund de tablă. Îl vezi pe tipul ăla cu pălărie?

Lina s-a uitat în direcţia privirilor lui şi a văzut un bărbat de mărime mijlocie, cu nas turtit şi ochi apropiaţi. Stătea la o masă, înconjurat de femei, care, în mod surprinzător, erau îmbrăcate aproape la fel de bine ca şi ea.

— Cel urât?

Tristan a scos un râs scurt, zgomotos.

— E Kid Jack Gallagher. A omorât un bărbat cu pumnii goi numai cu două săptămâni în urmă. A fost o luptă lungă şi adversarul lui era invincibil. Adică, înainte, desigur.

— Dacă e un ucigaş, de ce mişună domnişoarele acelea drăguţe în jurul lui? a întrebat Lina uitându-se la femeile care i se vânturau prin preajmă.

— Acelea nu sunt doamne drăguţe, sunt prostituate. Şi se dau bine pe lângă el pentru că are bani de tocat.

— A!

Lina l-a privit pe Tristan ridicând halba şi dând-o pe gât. Toată berea a dispărut din pahar. Din ochii lui porneau către Lina priviri pe jumătate sălbatice.

— Vrei să încerci şi tu?

Lina a zâmbit. Întotdeauna îi plăcuseră provocările. A dat capul pe spate şi a secat berea din câteva gâlgâituri. Bolborosea când a revenit, dar berea dispăruse.

Tristan i-a făcut din nou semn barmanului.

— Mai ia una, i-a spus când au sosit berile.

— Bine, a cedat Lina, privind în fundul celei de-a doua halbe.

Începea să se simtă foarte ameţită, dar găsea irezistibilă impresia lui Tristan că ar fi o fată din înalta societate care-şi făcea de cap. Şi, oricum nu se putea duce acasă de una singură încă. Nu în camera aceea de pe Twenty-sixth Street cu tapet vechi şi vedere către burlanul de aerisire.

— Dacă insişti.

Pe măsură ce orele treceau, Lina inventa povestioare despre ea însăşi, deşi avea grijă să le facă suficient de vagi, iar el o asculta sedus. Încă trei halbe fuseseră golite şi ea s-a trezit alunecând de pe scaun.

— Hei, a spus Tristan cu blândeţe, împingând-o înapoi. Ai grijă.

— Mulţumesc, a chicotit şi a râgâit în dosul palmei, apoi i-a zâmbit siropos şi recunoscător bărbatului de lângă ea. Ştii, Christian… a spus. A mijit ochii la el, întrebându-se dacă nu cumva numele suna un pic greşit. Îmi place de tine. Nu la fel de mult ca de Will al meu – nu aş putea iubi niciodată pe altcineva –, dar mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

El i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Cred că, în sfârşit, mi-am dat seama cine eşti. Eşti prietenă cu Adelaide Wetmore şi ai venit cu ea să căutaţi broşe, acum două săptămâni.

A chicotit şi a scuturat din cap.

— Poate una dintre nepoatele lui Commodore Vanderbilt?

Lina şi-a ridicat sprâncenele la auzul acestei sugestii, şi apoi a trebuit să scuture negativ capul

din nou.

— Atunci poate te recunosc pentru că te duci la ceremonia de unire a familiilor Holland şi Schoonmaker. Lina a simţit zâmbetul pierindu-i de pe faţă. Asta e, nu-i aşa? Eşti una dintre prietenele lui Elizabeth Holland.

— Familia *Holland*, a spus plină de ură. Sunt îngrozitori. Mai ales Elizabeth.

— Serios? Părea atât de manierată când am văzut-o în magazin!

Lina a dat din cap dezgustată. Şi-a amintit că dacă Elizabeth nu s-ar fi furişat să îl păcălească pe Will să se îndrăgostească de ea, el ar fi fost al *ei* acum.

— Aşa pare în public. Dar toată lumea care o cunoaşte ştie că este cât se poate de îngrozitoare.

Lina a făcut o pauză şi şi-a dat seama că bătea câmpii într-un mod complet lipsit de prudenţă. Apoi şi-a amintit cum chiar bărbatul de lângă ea ceruse bani stăpânilor ei.

— Oricum, sunt mult mai bogată decât ei acum.

— Serios? a făcut Tristan aşezându-şi încet halba pe tejghea. Totuşi familia Holland e o familie foarte veche.

— Oh, da, a spus Lina cu mândrie. Ştia că persista în mod prostesc, dar nu se putea abţine. Aş putea să îi cumpăr şi să îi vând.

— Chiar aşa, a încurajat-o Tristan. Şi ce ai face cu ei dacă ţi-ar aparţine?

— I-aş pune să-mi frece podelele şi să-mi coasă ciorapii, i-aş trimite să îmi găsească crini de o anumită nuanţă. Lina s-a oprit. Se lăsase prea mult purtată de imaginaţie.

— Pare îngrozitor de multă muncă pentru fetele Holland. Ochii lui Tristan erau plini de şiretenie.

— Oh, nu le-ai întâlnit niciodată. Cumplită familie! Adevărate prinţese, nu altceva. Mai ales Elizabeth. Lina s-a oprit pentru a-şi sorbi zgomotos berea. Mi-aş fi dorit să nu se fi născut niciodată.

— Aş putea rezolva chestia asta. Tristan s-a aplecat spre ea tainic. Ştiu că mă vezi în costum şi vorbind elegant şi, crezi, probabil că nu am nimic de a face cu tipul ăsta, Kid Jack Gallagher. Dar dacă vrei să te descotoroseşti de o mică problemă precum Elizabeth Holland... vocea i s-a stins, ridicând una dintre sprâncenele blonde.

Lina a scăpat mâna cu halba pe tejghea. S-a simţit dintr-odată stânjenită de această întorsătură a conversaţiei. Dar s-a uitat la Tristan – serios în acel moment, dar atât de vesel mai devreme – şi a presupus că glumea.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a chicotit. Se simţea îngrozitor să râdă de un astfel de lucru, dar i se părea amuzantă ideea ca Elizabeth să fie eliminată de unul dintre băieţii care îi livrase rochii. Şi, oricum, era doar o poveste.

— Aşa i-ar trebui, a adăugat oprindu-se din chicoteală.

— Să ciocnim pentru asta, Carolina. Tristan a ridicat din sprâncene şi şi-a ciocnit halba de a ei.

Curând totul a început să pară cald şi înceţoşat, feţele din sală se lungiseră şi se deformaseră, trilurile solistei i se păreau mai ascuţite, şi singurul lucru pe care Lina şi-l putea aminti era ciocnitul halbelor cu Tristan Wringley.

Treizeci şi şase

Draga mea Lizzie,
În acest moment al vieţii mele, am început să îmi fac griji în privinţa a ceea ce se va întâmpla cu voi când eu nu voi mai fi. Nu uita să fii mereu sinceră – la fel de sinceră şi onestă ca fata pe care o ştiu eu.

Cu drag, tatăl tău

Elizabeth s-a trezit devreme joi şi nu a mai putut adormi, deşi era oricum recunoscătoare că putuse dormi chiar şi atât. Noaptea fusese agitată şi plină de umbre. Nu avea energia să-şi aleagă o altă ţinută, aşa că a îmbrăcat aceeaşi rochie pe care o purtase cu o zi în urmă, rochia cu decolteu pătrat şi volănaşe aplicate pe mânecile trei sferturi. A terminat cu îmbrăcatul cu mult înainte de ora micului dejun, care oricum o interesa prea putin, astfel că a urcat în camera de zi de la etajul al treilea. Era camera în care femeile Holland îşi păstrau şi îşi scriau corespondenţa.

Ceea ce a izbit-o cel mai tare când a intrat în cameră în dimineaţa aceea a fost mormanul de materiale pentru rochii de mireasă de la Lord & Taylor, care fuseseră probabil livrate în seara precedentă. Camera era mai simplă decât restul casei, cu duşumea de scânduri late negre şi cadru simplu de metal pentru şemineu. Tapetul era de un maro pământiu, cu un model de frunze catifelate. Metrii de muselină de mătase şi dantelă lucrată manual *point de gaze* atrăgeau lumina şi, de la masa de lucru din mijlocul camerei, i se păreau aproape că strălucesc. A găsit un bileţel de la domnul Carroll, cerându-i să-şi aleagă materialul şi anunţând-o că asistentul lui va trece pe la ea în după-amiaza aceea pentru a-l ridica şi a-l duce la magazinul lui de pe Twenty-eight Street. Nu-i

stătea capul la asta, oricum; ceea ce îşi dorea cel mai mult era să fi putut vorbi cu tatăl ei.

Scrisorile pe care Edward Holland i le trimisese copilului cel mare erau păstrate în câteva dintre micile sertare ale biroului masiv de mahon. Primise plicuri albe, fragile cu timbre din Japonia, Africa de Sud şi Alaska, şi le păstra în ordine cronologică, toate scrisorile dintr-o lună legate cu o fundă bleu. Erau pline de observaţiile lui liniştite cu privire la străini şi principiile sale despre demnitatea personală. Tatăl ei se plimbase mult, sub pretextul călătoriilor de afaceri, deşi nu dorise altceva decât să vadă lumea.

Elizabeth a deschis unul dintre sertarele biroului şi a scos un teanc de scrisori. Chiar înainte de a trece în nefiinţă, Elizabeth obişnuia să se retragă în această cameră uneori şi să aleagă la întâmplare o scrisoare, căutând îndrumare şi înţelepciune. Acum mai mult ca niciodată avea nevoie de acestea, astfel că a închis ochii şi şi-a trecut buricul degetului ei fin peste marginile desfăcute cu grijă ale plicurilor albe, rigide.

Când s-a hotărât asupra uneia, a deschis ochii şi a zărit scrisul lung, înclinat al tatălui ei. A crăpat plicul, recitind scurta notă, care însoţise probabil vreun cadou.

„Nu uita să fii mereu sinceră”, a citit cu glas şoptit cuvintele lui. „La fel de sinceră şi onestă ca fata pe care o ştiu eu.”

Un sentiment de ruşine i s-a strecurat în inimă. Deci, acelea, a înţeles într-o clipă, ar fi fost cuvintele tatălui ei dacă ar fi fost acolo. A închis ochii, gândindu-se cât de puţin i se potriveau cuvintele *sinceră* şi *onestă* în acel moment. Dar poate avea încă timp să schimbe totul.

Elizabeth s-a întors traversând cu pas hotărât holul, spre camera care fusese odată biroul tatălui ei, cu scrisoarea în mână. Era, acum, camera în care mama ei se retrăgea în fiecare dimineaţă, pentru a-şi arunca ochii peste muntele de facturi şi

să răsfoiască actele ca şi cum spera să găsească o cale de a-şi redobândi averea. Elizabeth şi-a sprijinit faţa de uşă şi a ciocănit.

Nu a primit nici un răspuns. Elizabeth a aşteptat o clipă şi a intrat în vârful picioarelor. A văzut-o pe mama ei, o siluetă în negru, în spatele biroului masiv de stejar acoperit cu piele vişinie, la care stătuse odată tatăl ei. Părul mamei sale, care era mereu prins într-o mulţime de locuri, dacă nu chiar acoperit cu o pălărie, era despletit complet. Avea aceeaşi culoare castanie ca a Dianei, numai că avea şuviţe albe, şi îi cădea în valuri pe umeri. A ridicat scurt ochii de pe hârtie şi şi-a salutat fiica.

— Mamă, a spus Elizabeth apropiindu-se cu sfială. Trebuie să vorbesc cu tine despre nuntă.

Mama i-a făcut semn să continue, dar a rămas cu ochii la scrisoarea pe care o ţinea în mâini.

— M-am tot gândit la ce ar fi vrut tata pentru noi, la cum şi-a trăit el viaţa, aşteptându-se ca şi noi să ne-o trăim pe a noastră. Azi-dimineaţă, răsfoind scrisorile de la el, am dat peste una în care mă îndemna să rămân sinceră şi onestă. Şi gândindu-mă la aceste lucruri, mi-am dat seama că măritişul cu Henry Schoonmaker nu mă face nici una, nici alta. Elizabeth a aşteptat ca mama ei să spună ceva, dar aceasta nici nu s-a clintit. Cred că tata ar fi vrut să mă căsătoresc din dragoste, a continuat fata cu voce tremurătoare. Şi, deşi sunt profund flatată de interesul domnului Schoonmaker pentru mine, şi fiind conştientă de poziţia lui în societate, ştiu că nu îl iubesc deloc. Şi nici nu cred că voi ajunge să îl iubesc vreodată.

Doamna Holland s-a lăsat pe spate în scaunul de stejar şi piele, dar tot nu a ridicat ochii de pe bucata de hârtie pentru a-şi privi fiica.

Doamna Holland şi-a strâns buzele, dar altfel a rămas complet nemişcată. Deşi nu fusese o frumuseţe şi îmbătrânise considerabil de la moartea bărbatului ei, Elizabeth vedea în ea femeia care trebuie să-l fi impresionat atât de mult pe

Edward Holland pe când era încă Louisa Gansevort. Era o autoritate ciudată în fiecare gest al ei.

— Presupun că ar trebui să fiu fericită că servitorii noştri se împuţinează, din moment ce nu mai pot să îi întreţin. Totuşi, este dureros, mai ales că fusese valetul tatălui tău.

Elizabeth a fost atât de uimită de această aluzie la Will, încât a spus primul lucru care i-a venit în minte.

— Mamă, ce citeşti?

— Este o scrisoare, copilă.

— De la cine?

— Din Snowden Trapp Cairns, ghidul tatălui tău în excursiile din teritoriul Yukon.

— Oh! Elizabeth îşi amintea vag de bărbatul blond din Boston, foarte manierat în ciuda spiritului său de om al muntelui. Este interesantă?

Doamna Holland a lăsat scrisoarea şi şi-a ridicat capul. Avea ochii întunecaţi şi calmi, examinându-şi copila cu o privire aproape melancolică.

— Ar fi foarte frumos să te poţi căsători din iubire, copila mea, şi poate dacă tatăl tău nu ar fi fost omorât… A făcut o pauză, ţuguindu-şi buzele ridate. Dar nu acum.

— Ucis? Cuvântul i s-a oprit cu durere în gât. Toate convingerile ei secaseră pentru a face loc acestui nou mister. Dar tata a murit de inimă, în somn.

Doamna Holland a făcut un gest scurt din mâini.

— Era singurul lucru pe care vi-l puteam spune vouă... şi tuturor celorlalţi. Ochii îi rătăceau trişti. Tatăl tău era prea tânăr ca să îl lase inima şi domnul Cairns îmi spune că erau nişte afaceri foarte suspecte în privinţa revendicării unor drepturi, cele în care tatăl tău investise cu puţin înaintea morţii. Oamenii aceştia nu sunt domni ca familia Holland. Prospectorii nu provin din familii nobile. De obicei, sunt criminali. Şi tatăl tău a fost prins.

Elizabeth a simţit că i se făcea rău şi şi-a adunat toată energia ca să poată sta în picioare şi să îşi stăpânească senzaţia de greaţă.

— Nu mai contează acum, draga mea Elizabeth. Mă tem că tatăl tău a făcut cu moştenirea nişte speculaţii asupra cărora a fost rău sfătuit. Probabil ar fi vrut să te căsătoreşti din dragoste, dar nici nu ar fi vrut ca familia lui să ajungă în pragul sărăciei. Asta vrei tu? Ca familia ta să cunoască sărăcia?

Elizabeth a dat din cap încet, marcată de suferinţă. Îi venea să plângă, dar deja se simţea ca şi cum ar fi plâns zile de-a rândul.

— Foarte bine, pentru că nu există decât o singură cale. Şi tatăl tău ar fi vrut să pui familia mai presus de tine însăţi, Elizabeth. Aşa au făcut oamenii de felul nostru întotdeauna. Şi-a înălţat bărbia şi a ridicat uşor vocea pentru ca părerea ei să fie clară. Trebuie să te căsătoreşti cu Henry, Elizabeth. Dacă nu o vei face, nu te voi mai considera copilul meu.

Treizeci şi şapte

Domnişoară Carolina,
Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Nu vă faceţi griji. Mă voi ocupa de tot. Am observat că ieri aţi ieşit în vechile dumneavoastră ghete. Sper că nu vă supăraţi că mi-am permis să vă cumpăr o pereche nouă.

Al dumneavoastră, Tristan Wrigley

Lina s-a trezit într-o transpiraţie rece. O durea capul şi îi ţiuiau urechile îngrozitor. Era într-un pat, care însă era considerabil mai mare decât cel din hotelul unde se cazase. Tavanul era făcut din scânduri simple de lemn şi era numai o fereastră soioasă, îngustă, dând spre strada cu piatră cubică din centru. A încercat să îşi amintească cum ajunsese în acel loc necunoscut, dar tot ce putea întrevedea era o cârciumă întunecoasă, plină de feţe înceţoşate şi propriul râs necontrolat. După aceasta, şi l-a amintit pe Tristan şi scena din hotelul Fifth Avenue şi faptul că în ziua precedentă se plimbase prin New York cu absolut toţi banii ce alcătuiau averea ei de curând dobândită.

Şi-a dus mâinile la piept şi a sărit din pat. Încă purta corsetul şi pantalonii bufanţi ai lui Penelope, şi şi-a găsit hainele puse una peste alta pe un scaun nefinisat din lemn. Poşeta era aşezată deasupra rochiei roşii, împăturită cu grijă – bancnotele nu fuseseră nici măcar atinse –, cu un bileţel lângă ea.

A citit prima parte, neînţelegând prea bine de ce anume urma să se ocupe. Dar partea cu pantofii era foarte clară. Pantofii care o făcuseră de ruşine pe Lina dispăruseră, iar în locul lor se afla o pereche strălucitoare de lac, negri, cu şireturi şi tocuri joase, de lemn. Erau la fel de lucioşi şi noi ca toate lucrurile din dulapurile familiei Holland. O clipă nu s-a putut uita la nimic altceva.

I-a pus în picioare şi a păşit uşor prin cameră, numai în pantaloni bufanţi, corset şi pantofii noi-nouţi. Nu avusese niciodată ceva care să îi vină atât de bine. Îşi imagina viitorul ca doamnă în înalta societate, plin numai cu rochii făcute la comandă şi botine elegante şi îşi închipuia căsătoria cu Will Keller, care va fi făcut avere în Vest. Pentru câteva clipe a fost plină de încântare, dar apoi o urmă de raţiune şi-a făcut loc în mintea ei sufocată şi toate sentimentele acelea plăcute au început să se transforme în ruşine. Se grozăvea în camera abia mobilată a unui străin, în nimic altceva decât lenjeria fostei prietene a fostei sale stăpâne. Ieri avusese ocazia să fie o lady, iar ea se îmbătase într-o zonă rău famată a oraşului şi în acel moment se trezise într-o cameră străină, având doar o vagă amintire a ceea ce se petrecuse cu o noapte în urmă. Lina se dispreţuia pentru că se abătuse atât de repede şi atât de mult de la calea pe care o hotărâse.

Şi-a aruncat rochia pe ea, şi-a luat geanta şi biletul, plecând cât de repede a putut. Şi-a găsit drumul pe scara şubredă a casei cu apartamente de închiriat şi a ieşit în stradă, întrebându-se încontinuu cum putea fi cineva prostit atât de uşor. Tristan o luase drept o domnişoară din înalta societate, dar ea înţelesese cu durere că era orice altceva, numai o lady nu.

Treizeci şi opt

Aparent, domnişoara Elizabeth Holland şi-a iertat logodnicul, pe Henry Schoonmaker, pentru absenţa de la ceremonia în cinstea amiralului Dewey, căci surse neautorizate spun că data nunţii a fost devansată, pentru această duminică, 8 octombrie. Din cauza timpului limitat rămas pentru pregătiri, se zice că toată suflarea florarilor, bucătarilor şi croitorilor de lux lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru a o scoate la capăt cu acest eveniment fastuos. Ceremonia nupţială a familiilor Holland şi Schoonmaker se anunţă a fi nunta secolului al XIX-lea.

Din rubrica „Curtezanul vesel”,

din *New York Imperial*, joi, 3 octombrie 1899

— Cea mai mare nuntă a secolului al XIX-lea, a scrâşnit Penelope plimbându-se de colo-colo, când încet, când agitat, prin salonul personal de la etajul al doilea al reşedinţei Hayes. După-amiaza era luminoasă şi fremătătoare. Îl ţinea pe Robber la piept şi îl săruta pe cap. Puţin cam hiperbolic, nu crezi?

— Cu siguranţă cam mult, a întărit Buck, trăgând din ţigara mică. Şi tu ştii că eu sunt arbitru a ceea ce e puţin exagerat, a adăugat.

— Oh, te rog. Penelope şi-a subliniat respingerea comentariului lui Buck, dându-şi peste cap ochii albaştri. Chestia e că ar trebui să fie numele meu în ziare alături de cel al lui Henry, nu al lui Liz. Este atât de *enervantă!*

Penelope a bătut din picior, apoi s-a întors brusc, mutându-se de la ferestrele cu vedere spre

vest la cele dinspre sud. Buck şi-a pus picior peste picior şi a răsuflat.

— Ştii, îl cunosc pe tipul ăsta Gallant. Numele lui e Davis Barnard, este un verişor de gradul al doilea, sau cam aşa ceva, de-al mamei. Poate am putea...

— Dar nu contează, pentru că nu sunt logodită cu nimeni în clipa asta, nu-i aşa? Lui Penelope îi era cald, rochia neagră îi provoca mâncărimi pe toată suprafaţa pielii şi orice lucru cât de mărunt părea să îi pună răbdarea la încercare. Instinctul o îndemna să îşi verse furia prin violenţa asupra tapiţeriei alb cu auriu a salonului, dar nu îşi pierduse într-atât capul încât să îşi dorească să distrugă bunătate de brocart. Nu încă. A oftat, s-a întors către Buck şi a spus cu voce joasă: Îmi pare rău. Nu am vrut să te expediez. E atât de greu... Mă crezi că într-un fel m-a ameninţat.

— Serios? Buck a tras din ţigară. Cu ce?

— A spus că dacă o demasc, a răspuns Penelope, vocea devenindu-i aproape un şuier, totul se va sfârşi punându-mă pe mine într-o lumină proastă. *Pe mine*. Ca şi cum eu m-aş purta ca o prostituată într-o şură!

Buck şi-a ridicat sprâncenele deschise la culoare şi pensate.

— Are dreptate, s-a aventurat cu prudenţă. Va fi greu să îl câştigi pe Henry dacă vei avea cea mai mică legătură cu decăderea lui Elizabeth sau dacă vei părea să ai de câştigat de pe urma ei. Înalta societate nu agreează oportunismul, a adăugat cu un gest didactic al arătătorului.

Penelope a scos un sunet gutural, rănit şi şi-a privit cu ochi măriţi prietenul.

— Nu sunt o oportunistă! a urlat.

Robber s-a zvârcolit în braţele ei, dar ea l-a ţinut strâns.

S-a îndreptat cu paşi mari către Buck şi s-a aruncat pe canapea lângă el. Au trecut câteva

momente de tăcere ciudată, plină de ură, apoi Penelope a continuat cât de calm a putut:

— Nu aş putea suporta ca ea să îl aibă. Înţelegi? Avem nevoie de un plan – un plan perfect – pentru a ne asigura că logodna lor va fi ruptă imediat.

— O să găsim unul. Buck a întins mâna şi l-a scărpinat pe Robber pe cap, apoi a mângâiat degetele subţiri ale lui Penelope.

— Vine mâine-dimineaţă, a anunţat Penelope tâfnoasă. Cum vom scorni un plan complet lipsit de riscuri în mai puţin de douăzeci şi patru de ore?

— Penny, ştii că sunt foarte priceput la planuri...

— E atât de perfectă în tot! l-a întrerupt Penelope.

S-a ridicat aruncându-l pe Robber în braţele lui Buck.

— Toată lumea *crede* aşa, a continuat, plimbându-se agitată pe podeaua de lemn de nuc. Şi, între timp, în spatele acestui rol, ea... *ştii tu*... cu servitorul. Penelope a schiţat un zâmbet lipsit de vlagă, la ivirea unui gând. Probabil credea că făcea un lucru creştinesc, dându-se cuiva care avea cu adevărat nevoie de ea.

Auzind-o, Buck a izbucnit într-un râs scurt, batjocoritor.

— Deci crezi că va veni dimineaţă?

— Desigur. Probabil că şi-a ieşit din minţi de teamă. Şi *eu* mi-aş fi ieşit. A râs cu tristeţe încrucişându-şi mâinile pe piept şi a continuat să se mişte nerăbdătoare prin cameră. Ar fi trebuit să-i vezi faţa. Era albă ca o stafie.

Buck a stins ţigara într-o scrumieră, ţinută la un metru de podea de nimfe sculptate şi placate cu aur. Şi-a sprijinit bărbia în palmă contemplativ şi a spus:

— Ăsta e un început bun.

Penelope a strâns din dinţi şi şi-a încleştat pumnii scuturându-i frustrată.

— Sigur că e un început bun. Ar fi şi mai bine dacă pasul următor va da pe faţă cât de stricată e.

Atunci toată lumea va vedea foarte clar de ce nu poate fi cu Henry, şi lumea s-ar întoarce la ordinea cuvenită. Dar se pare că acest lucru m-ar pune *pe mine* într-o lumină proastă.

Penelope a scos un ţipăt strident scurt, apoi s-a prăbuşit pe podea, lovind-o cu pumnul. Buck s-a ridicat, apucând-o de subţiori şi aducând-o în picioare. I-a zâmbit larg, obrajii lui ca de ceară ridicându-se, apoi a spus:

— Trebuie să te calmezi. Nu vei câştiga niciodată dacă nu îţi vei ţine nervii sub control.

— *Ştiu*.

A încercat să respire de câteva ori adânc şi să-şi amintească câte lucruri erau în favoarea ei. S-a sprijinit cu toată greutatea pe Buck, mutându-se la fereastra care dădea spre Fifth. Parada de trăsuri de după-amiază se desfăşura lent pe bulevard, cu pasageri care se prefăceau că nu se privesc unii pe alţii, şi care probabil se uitau în sus în acel moment, în speranţa că vor întrezări cea mai frumoasă siluetă din oraş. Penelope a întors spatele ei spectaculos către strada de dedesubt. Ura ideea că oricare dintre cei din mulţimea şleampătă de jos ar putea să o vadă slabă.

— Ideea, a continuat ea, de a devansa nunta doar pentru a-mi pune beţe în roate...

— Sunt sigur că nu a fost *numai* ca să îţi pună ţie beţe în roate.

La auzul acestei sugestii, ochii lui Penelope au fulgerat.

— E intolerabil să pierd în faţa lui Elizabeth, a urlat. Ca neghioaba asta din familie de viţă veche va părea a fura ceea ce toată lumea – *toată lumea!* – ştia că era al meu.

— Fii calmă, draga mea, a spus Buck, bătându-şi prietena pe umăr. Nu o mai putem tărăgăna. Trebuie să închegăm un plan pentru mâine-dimineaţă. Avem toate cărţile. E doar o chestiune de cum le vom juca. Şi o vom face, i-a zis Buck cu o voce dulceagă, încurajatoare.

Penelope şi-a ascuns faţa în reverul lui, cu gândurile la episodul de la Lord & Taylor, încercând să găsească punctele slabe ale rivalei sale. Dar, în schimb, se trezea fixându-şi ochii minţii asupra chipului lui Elizabeth, cu bărbia tremurătoare şi cu ochii înecaţi în autocompătimire.

Penelope nu-şi putea potoli mânia. S-a îndepărtat brusc de Buck, îndreptându-se cu paşi mari înapoi către canapeaua pe care se tolănise Robber.

Când a ajuns, a luat pe sus câinele în braţe. El a scos câteva lătrături ascuţite, dar ea totuşi l-a ţinut.

— Orice s-ar întâmpla, Buckie, trebuie să găsim o cale. Nu suport să pierd. Aş prefera să o văd pe Elizabeth moartă decât măritată cu Henry al meu.

Treizeci şi nouă

Dacă mă voi duce, îi voi aminti de sentimentele lui Elizabeth şi că, oricât de formală ar fi logodna lor, posibilitatea ca ea să se simtă foarte rănită e extrem de reală. Poate îi voi aminti, de asemenea, că poate însăşi imposibilitatea împlinirii iubirii noastre este cea care face întâlnirile lor atât de intense. Ar fi foarte înţelept, deşi nu sunt sigură că o cred nici eu.

Din jurnalul Dianei Holland,
joi, 3 octombrie 1899

— Deci era nouă seara! a exclamat Diana în timp ce Henry a condus-o de la poarta laterală, pe drumul cu pietriş, în sera cu tavanul arcuit de sticlă. Când uşa s-a închis, s-a întors către ea rânjind. L-a privit în faţă şi într-o clipă a uitat toate lucrurile pe care plănuise să i le spună.

— Mi-a fost teamă că ai putea înţelege greşit, a spus Henry, aruncând o privire jucăuşă înapoi. Dar nu chiar atât de teamă.

Urmându-l prin seră, ţinea în mână bileţelul lui – semnul de carte pe care îl găsise în exemplarul lui din Whitman – pe care îl adusese în buzunarul pelerinei. De fapt îl citise de mai multe ori pe drum, doar pentru a se convinge că Henry Schoonmaker însuşi o chemase în vizită, la o oră nepotrivită pentru tinerele domnişoare.

Înăuntru mirosea a pământ şi a flori de seră. Era la fel de minunat ca în seara aceea cu o săptămână şi jumătate în urmă. Se plimbau pe sub frunze uriaşe, pe lângă straturi de boboci rari şi la capătul îndepărtat al clădirii Henry a condus-o printr-o uşă mică într-o cămăruţă. Tavanul era şi acolo de sticlă, deşi era scund şi mătuit, şi era un pat acoperit cu o cuvertură lucrată manual.

— A fost camera grădinarului, a explicat Henry. Dar s-a încurcat cu una dintre cusătoresele lui

Isabelle, iar acum sunt căsătoriţi şi el locuieşte în casă. Mă lasă să o folosesc uneori.

Diana s-a gândit câteva secunde ce voia să spună prin *uneori* şi, de asemenea, ce voia să spună prin *să o folosească*. Dar frumuseţea camerei a pus stăpânire pe simţurile ei. Aerul era împrospătat de verdeaţă şi camera era luminată de lămpi simple galbene. Nu erau lumânări, parfumuri sau şampanie, mereu prezente în scenele erotice din romanele în serie.

— E foarte plăcut aici, i-a spus. I s-a părut civilizat şi distant în acelaşi timp.

— Să fiu sincer, nu credeam că vei veni. Adică, având în vedere că singura mea calitate este sera, a tachinat-o Henry, iar Diana şi-a amintit de cât de diferit îi păruse, când rostise furioasă fraza aceea. Bănuiam că-ţi vei dori să vii, dar...

— Dar nu ai crezut că voi găsi o modalitate? Sunt o fată abilă, Henry.

I-a făcut cu ochiul, furându-i un zâmbet. Nici unul dintre ei nu părea a-şi putea stăpâni surâsul. Şi-a lăsat gluga pelerinei să-i alunece de pe cap şi l-a aşteptat pe el să i-o dea jos. Ceea ce a şi făcut, după o clipă, desfăcând nasturele de la gât mai întâi, apoi din ce în ce mai jos, până când a rămas într-o rochie de pânză bleumarin cu buline, pe care o alesese, astfel încât, dacă ar fi fost prinsă, să nu se vadă că ieşea.

— Mă bucur.

A privit-o admirativ până când ea a simţit că roşeşte. Şi-a dus degetele la decolteul rochiei, unde începeau nasturii mici albi. A simţit sângele năvălindu-i către acel loc delicat.

— Nu am vrut să fiu îmbrăcată frumos în caz că...

Henry a oprit-o, sărutând-o lung pe buze. A cuprins-o cu braţele, trăgând-o mai aproape, până când trupurile s-au înlănţuit într-o îmbrăţişare strânsă. Era delicios de conştientă de apăsarea mâinii lui pe spatele ei. Sărutul a fost prelung,

voluptuos, având un ritm propriu. Îi era teamă că fiorii pe care-i simţea ar putea fi prea mult pentru inima ei neîncercată. Când s-a tras, a văzut că Henry rânjea, dar era o delicateţe nouă în mimica buzelor lui.

A prins primul nasture între degete şi l-a răsucit. Diana a simţit pieptul înălţându-se şi coborând, apoi l-a scos din gaică. L-a desfăcut pe următorul şi apoi pe celălalt, până când i-a desfăcut pe toţi. Corsajul rochiei i-a căzut pe talie, dând la iveală cămaşa femeiască transparentă, cu volănaşe pe dedesubt. Şi-a strâns buzele în speranţa că astfel îşi va linişti respiraţia agitată. Henry a privit-o fix, împingându-i rochia de pe talie. Aceasta i-a căzut pe glezne şi a rămas în picioare în mijlocul serei, în nimic altceva decât lenjerie. Şi-a dat capul pe spate şi o sclipire i-a trecut prin ochii negri, înrouraţi.

— Deci m-ai ademenit aici ca să mă distrugi? Vocea ei părea că răguşise în câteva secunde.

Henry a sărutat-o pe gât, pe partea opusă locului în care o sărutase cu o zi în urmă, apoi şi-a slăbit strânsoarea.

— Nu, îţi promit că nu voi face asta, a spus el.

Diana a încercat să nu-şi arate dezamăgirea când el s-a trântit pe pat cu mâinile împreunate sub cap în loc de pernă. Purta o cămaşă galben-deschis cu guler răsfrânt şi aşa cum stătea părea înalt şi zvelt.

— Te-am ademenit aici ca să-mi poţi pune toate întrebările pe care ai încercat să mi le pui prima oară când ne-am întâlnit. Orice întrebare, şi jur că îţi voi răspunde sincer.

Henry i-a făcut cu ochiul în felul acela care îi încălzea şi liniştea inima şi s-a simţit uşurată, puţin, că nu trebuia să facă lucrul la care se gândea mereu. Oricum, nu încă.

— Orice? a întrebat aşezându-se pe pat lângă el.

— Orice.

S-a întins pe deasupra măsuţei de lângă pat, a tras o ţigară din cutia mică de aur care se afla

acolo şi a aprins-o.

Ea a luat ţigara de la Henry, a tras şi i-a dat-o înapoi. Ochii îi rătăceau pe tavan, dând fumul afară şi au sclipit când s-au întors asupra lui.

— Bine... dacă pot chiar orice... atunci spune-mi ce crezi despre mine.

Henry a râs, trăgând gânditor din ţigară.

— Cred că ai o frumuseţe naturală cum nu am mai întâlnit. Când faci mutra aia răutăcioasă, îmi doresc să ştiu exact ce îţi trece prin cap şi să punem la cale ceva necuviincios. Îmi place felul drăguţ şi amuzant în care mergi şi cum întotdeauna pari prea mare pentru camera în care te afli. Diana a tras adânc în piept o gură de aer cald şi aspru pentru a-şi potoli bătăile inimii. Pe scurt, domnişoară Diana – i-a luat mâna şi i-a sărutat-o –, eşti mai plină de viaţă decât toţi oamenii pe care i-am cunoscut.

Diana şi-a muşcat buza inferioară şi a simţit sângele venindu-i în obraji.

— Îmi place jocul ăsta, a şoptit ea.

— Aş putea să o ţin tot aşa toată noaptea, dar te-ai plictisi repede. Mai întreabă-mă.

— Chiar ai zdrobit atâtea inimi pe cât se spune? Diana şi-a dat seama de faptul că breteaua cămăşii îi aluneca pe umărul alb, dar nu voia s-o oprească.

— Am frânt inimi, dar nici pe departe atât de multe.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Da, a spus Henry hotărât, părând aproape îndurerat. O singură dată.

— De cine?

— Acum, aici trebuie să îmi promiţi că nu vei mai spune nimănui ceea ce-ţi voi mărturisi.

Diana a respirat emoţionată, apoi s-a întins pe-o parte, cu faţa la Henry, cu capul sprijinit în pumn.

— Promit.

— Era o fiică a New Yorkului, ca tine, şi numele ei de fată era Paulette Riggs, dar când am cunoscut-o eu era deja doamna Deerfield.

— Paulette Riggs! Are aproape treizeci de ani, nu s-a putut opri Diana să exclame, şi e căsătorită cu un lord.

— Ştiu. Henry a râs nostalgic. Şi-a ridicat mâna, strecurând-o abil sub cămaşa Dianei, în dreptul coapsei. Dar eu aveam optsprezece şi ea era cea mai experimentată femeie pe care o întâlnisem. Îşi petrecea sezonul în Newport, pentru că tatăl ei era bolnav în acea perioadă, iar lordul Deerfield se ducea la atâtea vânători, încât bănuiesc că s-a simţit singură.

— Cum s-a sfârşit?

— Rău. Henry a oftat, apăsându-i mai tare piciorul cu mâna. S-a săturat de mine după o vreme, dar eu, desigur, am continuat să îi scriu şi să obţin întâlniri ca un prost.

— Ţi se mai face vreodată dor de ea?

Diana era un pic speriată la gândul că acea femeie, despre care îşi amintea că avea o piele foarte albă, buze foarte roşii şi atitudine arogantă, fusese odată iubita lui Henry. Dar, desigur, tot îşi dorea să ştie totul.

— Acum nu. Pare atât de demult… Avea un fel de a mă privi cu ochii ei capricioşi... cam ca tine, dacă stau bine să mă gândesc. Dar nu. A încetat să-mi mai fie dor de ea demult.

— Şi ea a fost singura de care ai fost îndrăgostit?

Henry a încuviinţat, mângâind-o pe coapsă.

— Câte ai... *iubit?*

În ciuda stânjenelii, Diana l-a fixat cu privirea, iar tânăra părea a zâmbi uşor în faţa lipsei ei de vocabular.

Henry a făcut o pauză, fie pentru a număra, fie pentru a-şi revizui promisiunea de a-i răspunde oricărei întrebări.

— Cinci, a spus în cele din urmă.

— Şi toate erau căsătorite cu lorzi englezi?

— Nu, şi nici nu erau fete educate, ca tine. Dar m-am simţit bine cu fiecare.

— Şi care a fost ultima fată iubită de Henry Schoonmaker?

S-a foit, ridicându-se în coate şi retrăgându-şi mâna de pe coapsa ei. A întâlnit privirile Dianei şi a început să-şi muşte buzele de tulburare.

— Ai spus orice! a exclamat ea, întrebându-se ce nume îl putea tulbura atât.

Henry nu s-a uitat în ochii Dianei când a pronunţat numele pe care ea îl ştia foarte bine:

— Penelope Hayes.

— Nu... Diana nu ştia dacă ar fi trebuit să îl dojenească sau să râdă. Trebuie să fi fost furioasă pe..., vocea Dianei s-a pierdut, dându-şi seama că nu era pregătită încă să o aducă în discuţie pe Elizabeth. Henry şi-a dat ochii peste cap, scoţând un oftat exagerat de încuviinţare.

— Nu-i de mirare că se poartă atât de ciudat în ultima vreme. Şi tu... tu... *cu ea*.

Henry i-a pus din nou mâna pe coapsă, de data aceasta mai ferm. Era foarte aproape de el şi-i simţea fiecare mişcare a corpului.

— Este prea... este mai sălbatică decât mi s-a părut la început.

— Oh. Diana simţea că discuţia devenea mai serioasă, dar nu o deranja. Ar fi vrut să găsească o cale să îi spună că îi plăcea să fie şi serioasă cu el. Deci, a spus ea, bănuiesc că ştiu totul despre tine.

— Dar nu vreau să mai fiu aşa. Henry s-a oprit, jucându-se cu nasturii cămăşii. Vocea îi devenise gravă şi autocritică. Vreau să zic nepăsător cu inimile oamenilor. Nu vreau să crezi că totul a fost doar un joc. Mi-ai spus odată să nu te tratez ca pe o jucărie. Nu vreau să crezi că m-am jucat cu tine.

— Pentru asta m-ai chemat aici? S-a ridicat, sprijinindu-se în cot, fără a-şi lua privirile strălucitoare de la el. Pentru a clarifica asta?

— Da. Asta şi... Când voi fi căsătorit cu sora ta, nu pot continua..., Henry a plecat ochii, lăsând mâna să-i alunece dinspre şold către talie.

Diana a schiţat din cap un semn afirmativ.

— Trebuie să te căsătoreşti cu ea, nu-i aşa?

— Da... Ideea e că....

— Înţeleg. Diana s-a gândit la motivele pentru care se căsătorea sora ei şi bănuia că un lucru asemănător îl forţa pe Henry. Şi nu vreau să ştiu de ce. Simţea tristeţea învăluind-o, dar dorea să fie ea cea care să spună ceea ce cu siguranţă gândeau amândoi. Aceasta trebuie să rămână singura dată în care vom fi împreună.

A privit-o în ochi din nou şi după o clipă a încuviinţat. A îmbrăţişat-o, învăluindu-i capul cu braţul şi trăgând-o mai aproape. Îi sorbea frumuseţea întunecată cu ochi lacomi pentru a o păstra în amintire pentru totdeauna. Afară s-a pornit vântul izbind zgomotos crengile copacilor de acoperiş – se apropia o furtună –, dar el continua să o privească lung. Apoi a sărutat-o cu o patimă care a mişcat-o până la lacrimi.

— Dacă promit să te păstrez la fel de pură şi perfectă cum eşti acum, vei fi de acord să rămâi cu mine peste noapte?

Diana a consimţit cu un gest al capului, zâmbindu-i inconştient.

— Excelent, pentru că am câteva întrebări pe care aş vrea să ţi le pun.

Fata a lăsat garda jos, dăruindu-se privirii înţelegătoare a lui Henry şi farmecului său irezistibil.

Patruzeci

Cel mai important lucru pentru orice mireasă, chiar dacă este binecuvântată cu toată drăgălăşenia pe care o familie bună şi o educaţie impecabilă o garantează, este odihna. Trebuie să se odihnească în permanenţă, altfel emoţiile îi vor ştirbi farmecul şi, în ziua nunţii, va arăta ca o fată care a luat deja viaţa în piept.

L.A.M. Breckinridge,

Legile comportamentului în cercurile mondene

În noaptea aceea Elizabeth a visat că se afla într-un colţ îndepărtat al ţării împreună cu Will, unde erau dealuri între case şi nimeni nu avea croitor preferat la Paris. Apoi a visat că era îmbrăcată în alb, cu un guler pompos şi ridicol de dantelă lucrată manual, iar Penelope râdea de ea cu sadism, aruncând orez otrăvit în direcţia ei. Dar în cea mai mare parte se holbase la tavan, dorindu-şi să adoarmă. Abia dormise luni noapte şi în acel moment părea că nici noaptea de marţi nu-i va aduce vreun strop de odihnă.

Nici nu avea la ce să se gândească, pentru că opţiunile îi erau atât de puţine şi neatrăgătoare. Fusese crescută pentru a face pe placul altora – să îi încânte cu imaginea, comportamentul şi faptele ei –, dar în acea clipă nu putea fi decât egoistă. Dacă îi făcea pe plac mamei, ar fi fost demascată ca o desfrânată care îşi trădase rangul. Şi dacă îi făcea pe plac lui Penelope – care se dovedise a-i purta cel mai duplicitar soi de prietenie –, atunci ar fi fost exclusă din singura casă şi singurul mod de viaţă pe care le cunoscuse. Şi dacă îşi făcea pe plac ei înseşi... oricum, era prea târziu pentru asta.

Săturându-se să privească în gol la tavan, s-a ridicat şi s-a dus la dulap. A scos chimonoul alb şi l-a înfăşurat în jurul corpului ei firav. Petrecuse toată ziua la croitor. Trebuiau terminate rochia de mireasă şi rochia pentru petrecerea de după şi atâtea mărunţişuri pentru trusou. Stătuse dreaptă, înţepenită toată ziua şi ascultase comentariile pe seama sa ca şi cum ea nu ar fi fost în cameră.

Cel mai rău era că fusese singură. Se închipuise de nenumărate ori ca mireasă şi în tot felul de decoruri. Ca mireasă într-o nuntă simplă, cu margarete în mână; ca mireasă într-un eveniment somptuos despre care se scria în ziare, la care purta o trenă lungă decorată cu trandafiri mici de mătase care se revărsa în urma ei pe scările bisericii. Dar întotdeauna îşi imaginase că partea cu rochia va fi minunată. În realitate, îşi petrecuse întreaga zi făcând pe manechinul pentru o mică armată de cusătorese crispate de dezaprobarea ei. Se simţea mâhnită şi singură, pentru că era condusă acasă de domnul Faber, şi nu de Will, care odată o aştepta cu trăsura la sfârşitul unei astfel de zile. Desigur, Penelope nu fusese acolo. Dar Diana – ea nu avea nici un motiv să nu o însoţească pentru a o ajuta să se hotărască asupra modelului – a refuzat ridicând din umeri, preferând să rămână în camera ei, citind şi bombănind din cine ştie ce motiv.

Elizabeth a trecut în partea cealaltă a dormitorului, aproape înfuriată de absenţa Dianei. Până la urmă, ea îşi sacrifica propria fericire de dragul familiei. Renunţa la propriile dorinţe, pentru ca femeile Holland să nu decadă. Şi Diana nu se putea deranja nici măcar să-şi ridice nasul din carte pentru o singură zi.

Elizabeth a deschis uşa energic, mărşăluind pe hol. A ridicat pumnul pentru a ciocăni la uşa Dianei, dar apoi s-a mustrat. Nu era vina surorii ei că ea se îndrăgostise de cine nu trebuia şi a continuat să îl iubească, ştiind că acest lucru nu îi va aduce decât necazuri. Nu era vina ei că familia

era îngropată în datorii. Elizabeth a pus mâna pe uşă şi a tras aer în piept. Apoi a ciocănit uşor, frăţeşte.

— Di? a chemat-o. S-a uitat către partea holului în care dormea mama lor, sperând că nu va veni să vadă ce se întâmplase. De dimineaţa trecută, Elizabeth simţise o prăpastie căscându-se între ea şi mama ei. Nu mai avea nimic de spus bătrânei. Di? a rostit din nou. Văzând că nu răspunde nici a doua oară, Elizabeth a intrat în cameră.

I-au fost necesare câteva clipe pentru a înţelege că dormitorul era gol. Pe pat şi pe podea erau aruncate rochii, iar într-o mulţime de unghiuri zăceau perechi de pantofi. Lillie Langtry i-a aruncat o privire nedumerită, încrucişându-şi lăbuţele.

Elizabeth a început să cotrobăie absentă prin dulapuri şi pe după scaune. A verificat ferestrele înalte dinspre balcon – erau apropiate, dar deschise. Tocmai voia să coboare pentru a vedea dacă Diana se dusese să caute vreo carte sau să ia un pahar de lapte, când a observat o cutie de pălării ieşită de sub pat. Capacul auriu era căzut pe-o parte şi Elizabeth a văzut din cealaltă parte a camerei un joben maro-închis. Era ca orice alt joben, dar a dus-o pe loc cu gândul la acea zi din urmă cu două săptămâni în care lumea ei începuse să se prăbuşească.

Cu ochii pironiţi asupra pălăriei, a traversat camera. Lillie Langtry a mieunat, urmând-o pe Elizabeth spre cutie, trântindu-se lângă ea, după ce s-a învârtit în jurul ei de câteva ori. Când Elizabeth a ridicat pălăria, primul lucru pe care l-a observat a fost broderia aurie de pe panglica bleu care mărginea partea interioară a borului: *HWS*.

S-a lăsat să cadă pe cuvertura cu găitane, privind în cutie. Erau două bucăţele de hârtie, zăcând pe catifeaua neagră. A trebuit să se silească să le ridice şi să citească fiecare bileţel pe care Henry i-l scrisese surorii sale. Erau semnate

simplu HS, dar nu avea nici o îndoială asupra persoanei căreia îi aparţineau. Nu era sigură când îi trimisese Dianei bileţelul prin care o îndemna să păstreze pălăria sau pe cel prin care îi mărturisea că nu se putea gândi decât la ea. Dar intenţiile lui erau clare, iar absenţa Dianei la acea oră era destul de grăitoare.

O expresie de răceală a pus stăpânire pe muşchii feţei lui Elizabeth. S-a întins pe spate strângându-şi genunchii la piept şi răsucind distrasă jobenul pe deget. Lillie Langtry s-a ridicat, s-a întins, s-a învârtit în jurul lui Elizabeth, apoi s-a aşezat pe pernă lângă capul ei. Elizabeth a lăsat pălăria şi a oftat. Ar fi râs dacă ar fi fost genul de fată căreia să i se pară amuzantă perversitatea, dar această dovadă oribilă a depravării surorii ei nu i se părea deloc amuzantă.

O furie mocnită a pus stăpânire pe gândurile ei, pe măsură ce începea să înţeleagă altceva: situaţia conflictuală cu Penelope era pe jumătate din vina lui Henry. Oricare ar fi fost legătura lui cu Penelope, în mod sigur generase o parte din răzbunarea ei, iar în acel moment, fără îndoială, se afla în vreun cotlon al oraşului seducând-o pe naiva Diana. După toate acestea, într-o zi nu foarte îndepărtată, el se aştepta ca Elizabeth să-i fie soţie.

S-a ridicat din pat ca şi cum ar fi avut un scop precis, dar nu avea nimic altceva de făcut decât să adune rochiile azvârlite de Diana prin cameră. Sentimentul de disperare şi furie creştea în sufletul ei cu fiecare moment care trecea, punând la loc numeroasele rochii pe care le găsise Diana potrivite pentru acea întâlnire nelegitimă.

Patruzeci şi unu

Pentru adevărata mea mireasă

— Ce înseamnă? a întrebat Diana, strălucind de bucurie şi întorcând crucea inscripţionată şi incrustată cu lapislazuli.

A mângâiat literele cu degetele, tânjind să găsească o cale de a fi mireasa lui adevărată. Dar ştia deja că era imposibil. De când părăsiseră sera, fiecare moment alături de Henry avea o strălucire rară. Zgomotele oraşului în drum spre muncă erau numai la doi paşi, dar ar fi putut foarte bine să vină de dincolo de râu.

— Tatăl meu i-a dat-o mamei mele înainte să se căsătorească. Nu am înţeles niciodată ce înseamnă. Presupun că i-a dăruit-o fetei de şaptesprezece ani cu care s-a căsătorit în speranţa că va avea mereu şaptesprezece ani. Henry a râs înfundat, ironic. Dar nu acesta este motivul pentru care ţi-o dăruiesc.

— Ştiu, a spus Diana îndesând crucea în corset.

— E mai lipsit de valoare decât oricare dintre lucrurile pe care i le-a dat mai târziu, poate din cauza asta îmi şi place. Nu mi-o amintesc foarte bine; aveam numai patru ani când a murit. Dar cred că avea frumuseţea aceea naturală, de modă veche, care nu provine din accesorii.

Diana a ţinut minte lucrul acesta. Aflase atât de multe despre Henry în ultima seară, încât i se părea o persoană cu totul nouă, şi orice spunea acum părea o sclipire a acestei cunoştinţe tainice. S-a aplecat înainte pe locul ei în trăsura simplă, cu un singur cal, singura pe care Henry reuşise să o împrumute fără a fi observat. Se opriseră pe Broadway, aşteptând momentul potrivit ca Diana să se piardă în mulţimea dimineţii, croindu-şi drum spre casă. Şi-a întors privirea somnoroasă şi tandră asupra lui, încercând să-i zâmbească.

— Va fi greu să te văd căsătorit cu Liz, Henry...

Avusese intenţia să spună ceva mai profund, dar simţea un nod în gât atât de dureros, încât a înţeles că nu va mai fi capabilă să spună nimic.

Henry a sărutat-o sub ochiul drept. Diana l-a privit pentru ultima oară, înainte să-şi tragă gluga peste faţă şi să se piardă în mulţime. Odată ce picioarele i-au atins pământul, i-a fost uşor să înainteze, alăturându-se maselor cu traseele lor de dimineaţă. Peste tot în jur, bărbaţi purtând jobene şi costume din trei piese ieftine mergeau cu pas iute care nu le lăsa timp să-şi pună întrebări în privinţa fetei cu glugă înaintând cu repeziciune.

Curând a găsit strada Nineteenth, care ducea către proprietatea familiei Van Doran şi apoi la cea a propriei familii. Îşi încercase şansele cu grilajul în noaptea aceea, fapt care fusese aproape la fel de periculos ca acela de a se aventura singură în noaptea New Yorkului, dar de dimineaţă a ales calea mai uşoară a deschizăturii care dădea în camera de spălat din pivniţă. De acolo nu îi rămânea decât să ţâşnească pe scara servitorilor şi era la al doilea etaj şi încă foarte aproape de uşa dormitorului protector.

Nu era nimeni acolo, ceea ce era într-un fel o uşurare, dar camera era schimbată faţă de cum o lăsase. Toate rochiile pe care le scosese, probându-le pentru întâlnirea cu Henry, fuseseră puse la loc. Şi toate botinele cu toc înalt. Şi, în vârful patului făcut cu grijă, era pălăria pe care o purtase Henry în ziua în care se întâlniseră. Neliniştea a pus stăpânire pe Diana odată ce s-a apropiat de joben şi l-a ridicat. Îngheţase, imobilizată de gândul trist, îngrozitor că cineva fusese acolo cu o noapte înainte.

Patruzeci şi doi

A întârzia a devenit un fenomen social larg acceptat cu care nu sunt de acord deloc. O adevărată doamnă ajunge întotdeauna exact la ora promisă.

Doamna Hamilton W. Breedfelt,

Sfaturi pentru educaţia tinerelor domnişoare de familie bună

Era miercuri dimineaţă, ora nouă jumătate, iar Elizabeth s-a trezit oprită pe Broadway, în mijlocul zarvei, paralizată de deznădejde. Tot haosul acela – căruţele de transport trase de cai, troleurile, strigătele şoferilor, zgomotul roţilor trăsurilor pe pavajul uzat, mulţimea de trecători – a încetat să mai existe în mintea ei. Scena la care tocmai asistase nu era, după dovada pe care o avusese cu o noapte în urmă, uimitoare, dar sentimentul pe care i l-a stârnit a luat-o prin surprindere.

Silueta în pelerină a surorii ei se pierduse deja pe Twenty-first Street. Vederea Dianei într-un colţ al Manhattanului la o oră atât de matinală îi confirma toate suspiciunile. Dar rămânea în mod straniu pironită în locul ei, privind persoana care fusese lăsată în urmă. Coborâse din trăsura simplă, şi stătea în picioare la curbă. Nu putea fi sigură, pentru că ea fusese întotdeauna cea aflată pe fugă, dar era aproape sigură că felul nenorocit în care Henry privea în josul Twenty-first Street nu era atât de diferit de felul în care Will trebuie să se fi uitat în fiecare dimineaţă când îi întorcea spatele şi intra în casă.

Elizabeth abia reuşise să doarmă cu o noapte în urmă şi se ridicase din pat fără a avea cea mai vagă idee de cum ar putea s-o subjuge pe Penelope, cum s-o salveze pe Diana sau cum ar putea să respingă

căsătoria cu detestabilul Henry Schoonmaker. S-a îmbrăcat cu aceeaşi rochie de in creponat, cu dungi albe şi albastre, pe care o purtase în ziua în care o ceruse în căsătorie, şi simţind că vremea era în schimbare, o manta din păr de cămilă cu glugă şi căptuşeală de flanel. Odată îmbrăcată şi neştiind încă ce să facă, s-a hotărât să iasă la o plimbare pe Fifth Avenue pentru a da ochii cu Penelope. Fiecare membru al casei era prins într-o activitate legată de nuntă şi în cele câteva momente în care nu i-a fost solicitată părerea reuşise să se strecoare afară pe uşă.

Noaptea precedentă ajunsese la concluzia că logodnicul ei era cel mai depravat om pe care îl întâlnise. Dar înfăţişarea lui din acel moment îi risipea această convingere. A rămas acolo privindu-l îndelung, în costumul lui simplu, negru, cu chipul copleşit de sentimentul pierderii şi s-a simţit sigură de faptul că nu încerca să profite de Diana. O iubea cu adevărat pe sora ei şi, deşi nu îşi putea explica în totalitate, era ferm convinsă că şi sora ei era îndrăgostită de el.

Elizabeth se înşelase. Furia ei s-a dizolvat în câteva secunde.

O căruţă neagră, înaltă, cu bărbaţi în haine de lucru stând în picioare în spate, s-a oprit între Elizabeth şi Henry, încercând să intre în îmbulzeala de pe strada principală. Când aceasta a trecut, a observat că Henry se întorsese şi privea în direcţia ei.

Tânărul a plecat capul, dar a continuat să o privească în ochi cu remuşcare şi resemnare. A înţeles în acel moment că nu era atât de diferit de ea – că era dispus să se căsătorească pentru cine ştie ce motiv având mai multă legătură cu familia, datoria sau rangul decât cu dragostea, deşi inima lui se afla în altă parte. Şi-a scos pălăria, înclinând-o în direcţia ei. Elizabeth a plecat capul încet, drept răspuns, ca semn că se înţelegeau unul pe

altul, apoi s-a întors, luând-o înspre nord prin mulţime. Avea o întâlnire la care nu putea întârzia.

Totul era diferit acum, dar la fel de imposibil ca până atunci. Elizabeth înţelesese cu tristeţe cât de simplu ar fi totul dacă nu ar fi existat. Nu mai avea nevoie de plimbarea până la casa Hayes pentru a-şi da seama de ceea ce trebuia să facă. Într-o singură clipă înţelesese care era unica, devastatoarea soluţie.

Patruzeci şi trei

Ne vedem păcatele reflectându-se peste tot: în paloarea feţelor prietenilor noştri, în scârţâitul crengilor pe geamuri, în mişcarea ciudată a obiectelor de zi cu zi. Ar putea fi mesaje trimise de Dumnezeu sau feste pe care ni le joacă privirea, dar, în nici un caz, nu ne putem permite să le ignorăm.

Reverendul Needlehouse, *Predici*, 1896

Diana stătea nemişcată în camera ei de mai bine de o oră, întrebându-se ce ar trebui să facă cu pălăria, când un ţipăt de la parter a străpuns starea ei de şoc. Inima i-a îngheţat şi mai tare. Noaptea trecută, când părăsise casa, i se păruse imposibil să fie prinsă – în acele zile, nimeni nu dădea vreo importanţă lucrurilor pe care le făcea şi, pe lângă aceasta, întreaga ei seară păruse un episod suspendat în timp, sfârşindu-se la fel de brusc cum începuse. Însă zgomotul ce se auzea de jos era mai mult ca sigur un ţipăt de durere, mânie, confuzie sau o combinaţie a tuturor acestora.

Diana s-a uitat la pălăria aşezată fix în mijlocul patului ei. Încerca să scornească o poveste care să explice această dovadă incontestabilă a necuviinţei sale, când un alt ţipăt – mai mult un geamăt – s-a auzit dinspre etajul întâi.

Diana a aruncat sub pat pălăria lui Henry şi s-a îndreptat spre dulap. Rochiile pe care le scosese cu o seară înainte erau toate acolo. Şi-a spus că era prea târziu ca să se schimbe, aşa că a aruncat rapid o privire în oglindă pentru a-şi verifica ţinuta.

Nu era foarte schimbată după noaptea petrecută cu Henry, însă deja se simţea mai bătrână. Apoi gemetele au început din nou, aşa că nu a mai avut altă cale decît să coboare scările, două câte două,

pentru a se confrunta cu ceea ce cu siguranţă avea să fie un şir neîntrerupt de acuzaţii şi confesiuni.

Diana a dat buzna în salon, găsind-o pe Penelope Hayes cu părul neobişnuit de scurt şi ciufulit şi cu rochia de muselină roşie scurgându-se pe covorul persan favorit al Louisei Holland. Era udă din cap până-n picioare şi plângea în hohote, şirul neînţeles de cuvinte pe care le rostea fiind din când în când întrerupte de ţipete stridente.

— Slavă Domnului că eşti aici, a spus Edith urcând lângă Diana şi luând-o în braţe.

— Cum de-ai putut să dormi atât de mult într-o zi ca asta? a adăugat mama ei venind şi ea lângă cele două şi luând-o pe Diana în braţe.

— Din toate tragediile prin care familia Holland a trecut…

— Despre ce tot vorbiţi? a şoptit Diana.

Era cea mai puternică voce de care era capabilă în acel moment. Din încrengătura de braţe din jurul ei, a privit-o pe Penelope care dintr-odată devenise foarte tăcută.

— E mai mult decât poate suporta un om, a spus mama ei.

— Cu siguranţă este mai mult decât poate suporta oricine, a venit glasul lui Edith ca un ecou.

În acel moment Claire şi-a făcut grăbită apariţia în cameră.

— Am dat de un poliţist pe stradă, a spus ea pe un ton isteric, şi a zis că se duce la secţie, să-şi convoace superiorii. Doamnă Holland, să vă aduc nişte săruri?

— Da, Claire, te rog. Şi nişte apă.

Cele trei femei Holland s-au îndreptat în grup compact spre cel mai apropiat divan unde s-au aşezat. În acel moment Diana era deja conştientă că toată situaţia nu avea nimic de-a face cu *rendez-vous*-ul ei din timpul nopţii. Ceva mult mai grav trebuia să se fi întâmplat. A mai privit o dată către Penelope a cărei expresie trăda faptul că asistase la o întâmplare nefericită.

— Despre ce-i vorba? a reuşit Diana să întrebe în cele din urmă.

Inima îi bătea cu atâta putere încât nu mai auzea nimic altceva în jur. Şi mama, şi mătuşa ei erau palide şi epuizate de la atâta plâns. Amândouă şi-au strâns mâinile deasupra genunchilor Dianei.

— Sora ta... a început Edith cu voce tremurândă.

— Ea s-a... s-a dus dintre noi, Diana.

— S-a dus? a şoptit Diana cu o voce prostuţă. Unde s-a dus?

Abia atunci a început să pună cap la cap detaliile. Pălăria, aşezată cu zelul unui perfecţionist în mijlocul patului făcut impecabil. Era un mesaj de la Elizabeth. Cu fiecare secundă ce trecea, totul devenea înfiorător de clar. A început să se simtă ameţită şi să-i fie scârbă de ea însăşi.

— S-a întâmplat în dimineaţa asta.

Penelope a intervenit brusc recăpătându-şi vocea. S-a ridicat şi a înaintat cu paşi siguri, apoi s-a aşezat pe o perniţă de mătase în faţa Dianei şi a familiei sale. Fiecare sunet şi culoare îi păreau Dianei exagerate în acel moment şi era dureros de conştientă de picăturile de apă ce se scurgeau de pe Penelope atunci când acestea se loveau de podea.

— Elizabeth mi-a făcut o vizită azi, dis-de-dimineaţă. Stabilisem să mergem împreună la croitor, a spus Penelope cu precauţie, ca şi când ar fi gândit fiecare cuvânt sau ca şi când ar fi încercat să se stăpânească să nu izbucnească în plâns. Era foarte tensionată în legătură cu nunta. Cred că abia acum începea să-şi dea seama câte erau de făcut până duminică. M-am gândit că ar fi fost o idee bună să facem o plimbare devreme pe lângă apă, ca să se mai calmeze. Am vrut să poată vorbi liber, aşa că eu însămi am condus-o. Nu am vrut decât să o liniştesc. Până la urmă toate se vor rezolva... sau s-ar fi rezolvat. Asta i-am spus.

Discursul lui Penelope a încetinit, iar Diana şi-a îndreptat ochii sălbatici către mama sa, aşteptând

ca ea să continue povestea. Înainte ca aceasta să o poată face, Penelope a intervenit din nou:

— În apropierea apei se afla un om ciudat. Caii s-au speriat şi... şi... Nu i-am mai putut controla! Pur şi simplu nu am putut... oh... oh, oh, oh.

— A fost aruncată, a grăit doamna Holland tulburată. În râu. Apoi Penelope a fost târâtă cu trăsura destul de departe până când a putut controla caii din nou, iar în acel moment Elizabeth nu mai era de găsit nicăieri.

— Noua mea trăsură, a continuat Penelope, mai mult pentru sine decât pentru altcineva. Merge atât de repede şi este atât de înaltă! a explicat ea, apoi ceva în vocea ei i-a sugerat Dianei lăudăroşenie. Nici măcar nu pot să-mi dau seama exact cum s-a întâmplat. Apoi apa, atunci când am încercat să văd dacă-i pot da de urmă, era atât de rece că-ţi tremurau şi oasele.

Diana era năucită şi plină de neîncredere, însă ceea ce văzuse sus îi spunea că trebuie să creadă. Mai mult ca sigur că Elizabeth era cea care intrase în camera ei şi-i pusese toate hainele în ordine. Şi cu siguranţă că sora sa ştia de unde provenea acea pălărie şi, făcând legătura cu absenţa ei din noaptea trecută, înţelesese şi semnificaţia.

— Dar cum e posibil ca ea să fi fost aruncată în timp ce Penelope a rămas în trăsură? a întrebat Diana. Nu voia să pună aceste întrebări, însă trebuia. Un sentiment dezgustător de vină o bântuia şi simţea crucea de la Henry pe sub rochie, strecurându-i-se pe sub piele şi reamintindu-i de ce făcuse. Sora ei era moartă şi vina era numai a ei. Şi-a îndreptat privirea înspre Penelope, care o privea cu o faţă desfigurată de şoc. Vreau să zic că..., a continuat Diana cu voce timidă, ce abia se auzea, doar nu crezi că s-a aruncat, nu? Adică, intenţionat.

Diana a simţit cum trupurile mătuşii şi cel al mamei s-au îndepărtat de al ei şi o tăcere grea s-a lăsat peste întreaga încăpere.

A avut impresia că a întrezărit o scânteie străbătând faţa lui Penelope de ceea ce ar fi putut fi interes, însă această umbră a dispărut la fel de repede cum apăruse, Diana văzând din nou doar masca suferinţei.

— Cu toţii suntem zdruncinaţi, a spus Edith. Altfel nu ai spune aşa ceva.

— Diana, ne aflăm într-un moment îngrozitor şi este de înţeles că nu îţi dai seama exact de ceea ce spui. Mama ei se străduia să nu ridice vocea şi chiar dacă faţa îi părea de neclintit, în ochii ei tulburi se putea citi suferinţa nerostită. Ar fi bine să te duci în camera ta. Trebuie să te odihneşti. Dar să nu mai pomeneşti astfel de lucruri – nu ai voie –, se poate găsi cineva să le dea crezare.

Diana le era recunoscătoare pentru faptul că-şi doreau ca ea să părăsească camera. A mers până în hol fără să privească înapoi nici măcar o dată. Pieptul îi era apăsat de durere, ca şi când era gata în orice moment să ia foc sau să se sfărâme. Gândul de a fi în preajma unor oameni ce o credeau nevinovată era de nesuportat. Poate, în felul ei, Elizabeth l-a iubit pe Henry. Poate a fost atât de distrusă de secretele ei, încât şi-a dorit să-şi facă singură rău. Elizabeth trebuie să fi simţit că întreaga lume se întorsese pe dos, şi probabil că îmbrăţişarea rece a râului Hudson, într-un final, a fost preferabilă unei lumi în care familia Holland nu era bogată, căsătoria nu avea nimic de-a face cu dragostea, iar viitorul ei soţ îşi petrecuse noaptea cu sora ei mai mică.

Diana a păşit în camera ei şi a ridicat pălăria lui Henry. Lucrurile pe care le făcuse în ziua care tocmai trecuse erau lipsite de orice raţiune, dar rezultatele lor erau teribile şi eterne. Până în acel moment nu mai cunoscuse sentimentul vinovăţiei, dar acum o copleşea. Diana s-a întins în patul proaspăt făcut, şi-a acoperit faţa cu pălăria, lăsându-şi întregul trup să fie sfâşiat de lacrimi.

Patruzeci şi patru

...Şi apoi mai este prinţesa americană ce s-a întâlnit cu apele râului Hudson înainte de a-i sosi vremea. Misteriosul caz al lui Elizabeth Holland a fost numit accident, însă există un număr mare de motive pentru care suntem îndreptăţiţi a crede că este vorba exact de opusul acestuia. Sunt pur şi simplu prea multe detalii vagi, acestea incluzând câteva relatări despre un om – înalt, suplu şi bine îmbrăcat – care a fost văzut pe marginea râului...

Din „Registrul poliţiei", rubrică din ziarul *New York Imperial*, joi, 5 octombrie 1899

Joi dimineaţă, Lina s-a trezit, a ales o fustă de culoare închisă şi o bluză mai deschisă la culoare. Acestea nu erau atât de ţipătoare ca rochia roşie pe care o purtase cu două nopţi în urmă, însă Lina se săturase de roşu pentru moment. Şi, în orice caz, ceea ce purta îi venea destul de bine încât să-şi impresioneze sora fără a o face să se simtă invidioasă. În timpul plecării grăbite din casa familiei Holland, ea şi Claire căzuseră de acord să se întâlnească joi, la ora unsprezece – singura oră la care sora ei mai mare era destul de sigură că stăpâna ei nu avea nevoie de ea –, pe una dintre băncile din parcul Union Square. Linei încă îi mai era ruşine de propriul comportament, când în urmă cu o noapte se îmbătase şi spera că atunci când şi dacă va reuşi să-l găsească pe Will, el nu va simţi depravarea ce se înrădăcinase în ea. Era oarecum uşurată de faptul că nu-şi mai aducea aminte prea multe din episodul de la bar.

Îşi făcuse părul aşa cum şi-l făcea înainte, cu cărare pe mijloc şi strâns la ceafă într-un coc, apoi şi-a pus o jachetă strânsă pe corp. Când şi-a dat seama cât de târziu se făcuse, şi-a vârât poşeta sub braţ şi a luat-o la goană pe scări.

A trecut în grabă prin holul mic şi pe lângă singurul funcţionar adormit. Afară a văzut că ploua cu găleata. S-a gândit că, având în vedere starea vremii, Claire nu va putea să ajungă la întâlnire. Însă Lina a simţit că trebuia să se ducă oricum. Claire ar fi făcut tot posibilul să ajungă, aşa că şi ea trebuia să facă la fel. Şi, în afară de asta, spera în secret ca sora ei să fi auzit ceva despre Will. Cum la etaj nu exista nici o umbrelă pe care să o fi uitat, a şterpelit exemplarul din *Imperial* de pe biroul funcţionarului.

A păşit nesigură pe ultima treaptă ce dădea în stradă şi unde era încă protejată de ploaie de o marchiză. Cerul greu era de o culoare rău-prevestitoare, iar aerul avea izul murdăriei spălate din crăpături şi aruncate pe stradă. Câţiva oameni au trecut în fugă pe lângă ea, protejaţi de umbrele negre, iar trecătorii care nu se gândiseră să ia cu ei o astfel de protecţie erau imediat udaţi până la piele. A despăturit ziarul şi l-a ţinut întins deasupra, astfel încât să-şi protejeze măcar capul de potop. Un fior i-a străbătut şira spinării atunci când a văzut numele lui Elizabeth.

Chiar acolo, la pagina unsprezece. Elizabeth Holland plonjase în râul Hudson şi se presupunea că era moartă. Ar fi fost mai puţin surprinzător să dea cu ochii pe prima pagină de un titlu mare proclamând sfârşitul lumii ce avea să survină în acea după-amiază târzie. Lina încercase atâtea sentimente pentru Elizabeth – adoraţie, invidie, gelozie, mânie – încât i se părea imposibil ca pur şi simplu să fi... *murit*. Acest gând a reînviat ceva în amintirea Linei, dar nu putea să-şi dea seama exact ce. În timp ce ştirile se sedimentau în mintea ei, Lina a început să simtă greaţă şi ameţeală.

S-a silit să facă un pas înainte pe trotuar. În acest timp a ridicat ziarul deasupra capului, astfel încât să formeze un fel de coif. Nu a fost nevoie decât de câteva secunde pentru ca apa să-i pătrundă în pantofi. A început să alerge, mişcându-

se înspre partea de est a străzii. Nu a reuşit să străbată decât câteva străzi până ce ziarul ei s-a înmuiat, văzându-se nevoită să se adăpostească pe o margine îngustă în faţa unei florării protejate de o marchiză.

Vedea Fifth Avenue întinzându-se înaintea ei. Deocamdată era încă destul de departe de destinaţie, în schimb acum se afla foarte aproape de locul umilirii ei la hotel. Ploaia lovea suprafaţa neregulată a trotuarului; de undeva de departe s-a auzit un tunet. Lina a ridicat privirea şi a văzut un bărbat de cealaltă parte a străzii, în mare parte ascuns de o umbrelă neagră gigantică. Brusc şi-a amintit de fraza *înalt, suplu şi bine îmbrăcat,* ce apăruse în articolul despre Elizabeth. Deodată a devenit foarte tensionată. L-a văzut pe omul cu umbrela traversând şi îndreptându-se înspre ea cu paşi mari şi grăbiţi. A vrut să se mişte din loc, dar ziarul din mâinile ei era prea ud pentru a-i fi de vreun folos.

Bărbatul se apropiase îndeajuns încât să-i observe barba ţepoasă şi îngrijită de pe obraji şi nasul parcă sculptat. În scurt timp a fost atât de aproape încât l-a recunoscut. Era fără nici o îndoială Tristan de la Lord & Taylor. S-a gândit la noaptea din bar şi la biletul pe care i-l lăsase, fapt care a făcut-o să se îndepărteze de el în timp ce acesta se apropia.

— Îţi mai aduci aminte de mine? a întrebat el, ridicând umbrela imensă deasupra capului ei. Picăturile de ploaie se loveau zgomotos de umbrelă. Faţa ei era complet udă şi a trebuit să clipească de câteva ori pentru a îndepărta picăturile de pe ochii ei verzi-gri.

— Da, a răspuns cu voce slabă.

— Domnişoara Carolina, al cărei chip pur şi simplu nu mi-l pot scoate din cap. Văd că deja ai citit *Imperial*-ul, a spus el, iar Lina a privit repede în altă parte. Tuşul din ziar se scursese şi i se

prelingea pe degete. Ce-ai zice să mergem să luăm micul dejun, iar eu îţi voi spune ce ai pierdut?

Lina a dat din cap afirmativ. Nu ştia ce altceva ar fi putut face. Era confuză şi îi era frig, îi era frică şi o cuprinsese şi o stare de greaţă. Cel puţin nu va mai fi udată de ploaie. Tristan şi-a înclinat capul şi i-a aruncat un zâmbet liniştitor. Însă ea nu se putea abţine să nu se întrebe, aflându-se sub protecţia unei umbrele de la Lord & Taylor, pe străzile înmuiate ale New Yorkului, ce anume îi declanşase o asemenea stare.

Patruzeci şi cinci

Pierderea zguduitoare a uneia dintre personalităţile aflate în ascensiune ale înaltei societăţi este cu atât mai tragică cu cât Elizabeth Holland trebuia să se căsătorească în acea duminică cu unul dintre cei mai râvniţi burlaci. Toţi cei care au iubit-o pe domnişoara Holland se vor aduna la casa logodnicului ei, Henry Schoonmaker, pentru un fel de priveghi. Tatăl nefericitului mire, William Sackhouse Schoonmaker, a triplat recompensa oferită de primarul Van Wyck pentru orice informaţie care ar putea duce la recuperarea trupului neînsufleţit al domnişoarei Holland. Mai multe zvonuri au circulat în legătură cu participarea domnişoarei Penelope Hayes la acest nefericit eveniment, ea fiind ultima persoană care a văzut-o pe Elizabeth în viaţă şi, de asemenea, fosta iubită a tânărului Schoonmaker.

Din rubrica „Taifasul" a ziarului *New York Imperial,* vineri, 6 octombrie 1899

— Este şocant, indiscutabil şocant, că nu există nici o urmă care să ne indice unde este. Vocea tatălui lui Henry a răsunat în întreg salonul casei lor de pe Fifth Avenue. Primarului ar trebui să-i fie ruşine.

Henry s-a cutremurat când tatăl său a făcut vulgara conexiune între moartea lui Elizabeth şi corupţia şi incompetenţa primarului Van Wyck. În orice caz, era nevoit să stea lângă acest om şi să dea din cap aprobator. Era o perioadă mult prea tragică pentru Henry pentru a risca să fie privit ca un nesăbuit, mai ales când, lăsând la o parte toate rudele şi prietenii din partea familiilor Schoonmaker şi Holland ce se strânseseră în casa lor, pentru a o plânge împreună şi pentru a aştepta

veşti noi, publicul tatălui său era format dintr-un reporter de la *New York World.*

Aşa că Henry stătea lângă tatăl său, arătând neputincios şi palid în comparaţie cu acesta, şi dădea din cap.

— Nici urmă de corp, a continuat bătrânul Schoonmaker, nici măcar o bucată de cârpă plutind pe lângă diguri. Dacă ar fi s-o luăm aşa, ar fi posibil chiar să fi fost pescuită de echipajul vreunei ambarcaţiuni şi vândută ca sclavă albă. În fiecare săptămână ziarele produc baliverne de soiul ăsta. Şi primarul, numai el, este răspunzător pentru aceste lucruri. Este doar un instrument al Tammany[3] – nu are nici un motiv să *facă* ceva cu adevărat.

— Şi dumneavoastră, domnule Schoonmaker, a întrebat reporterul, uitându-se înspre Henry. Vreun gând în legătură cu eforturile depuse pentru găsire?

Nu era nimic adecvat de spus, aşa că Henry a preferat să-şi coboare privirea. Nu a trecut decât o clipă până ce tatăl său a cedat tentaţiei de a-i da înainte cu discursurile. Se părea că nici măcar moartea logodnicei fiului său nu-l putea împiedica a reveni tot timpul la murdarul subiect al politicii din New York.

— Ne paşte un scandal, l-a auzit Henry pe tatăl său spunând. Luaţi aminte la ce vă spun. E băgat până la gât în afacerea Consolidated Ice şi de-atunci a tot mituit concurenţa, să ştiţi. Să vedeţi când vor încerca să ridice preţul gheţii – şi e doar o chestiune de timp până când o vor face, poate chiar îl vor *dubla* – oamenii vor cere capul primarului. Dar, oh, da – Elizabeth. Recompensa bănească pe care o oferă Van Wyck pentru recuperarea trupului ei neînsufleţit este atât de mică, încât reprezintă o insultă. Şi fiul meu, Henry... Henry îşi ţinea buzele strânse simţind din nou privirile aţintite asupra lui. Priviţi-l – abia dacă mai poate vorbi, atât este de distrus de această întâmplare.

Henry începuse deja să se retragă, de teamă că nu va mai reuşi pentru multă vreme să-şi ascundă dezgustul pe care-l simţea pentru tatăl său. S-a îndreptat către festinul generos aranjat pentru vizitatori, alcătuit din franzelă, cafea, cidru şi o cantitate obscenă de fructe proaspete. Argintăria cea mai de preţ fusese adusă şi aranjată pe o ţesătură neagră grosolană. Henry a întins mâna, dincolo de grămada de struguri negri, pentru a apuca carafa incrustată plină cu scotch şi şi-a umplut paharul. De-a lungul ultimelor două zile se simţise ca şi când nu ar mai fi locuit în corpul lui. De jur împrejurul său, maşinăria de jelit se pusese în mişcare. Materialele de un negru intens, cu linii conservatoare, îşi făcuseră apariţia, odată cu cele mai grave feţe. Nimeni nu-l privea direct pe Henry. Îl ocoleau şi-l priveau de la distanţă, dând din cap în direcţia lui, compătimindu-l. Câteva dintre fetele tinere nemăritate mai îndrăzneţe – sau, probabil, mai proaste – îşi duceau mâinile la gură, aruncându-i priviri uşuratice. El era prea abătut pentru a se uita la vreuna dintre ele. Îi părea rău pentru ce i se întâmplase lui Elizabeth, dar, în acelaşi timp, era trist şi pentru Diana. Era mâhnit de toată încurcătura asta nefericită. Îi era imposibil să nu se tot gândească la privirea pe care i-o aruncase Elizabeth la intersecţia Broadway-ului cu Twenty-first, în acea miercuri dimineaţă, înainte ca lumea să se întoarcă pe dos. Avea o expresie atât de melancolică şi îl privise cu inteligenţă obosită, încât a fost sigur că ştia toate lucrurile rele pe care acesta le făcuse.

— Condoleanţe.

Henry s-a uitat şi a văzut faţa blazată, odată frumoasă, a lui Carey Lewis Longhorn, omul pe care ziarele îl declarau cel mai în vârstă celibatar din New York. Avea peste şaptezeci de ani şi era un renumit colecţionar de portrete ale frumuseţilor din înalta societate. Henry era sigur că şi portretul lui Elizabeth se afla în colecţia acestuia.

— Vă mulţumesc, domnule.

— O să fii bine, tinere Schoonmaker. Batrânul şi-a întors privirea tristă în altă parte. Înainte să plece, l-a bătut pe Henry uşor pe spate şi i-a spus: Eu întotdeauna am fost.

Henry a mai zăbovit lângă masa cu gustări, privind lung către rudele îndoliate ale lui Elizabeth. Colonizaseră câteva scaune de pluş şi două canapele acoperite cu şaluri de lână, situate sub o fereastră mare. Familia Holland părea a se fi mărit. Ceea ce lui Henry i se păruse întotdeauna o familie compusă doar din patru membri se transformase acum într-una de douăzeci sau poate chiar mai mulţi. Toţi verişorii, toate mătuşile şi unchii îşi părăsiseră sferele de activitate private şi se strânseseră ca un clan în jurul doamnei Holland şi a singurei sale fiice rămase în viaţă. Aceasta purta un voal negru scurt, ce-i acoperea jumătate din faţă, umbrindu-i privirea, astfel încât era aproape imposibil să-i fie zăriţi ochii. Ploaia cădea pe Fifth Avenue la fel ca peste tot, însă Diana stătea tăcută, nemişcată şi oarbă la furtuna de afară sau la cea din jurul ei.

Dacă în ultimele săptămâni Henry devenise din ce în ce mai conştient că trebuia să fie mai serios, ultimele două zile chiar îl transformaseră într-un astfel de om. Moartea unei fete de rangul său era un lucru atât de neconceput, încât numai acest fapt l-ar fi făcut să fie mai cumpănit. Faptul că era vorba de o fată de care urma să se lege în mod intim şi despre care ştia atât de puţin i-a creat o stare insuportabilă de vinovăţie şi angoasă. Henry nu putea să nu se gândească că, dacă ar fi fost mai cuviicios de la bun început, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Şi, cu toate astea, tot trebuia să facă eforturi pentru a nu se uita prea des în direcţia Dianei.

Era un fel de tortură să o ştie în casă şi în acelaşi timp să se ţină la o aşa distanţă de ea. Erau atât de mulţi oameni care aglomeraseră porţiunea de

parchet dintre ei! Ea era aproape drăguţă în rochia neagră, cu mâneci lungi, strâmte şi cu buclele ei dezordonate ascunse sub pălărie. Henry ştia că era copleşită de durerea pierderii surorii sale şi că noaptea pe care o petrecuseră împreună, împărţind secrete şi săruturi, trebuie să se fi transformat în acel moment într-o amintire usturătoare pentru ea. Tânjea să se ducă la ea şi să afle ce simţea. Îşi dorea să-i audă vocea asigurându-l că nu îl socotea răspunzător pentru cele petrecute. Că nu-l ura. Însă era absolut imposibil să o poată scoate din spatele zidului format de membrii familiei, care acum le îngrădeau pe cele două femei Holland, aşa că Henry a oftat şi s-a întors la băutura sa.

— Arăţi ca şi când ai avea nevoie de un prieten. Henry şi-a ridicat privirea din pahar şi l-a văzut pe Teddy Cutting.

A tras cu coada ochiului şi a văzut-o pe Diana refuzând mâncarea pe care unul dintre verişorii ei i-o oferea insistent, apoi s-a întors către prietenul său. Teddy purta o jachetă neagră şi pantaloni largi, iar la rever avea un trandafir alb, ca mulţi dintre domnii prezenţi. Devenise simbolul lui Elizabeth. Henry nu-l purta, însă asta pentru că îşi rătăcise haina pe undeva şi nu se putea urni să o caute. Oricum, nimeni nu avea să-l mustre pentru că era doar în cămaşă şi vestă şi că era nepieptănat într-o zi ca aceea.

— Da, a răspuns Henry simplu. I-a dat voie lui Teddy să-l ia de braţ şi să-l conducă prin camerele aglomerate de vizitatori din apropierea holului.

— Arăţi destul de tulburat, prietene.

— Aşa şi sunt.

— Ar trebui să ieşim de aici şi să mergem să dăm o mână de ajutor. Să fim mai activi. Oamenii care draghează râul nu au nici jumătate din energia pe care am avea-o noi. Poate ar trebui să strângem echipajul de pe *Elysian* şi să mergem în larg să vedem ce putem face.

— Poate că ai dreptate, a răspuns Henry indispus. Au încetinit când au ajuns într-una din camerele în care nu pătrunsese încă nici un musafir, iar Henry şi-a dat seama că era vorba de camera de un roşu-închis în care fusese anunţată logodna lui cu Elizabeth. Şi-a amintit cât de dezgustat fusese de Elizabeth Holland atunci, cum simplul cuvânt *căsătorie* rostit cu voce tare i-a făcut inima să i se strângă. Şi-a amintit cum se gândise că, dacă cumva ea ar fi dispărut, el ar fi fost liber, iar acum se dispreţuia pentru aceste gânduri. Abia dacă pot să mă adun pentru a-mi dori să fac ceva, orice.

— E groaznic. Incredibil de groaznic! a oftat Teddy, clipind din ochii înroşiţi de tristeţe şi oboseală. Întreaga lume pare să se fi schimbat astăzi, nu ai impresia? Îţi aminteşti cum vorbeam la hipodrom? A făcut o pauză şi şi-a scuturat capul cu uimire. Şi-acum e moartă.

Henry şi-a adus aminte de lucrurile pe care le spusese şi nu putea să-şi privească prietenul. Era fericit doar că Teddy nu văzuse expresia de nefericire pe care o avea Elizabeth în ziua morţii.

— Acum te poţi întoarce la viaţa de celibatar care încearcă să se ferească de căsnicie şi toate fetele se pot întoarce la încercările lor de a te cuceri..., a încercat Teddy să chicotească, apoi s-a uitat la prietenul său care însă nu râdea. Îmi pare rău că am spus asta. Nu am vrut să sune aşa. Sunt doar... şocat.

Henry a dat din cap şi a pus o mână pe umărul prietenului său pentru a-i da de înţeles că era în regulă. A luat o înghiţitură de scotch şi a oftat.

— Beau continuu chestia asta, dar se pare că nu mă pot îmbăta, a spus el cu o voce liniştită. Oricum, îţi mulţumesc că ai venit să-mi vorbeşti. Simplul fapt că te aud spunând ceva e mai bine decât să rămân singur cu gândurile mele.

Teddy a încuviinţat.

— În orice caz, trebuie să facem ceva. Ce-ai zice dacă ne-am alătura echipelor de căutare? Te va face să te gândeşti la alte lucruri.

— Da. Henry şi-a aranjat părul cu mâna, apoi a încercat să-i zâmbească lui Teddy. Mi-ar plăcea să fac treaba asta. O s-o fac. Doar că, vezi tu, sora lui Elizabeth, Di... Diana. Îmi fac griji pentru ea şi nu aş vrea să plec fără să…

— Fără să ce? Teddy a părut brusc stânjenit, iar culoarea i-a pierit din obraji.

— Pur şi simplu nu pot să-mi iau ochii de la ea. Henry s-a întors înspre camera în care se strânseseră musafirii îndoliaţi. Între cele două încăperi se mai aflau câteva camere, însă el putea să vadă prin cele câteva uşi deschise ferestrele din capăt. Pentru moment nu o zărea pe Diana, dar ştia că se află în acea zonă, printre ceilalţi oameni. Şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc prin ce trece acum. Trebuie să se simtă îngrozitor. Iar eu mă tot gândesc cât de minunată este şi că poate cu timpul…

S-a întrerupt când a simţit starea de disconfort a lui Teddy. Poate că odată cu trecerea timpului, a vrut el să spună, ar fi putut să se căsătorească cu Diana. Poate că astfel toată lumea ar fi fost din nou fericită.

— Henry, a spus Teddy. S-a uitat peste umăr, apoi şi-a întors privirea către prietenul său. În aceste clipe experimentezi pierderea a ceva ce nu poate fi niciodată înlocuit. Înţeleg că ai vrea să încerci să faci acest lucru. Însă ceea ce sugerezi tu... să nu mai spui treaba asta niciodată, nimănui. Nu este normal.

Teddy s-a întors şi s-a îndreptat către camera principală. Henry, simţindu-se ros de remuşcări şi stupid şi, mai mult ca orice, dorindu-şi să fi ţinut secretă dorinţa lui pentru Diana, l-a urmat cu paşi repezi.

— Teddy, eu…

— Henry, e-n regulă, omule, l-a întrerupt prietenul său, cu o mişcare a mâinii.

Câteva secunde mai târziu gândurile amândurora au fost întrerupte de o tânguire stridentă venind din salonul principal. S-au apropiat încet şi au văzut prin cadrele uşilor, ce-i separau de scena principală a jelirii, silueta unei fete brunete cu genunchii înfipţi în podea. Rochia ei în forma unui con atrăgea atenţia asupra poziţiei ei aplecate, iar pe cap avea o pălărie de catifea neagră. Nu avea nici un voal care să-i acopere faţa, astfel încât era evident, chiar şi de la distanţă, că bocetele veneau din partea lui Penelope Hayes.

— Să mergem pe marginea râului să vedem ce e de făcut, a spus Teddy plin de dezgust.

Henry era revoltat. Îşi dorea să întâlnească ochii Dianei măcar pentru o fracţiune de secundă, pentru a-i transmite cât de false erau istericalele lui Penelope. A riscat şi a aruncat o privire în direcţia taberei Holland, şi exact în acel moment Diana, încă înghesuită de două doamne respectabile îmbrăcate în negru, şi-a ridicat voalul şi l-a privit în ochi. Privirea ei era tristă şi resemnată, iar el şi-a dat seama că şi ea înţelesese cât de falsă era Penelope. Un bărbat le-a trecut prin faţă, îndreptându-se către Penelope, şi pentru o secundă privirea furişă a lui Henry pentru Diana a fost obstrucţionată. Când bărbatul a trecut, voalul Dianei era coborât, iar Henry s-a întrebat dacă va mai avea vreodată ocazia să o privească direct în ochi.

[3] Organizaţie politică puternică, presupusă democratică, din New York, implicată în abuzuri, corupţie politică şi acte de despotism, a cărei activitate s-a încheiat în 1961 (n. tr.).

Patruzeci şi şase

Înalta societate este prea şocată pentru a vorbi. Membrii săi sunt prea îndureraţi pentru a fi văzuţi pe Fifth Avenue sau pentru a mai organiza petrecerile pentru care sunt renumiţi. Iar ziua de azi va deveni una dintre cele mai triste zile ale oraşului nostru, deoarece înmormântarea domnişoarei Elizabeth Holland va avea loc la ora zece în această dimineaţă la biserica Grace.

Din rubrica „Curtezanul vesel” din *New York Imperial*,

duminică, 8 octombrie 1899

Diana a stat nemişcată în timp ce Claire a pieptănat-o şi i-a pregătit părul pentru împletit. Era o coafură mai simplă decât cea pe care o purta de obicei, însă avea să fie acoperită de o pălărie şi, oricum, puţin mai conta acum dacă avea să arate bine sau nu. Faţa ei se umflase şi devenise ştearsă în doar câteva zile. Uitându-se peste umăr în oglindă, observase că faţa albă ca laptele a servitoarei sale arăta aproape la fel de rău din cauza plânsului ca a ei.

— Totul va fi bine, s-a auzit spunând Diana, deşi nu prea credea acest lucru.

— Oh, domnişoară Diana, a oftat Claire, înfăşurându-şi braţele în jurul stăpânei sale şi strângând-o. Săraca de dumneavoastră!

Diana a zâmbit întru câtva şi s-a lăsat răsfăţată.

— Încă nu-mi vine să cred, a spus ea, odată ce Claire s-a reîntors la împletitul părului.

— Ştiu. Ştiu. Însă astăzi o veţi dărui Domnului, apoi totul va deveni încet-încet real.

Diana şi-a trecut degetele de-a lungul pielii delicate de sub ochi, sperând că acest lucru o va

face cumva să arate mai odihnită. Până în acel moment petrecuse câteva zile într-o închisoare a mâhnirii, înconjurată de verişori, mătuşi şi unchi. Conversaţiile lor erau întotdeauna scurte şi pline de tristeţe, mesele lor erau modeste, limitându-se la strictul necesar, şi se tot plimbau între Schoonmakerii care ţineau în fiecare zi o recepţie în speranţa, din ce în ce mai slabă, că vor afla vreo informaţie despre Elizabeth sau despre trupul ei neînsufleţit, şi salonul Gramercy al familiei Holland. Nu ar fi putut să-şi şteargă din memorie amintirea surorii ei, nici dacă s-ar fi simţit bine făcând una ca asta.

Diana făcuse ceva de neiertat. Ştia acest lucru, însă din ziua în care Elizabeth murise, conştiinţa acestui fapt crescuse în ea din ce în ce mai mult, prinzând rădăcini şi cuprinzându-i întreaga fiinţă. Merita să arate ordinar. Spera că aşa şi arăta.

— În regulă, eşti gata acum, a spus Claire.

Îi fixase pălăria şi voalul astfel încât ochii umflaţi ai Dianei să fie ascunşi vederii. Diana s-a ridicat în picioare şi a lăsat-o pe servitoare să-i verifice toate legăturile rochiei. Era una dintre rochiile de serj negru, pe care o purtase atunci când îl plânsese pe tatăl său şi era extrem de simplă, fără nici un ornament sau o altă culoare.

— Mi-aş fi dorit să fi putut veni şi tu cu noi.

— Ştiu, a spus Claire, punându-şi un braţ în jurul Dianei şi conducând-o spre uşă. Dar cineva trebuie să pregătească masa pentru mai târziu, şi cine ştie câţi vor veni – toţi cei din familia Holland, şi nefericitul domn Schoonmaker, şi cei din familia lui, şi verişorii tăi din partea Gansevoort, şi...

Diana şi-a sprijinit capul pe umărul lui Claire şi în timp ce coborau scările a continuat să înşire toate lucrurile ce trebuiau făcute prin casă înainte ca înmormântarea să ia sfârşit. Într-un fel, era destul de liniştitor să asculţi această enumerare de lucruri banale. Când au ajuns în uşa salonului,

Diana i-a zâmbit şi a sărutat-o pe Claire pe obraz, apoi a intrat de una singură. Mobila era îmbrăcată într-o ţesătură neagră, iar aerul era încărcat de parfumul a sute de buchete ce erau îngrămădite în deja mult prea aglomeratele încăperi ale casei familiei Holland. Părea că vremea rea nu avea de gând să treacă prea curând, iar lumina ce străbătea înăuntru era difuză şi deprimantă.

Câteva dintre cunoştinţele sale, în haine negre, i-au aruncat priviri compătimitoare. Diana încerca să se arate recunoscătoare, însă era nerăbdătoare ca ceremonia să se sfârşească. Durerea pe care o simţea era ceva cum nu se poate mai intim, simţindu-se dezgustată de propria-i persoană.

— Oh, Di... Di! Diana s-a întors brusc şi a dat cu ochii de Penelope care se apropia de ea aproape în stilul în care un escroc îşi abordează victima. Era de-o frumuseţe şocantă în rochia neagră cu înfloriturі din dantelă extrem de fină şi o fustă dintr-o ţesătură bogată. Ochii ei albaştri erau la fel de limpezi ca după un dans, iar capul ei era împodobit cu cel mai gros mănunchi de pene de struţ pe care Diana îl văzuse vreodată. Deodată şi-a amintit de cuvântul pe care Henry îl folosise pentru a o descrie. *Sălbatică*. Oh, Di, mă mir cum de mai poţi sta în picioare? a bolborosit în timp ce se întindea înspre mâinile acoperite de mănuşi negre ale Dianei.

— Dar *tu* cum poţi? a întrebat-o Diana pe un ton liniştit şi trăgându-se înapoi.

— Nu pot, desigur. Penelope încă avea convingerea că îşi juca bine rolul, însă renunţase la partea cu vocea tremurată.

— Oh, da. Sigur. Diana a încercat să nu ridice vocea, dar nu simţea decât repulsie pentru mâhnirea nesinceră afişată de Penelope. Mai mult ca sigur aceasta era mulţumită de întorsătura evenimentelor. Deja începuse să se îmbrace extravagant în speranţa deşartă că acum, că rivala ei dispăruse, putea să atragă mai mult atenţia. Era

o insultă până şi faptul că ea putea să creadă că este bine-venită în casa Holland.

— Toată lumea ştie cât de grozav de îndurerată eşti, Penelope, a continuat ea pe o voce joasă şi plină de ură. Ţi-am văzut cu toţii lacrimile. De ce nu o laşi un pic mai moale, pentru ca noi toţi să putem avea parte de puţină linişte?

— Dar, Diana, a spus Penelope atât de încet şi intens încât nimeni altcineva nu a putut să audă, nu înţeleg deloc ce vrei să insinuezi.

— Eşti o mincinoasă, i-a strigat Diana fericită că purta voalul. Îi înăbuşea vocea şi îi ascundea emoţiile care îi aprinseseră obrajii. Eşti de-o falsitate îngrozitoare, a adăugat Diana într-o şoaptă ascuţită ce a fost destul de tare pentru ca mătuşa Edith, care se afla la doar câţiva paşi depărtare, să audă.

Mătuşa Edith i-a şoptit ceva verişorului Gansevoort cu care vorbise până în acel moment, scuzându-se. În câteva secunde mama Dianei era lângă ea. Penelope era tot acolo, în faţa ei, holbându-se cu ochi mari, batjocoritori. Însă doamna Holland şi-a luat fiica, a făcut un gest cu mâna către Penelope în semn că nu trebuia să o bage în seamă, şi a tras-o înapoi în hol. Uşa s-a închis în urma lor.

Diana asculta mustrările mamei sale, când, din senin, a simţit usturimea unei palme peste obraz. A tresărit mai mult din cauza uimirii decât de durere.

— Pentru ce-a fost asta? a icnit ea.

— Diana, te rog, vei fi cuminte azi? Nu mai pot să-ţi suport lipsa de maniere. Eşti tot ce mi-a rămas. Trebuie să înveţi cum să susţii numele acestei familii. Vocea mamei sale era înceată şi obosită şi o implora pe Diana cu ochii înroşiţi. Diana şi-a dat seama că întreaga lume a mamei sale se prăbuşise şi că şi ea abia dacă se mai putea ţine pe picioare. Te rog, nu mă dezamăgi tocmai în ziua când ne luăm rămas-bun de la Elizabeth.

Diana şi-a plecat capul în semn de resemnare în faţa mamei sale.

— Îţi mulţumesc. Acum du-te în holul mic şi când te vei simţi mai bine, vino înapoi să ni te alături pentru cortegiu. În mod clar eşti prea agitată pentru a sta în preajma oamenilor.

Diana şi-ar fi dorit să poată spune ceva liniştitor, dar nu a reuşit decât să dea din cap înainte de a intra în camera din cealaltă parte a salonului. Camera în care intrase era schimbată complet. Pereţii erau goi şi toate vazele vechi pictate manual, toate bibelourile şi statuile dispăruseră. Picturile, pe care le privise în ziua când îl cunoscuse pentru prima oară pe Henry Schoonmaker, cu mările lor turcoaz, cu cerurile negre şi cu ramele lor extraordinare, dispăruseră. Nu era nici măcar un singur buchet veştejit pentru a decora încăperea. Săraca ei mamă vânduse absolut tot. Diana s-a trântit pe una dintre canapele şi şi-a dat seama că familiei Holland nu-i era rezervat un viitor prea romantic.

Din hol se auzeau paşi – musafirii familiei Holland plecau. Părea că uitaseră de ea, deoarece nimeni nu trecuse să o anunţe că era timpul. Îi auzea ieşind cu paşi grei în stradă îndreptându-se spre cimitir. Penelope era una dintre ei, prefăcându-se copleşită de suferinţă, gând ce a făcut-o pe Diana să-şi încleşteze din nou mâinile. A tras aer adânc în piept şi a slăbit strânsoarea. Ar fi preferat să meargă oriunde altundeva decât la biserică, dar nu se putea ascunde de ceea ce făcuse.

Aerul rece a cuprins-o de cum a părăsit casa. Era cam devreme în acea perioadă a anului pentru a fi atât de frig, până şi parcul avea o înfăţişare jalnică, normală pentru un anotimp mai târziu. Privind ziua mohorâtă, atât de sumbră încât părea alb-negru, s-a simţit mai singură ca niciodată.

În faţă, la prima curbă a drumului, se produsese o încurcătură. Rudele şi cunoştinţele familiei sale

încercau să se urce în trăsuri păstrându-şi solemnitatea şi era destul de dificil fără a ridica vocea. Şi-a înălţat privirea şi a văzut cupeul familiei sale, cu domnul Faber pe locul vizitiului, plecând deja.

În acel moment a simţit pe cineva apucând-o de braţ. S-a întors şi a observat că, de nicăieri, un băiat apăruse în dreptul ei. Era atât de slab, încât puteai să juri că nu mâncase nimic de câteva zile bune, iar haina lui era cârpită peste tot.

— Dumneavostră sunteţi domnişoara Diana Holland? a întrebat el mijind ochii către ea.

Diana a dat din cap precaută. Acum putea să audă cum ultimele trăsuri plecau şi pentru un moment s-a întrebat dacă nu ar trebui să alerge după ele.

— Sunteţi sigură?

— Da, a răspuns Diana plină de indignare. A observat perechea de caleşti frumoase ce se îndepărtau pe stradă şi şi-a spus că dacă avea să i se întâmple ceva rău ele vor fi martore. Sigur că sunt sigură.

— Nu vă uitaţi la mine în felul ăsta, a spus cu seriozitate băiatul. Mi s-a spus că este foarte important ca nu cumva să o înmânez unei alte persoane.

— Ce să înmânezi unei alte persoane?

Băiatul şi-a scuturat capul.

— Mai întâi trebuie să răspunzi la o întrebare.

— Ce întrebare? Ochii Dianei s-au mărit şi mai tare la absurditatea şi imprudenţa acestui schimb de replici.

— Întrebare despre tabloul de Vermeer pe care tatăl dumneavoastră i l-a dat surorii dumneavoastră, Elizabeth...

Era în Diana un instinct atât de puternic înrădăcinat încât pentru un moment a făcut-o să uite de gravitatea zilei şi de sentimentul de vinovăţie care o copleşise.

— Tata mi-a dat tabloul ăla *mie!*

Băiatul şi-a îngustat ochii şi a cântărit-o din priviri înainte să zâmbească.

— Exact asta a zis că veţi răspunde. Apoi a băgat mâna într-un buzunar şi a scos o scrisoare. Se afla într-un plic pătrat şi galben, iar Diana şi-a văzut numele mâzgălit pe el cu un scris pe care-l cunoştea foarte bine.

— De unde ai asta? a răbufnit ea.

— Din Chicago. Mi-am primit plata aici ca să înmânez acest plic fetei care va insista că Vermeer-ul este al ei.

— Mulţumesc, a spus ea cu o voce moale, sfâşiind plicul şi începând să citească frenetic, repezindu-se să devoreze cu ochii fiecare literă.

Draga mea Di,

Te rog iartă-mă pentru sperietura pe care ţi-am pricinuit-o şi află că îmi este dor de tine. Ceea ce am făcut, am fost nevoită să fac, deoarece sunt îndrăgostită de Will Keller. L-am iubit dintotdeauna şi într-un final mi-am dat seama că măritându-mă cu Henry Shoonmaker ar însemna o viaţă plină de regrete. Aveai dreptate când mi-ai spus că ar fi o căsnicie lipsită de dragoste şi, în timp ce încă nu ştiu cum îl voi găsi pe Will, ştiu că trebuie să încerc.

Sunt sigură că toate acestea trebuie să fie foarte şocante, dar nu pot să îţi explic decât pe scurt> Penelope m-a ajutat în a face totul să pară ca şi când aş fi avut un accident, astfel încât să pot părăsi lumea asta fără scandal prea mare, însă a avut şi ea motivele ei proprii pentru ajutorul pe care mi l-a dat. Diana, îl vrea pe Henry pentru ea şi este pornită să-l aibă indiferent de ce va trebui să facă pentru asta.

Di, ştiu totul despre tine şi Henry şi nu trebuie să-ţi faci probleme. Nu sunt supărată, înţeleg. Însă ai grijă la Penelope, fii discretă şi ai grijă să nu afle nimeni despre toate astea. Eşti singura care poate şti că sunt în viaţă.

Se aude fluierul, trebuie să-ţi trimit scrisoarea asta aşa cum este. Ai grijă şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre Penelope. Promit să revin cu veşti noi în curând.

Cu dragoste,

Elizabeth

Terminând de citit, durerea de cap îi dispăruse ca prin minune şi o căldură îi învăluise pieptul. Deci, se înşelase. Elizabeth era sora romantică, cea care nutrea o mare dragoste. Ea era cea care a evadat din viaţa ei pentru a trăi o aventură.

Diana a privit copacii înmuguriţi tremurând în bătaia vântului şi s-a simţit renăscută. Nu trebuia să-şi întoarcă privirea de la Henry pentru totdeauna. Elizabeth era în viaţă – Diana nu-şi adusese sora la marginea disperării. Lumea era încă întinsă la picioarele ei. I-a mai mulţumit încă o dată băiatului, care deja o luase spre Broadway. A încercat să dea impresia unei fete care trebuie să ia parte la o înmormântare, însă nu se putea abţine. Un zâmbet luminos îi inundase în mod natural faţa. A făcut un pas înainte pe stradă şi a ridicat o mână pentru a opri o birjă elegantă să o ducă în centru.

Mulţumiri

Această carte a beneficiat de atenţia multor oameni minunaţi şi doresc să le mulţumesc tuturor. Mulţumesc Sarei Shandler, care îmbină atât de graţios amabilitatea cu ironia, şi lui Josh Bank şi Lee Morgenstein, care reuşesc să facă sălile aglomerate de conferinţe atât de relaxante. Mulţumesc lui Lanie Davis, Allison Heiny, Andrea C. Uva şi tuturor celorlalţi de la Alloy Entertainment. Mulţumesc tuturor oamenilor extraordinari de la Harper şi în special lui Farrin Jacobs pentru că a dorit să facă această carte şi pentru ideile geniale de ultim moment. De asemenea, vreau să transmit mulţumiri şi lui Elise Howard, Susan Katz, Kate Jackson, Cristina Gilbert, Alison Donalty, Barb Fitzsimmons şi Ray Shappell. Le mulţumesc Claudiei Gabel şi lui Ben Schrank pentru că au iubit acest roman încă de la început. Îi mulţumesc lui Ed Weidenfeld. Le mulţumesc lui Janet Adelman şi Bob Osserman. Mă simt îndatorată, de asemenea, tuturor bibliotecarilor incredibil de bine informaţi de la New-York Historical Society. Multe mulţumiri lui Ben Turner care, pe parcursul acestui proces, a fost martorul stoic al mai multor episoade de exasperare.

Table of Contents

Prolog	8
Unu	14
Doi	24
Trei	31
Patru	40
Cinci	49
Şase	56
Şapte	64
Opt	73
Nouă	83
Zece	91
Unsprezece	97
Doisprezece	102
Treisprezece	109
Paisprezece	113
Cincisprezece	124
Şaisprezece	131
Şaptesprezece	137
Optsprezece	147
Nouăsprezece	150
Douăzeci	157
Douăzeci şi unu	165
Douăzeci şi doi	171
Douăzeci şi trei	179
Douăzeci şi patru	186
Douăzeci şi cinci	194
Douăzeci şi şase	201

Douăzeci şi şapte 206
Douăzeci şi opt 211
Douăzeci şi nouă 217
Treizeci 222
Treizeci şi unu 228
Treizeci şi unu 236
Treizeci şi trei 245
Treizeci şi patru 250
Treizeci şi cinci 257
Treizeci şi şase 268
Treizeci şi şapte 273
Treizeci şi opt 275
Treizeci şi nouă 280
Patruzeci 287
Patruzeci şi unu 291
Patruzeci şi doi 293
Patruzeci şi trei 296
Patruzeci şi patru 301
Patruzeci şi cinci 305
Patruzeci şi şase 313
Mulţumiri 321